

Christofor BLACK

CIFRUL BLESTEMAT

FBI
„Divizia Secretă”.

Editura Virtual, 2010

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd.
London, U.K.

Subiectul cărții este inspirat de un caz real. Numele personajelor sunt fictive. Orice asemănare cu realitatea este pur întâmplătoare.

CAPITOLUL I

În cameră pătrunsese înserarea. Patul, situat în partea opusă geamului, se afla deja în întuneric. Pe masa albă, în lumină, se zăreau câteva picături închise la culoare. Alături se găsea un scaun răsturnat. Pe celălalt ședea un bărbat masiv. Avea, probabil, 40 de ani și, cu siguranță, o gaură în tâmpla dreaptă. Capul îi căzuse pe spate, așa că individul părea adormit, așa cum stătea cu gura deschisă. Sângele i se scurgea încă pe cămașa albă și, de acolo, pe podea. Mâna dreaptă îi atârna nefiresc pe lângă corp. Pe jos zăcea un revolver, cu aerul nevinovat pe care îl au uneori mașinăriile scoase din uz. În Amsterdam se făcea tot mai întuneric...

*

— Hei, Mark! se auzi agentul strigat.

Ce dracu'! Nu mă mai lasă în pace nici aici, se gândi acesta, supărat. Mark încolo, Mark încoace! Cum naiba am nimerit numai între neisprăviți? Și încă asta e crema cremelor! continuă el să se înfurie, vorbind de unul singur.

Să mă spăl... să nu mă spăl? se întrebă, îngândurat, după ce și-o mai scuturase o dată și se închisese la șliț.

Cine l-ar fi văzut și-ar fi închipuit, probabil, că se chinuia

cum să rezolve un caz foarte complicat. Mereu stătea în cumpănă câteva secunde și de fiecare dată ajungea la aceeași concluzie.

Ia mai lasă-mă-n pace! își spuse, ca și cum i s-ar fi adresat în gând lui Jiminy Cricket, propria conștiință.

— L-a văzut cineva pe Mark? se auzi din nou o voce din birou.

După o scurtă pauză se auzi glasul celui strigat.

— Sunt aici, nu te mai agita atât! se hotărî el să întrerupă căutarea colegului său. Ce s-a mai întâmplat? întrebă, trântind ușa. Iar nu știți cum se dă drumul la lumină sau ce?

— Te așteaptă cineva în birou, păru să nu prindă ironia colegul său. Credeam că ai plecat, continuă acesta. E aici de vreo zece minute, dacă nu mai bine.

— Și...? Naște? Las' s-aștepte, că n-o fi foc! Sau este? vru să știe celălalt, apoi se îndreptă tacticos spre biroul său.

O dată ajuns aici, observă un tânăr în costum, așezat pe fotoliul pentru oaspeți. Stătea țeapăn și, văzându-l din spate, ai fi avut impresia că e concentrat asupra unui lucru anume. Doar capul îi căzuse în piept.

— Hei! Deșteptarea! Așa de rău vă muncesc ăștia, de

adormiți pe unde apucați? se supără

Mark.

Categoric, nimic nu-i convenea în acea zi.

Văzând că strigătul lui nu are succes, se apropie de tânăr și începu să-l scuture ca să-l trezească. Cum îl împinse însă puțin, acesta se prăvăli de pe fotoliu.

Uimit, Mark se dădu cu un pas în spate:

— Ce-i asta? O glumă proastă?

Îl întoarse repede cu fața în sus. Era un bărbat frumos, la vreo 25 de ani, cu ochii verzi și părul negru, tuns regulamentar. Din privirea lui, Mark înțelese că nu prea arăta a glumă. Îi luă pulsul: nimic!

— Hei, veniți repede! Am un om în pericol aici! strigă el cu disperare.

Apoi se repezi la telefon și chemă ambulanța, între timp, în birou intrase un coleg, apoi altul și altul. Se proptiseră toți în prag și se uitau cu priviri tâmpe la tânărul întins pe jos.

— Nu stați ca proștii! Dați-i primul ajutor! Faceți ceva, gură la gură, șocuri electrice... tot ce-oți ști, dar nu stați așa!

Unul dintre martorii uluiți se îndreptă mai hotărât spre polițistul întins pe jos și încercă să-i facă respirație gură la

gură. Se opri însă, gândindu-se îngrozit la greața pe care i-o inspirau doi bărbați cu buzele lipite. Nicio săptămână nu trecuse, de când anchetase un măcel săvârșit la o orgie homosexuală.

— Asta nu se face la înecați? întrebă el, cu aerul că n-ar prea avea chef să execute o asemenea lucrare delicată, dacă nu era neapărat necesar. Dacă persoana ar fi fost femeie, cu totul alta ar fi fost situația, desigur.

— Dați-vă la o parte! se auzi deodată un glas poruncitor din pragul ușii.

Imediat după aceea, în birou năvăliră doi brancardieri și un doctor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta din urmă, care părea și cel mai îngrijorat de situație.

— Nu știu, răspunse Mark. Habar n-am. Mi s-a spus că sunt așteptat. Am intrat în birou și l-am găsit așa. De fapt, era așezat pe scaun. Am crezut că a adormit. Poate că a suferit un infarct miocardic.

Dădea toate aceste amănunte stupide, pentru că gândul îi zbura la altele. Lucra de 45 de ani în FBI și asta era primul „client” mort în propria lui divizie.

Doctorul îi luă pulsul cu minuțiozitate, îi privi orbitele și decretă cu resemnare:

— Da... E prea târziu! Atac de cord! Ați avut dreptate, după toate aparențele. Păcat, pare un băiat foarte tânăr!

— Infarct?! se miră Mark, de parcă nu el ar fi lansat această ipoteză ceva mai devreme. I-auzi, dom'le! Extraordinar! Ce-o fi vrut de la mine? Sper că nu era genul de individ care nu suporta să aștepte... încercă el să iasă din starea de perplexitate în care căzuse. Nu de alta, dar n-aș vrea să-l am pe conștiință.

Se aplecă și începu să-i cotovăie prin buzunare. Îi găsi legitimația și alte câteva acte.

— Steven McNamara, locotenent, NYPD, născut în iulie 1975... aproape 28 de ani, citi el cu voce tare. Ce-o fi vrut de la mine? Să sun să-l întreb pe Adam, poate o fi unul dintre subordonații lui. Doctore, ce facem acum?

— Nimic deosebit, răspunse acesta, blazat. Îl ducem la morgă, luăm legătura cu rudele și o să i se facă autopsia pentru a se stabili cu precizie cauza decesului. Vă mai pot fi de folos cu ceva? îl întrebă el gata de plecare.

— Cu rezultatul autopsiei. Sunt foarte curios, răspunse Mark, încă tulburat de întâmplare.

Avusese de-a face cu sute de morți la viața lui, dar așa ceva ciudat... brrr!... parcă nu-și amintea să fi întâlnit.

— Când crezi că o să-l ai, doctore?

— Nu e treaba mea, știți bine! Luați legătura cu legistul, o să vă spună el. Probabil mâine, dar e posibil să aflați ceva indicii chiar astăzi. Depinde în ce relații vă aflați cu tipul care taie cadavre.

*

A doua zi, Mark ajunsese mai târziu la birou și-l găsi acolo pe Frank.

— Ce faci, mă, te-ai întors din misiune?! îl întreabă colegul, în loc de bună ziua. Știi că stai pe locul mortului acolo?

— Să trăiești, șefu'! Am auzit ce-ai pățit. Nu știam dacă să râd sau să mă întristez. Au început oamenii să moară în biroul ăsta! Asta nu-i în regulă deloc. O fi vreun semn, ce zici?

— Zic că ești prost, bă! Tu crezi că mie îmi arde de bancurile tale proaste și că începuseși să-mi lipsești? Mai bine ai da un telefon la legist să vezi ce-ți poate spune. După aia, la treabă! Avem un caz cu niște falsificatori de bani. Nici nu știu de ce ni l-au dat tot nouă. E atât de simplu, că m-am plictisit numai când l-am citit.

— Nu-i bine, șefu', nu-i bine! Și ăsta pe care l-am avut eu, știi, cu atentatul ăla, a fost de-o banalitate... în asemenea ritm ne desființează departamentul și o să

intrăm pe cazuri idioate, ca restul FBI. Hai, că mă duc să-l sun pe legist! A, să nu uit! Am prins o zână... mamă-mamă! Somaleză! Era implicată în...

—... Lasă-mă cu aventurile tale de Don Juan în mizerie! Mi le povestești odată, pe îndelete, la vreo supraveghere de domiciliu. Acolo o să ajungem dacă nu ne mișcăm. Hai, du-te și vezi ce-ți spune legistul, că altfel ne iau foc fundurile!

După ce ieși tânărul său partener, Mark se trânti în fotoliu, plictisit sau supărat pe viață – nici el nu mai știa. Își amintea din nou de Vietnam. Iarăși începuse să aibă coșmaruri noaptea. Crezuse că scăpase, mai ales după ce cheltuisese o grămadă de bani cu tot felul de terapeuți specializați pe traumele „vietnameze”. Sau, poate, se autosugestionase că s-a vindecat, doar ca să nu-i mai audă pe ăia dădăcindu-l? Moartea tânărului din ziua trecută era exact ce-i lipsea în acel moment. Totuși, nu era un superstițios, altfel i s-ar fi părut că i s-au materializat coșmarurile...

Ușa se deschise încet și în pragul ei se iți figura lui Frank.

— Șefu', ești bine?

— Sunt bine! Ce-ți veni de-mi pui o asemenea întrebare?

Frank abandona poziția defensivă și intră cu totul în încăpere.

— Hai să-ți zic una bună! Da' așază-te mai hotărât în scaun! Îl mai ții minte - începu el să povestească sfătos - pe tânărul polițist care a decedat ieri pe fotoliul de aici?

— Bineînțeles! Nu-mi spune, era un transsexual sau ce ai de gând să-mi spui?!

— Altceva mai senzațional: a dispărut de la morgă, dacă-ți vine să crezi!

CAPITOLUL II

Mark se convinsese că nu era nici pe departe săptămâna lui cea mai bună. Crezuse că lucrul cel mai neplăcut care i se putea întâmpla ar fi fost revenirea coșmarurilor. Se părea, însă, că aceasta era partea soft a săptămânii. Se înșelase.

— Cum a dispărut, mă? L-au scăpat din ambulanță, s-a volatilizat?

— Nu, șefu', n-ai înțeles. A dispărut de la morgă. Chiar din frigider! Ieri l-au dus acolo, l-au predat; legistul l-a luat în primire și l-a depozitat într-un sertar de frigider. Avea câteva cadavre „începute” și s-a gândit că nu e nicio grabă. Unde să plece? Azi de dimineață a venit omul, și-a băut cafeaua... Cum or putea să-și facă ăștia tabieturile de început de zi printre cadavre, nu știi?! Cert e că, după ce s-a decis să treacă la lucru, a vrut să se apuce de „colegul” adus ieri. Trage sertarul: nimeni! Ăsta, să leșine! la registrul, mai verifică o dată. Toate sunt în regulă: Steven McNamara, poziția 10 din camera frigorifică. Se întoarce, mai încearcă o dată. Necâștigător! Se panichează și începe să-l caute prin toate sertarele. Nimic. Nu dă alarma, de frică, însă își dă seama că a băgat-o pe

mâneacă.

— Dar de ce îi era frică, ce vină avea el? Întrebă Mark.

Reacția lui era absolut automată. Răspunsul la dilema ivită îi era indiferent, dar povestirea lui Frank îl ajuta să amâne momentul decisiv. Îi era teamă să tragă o concluzie, deocamdată.

— Păi, de obicei, în cazuri de-astea stranii, toată lumea dă vina pe toată lumea, doar-doar o ieși el din poveste. S-o fi temut că va fi acuzat de vânzarea cadavrelor, mai știi? Întortocheată mai e mintea omenească...

— Știu un singur lucru, se hotărî Mark în cele din urmă să ia taurul de coarne. Mergem într-acolo!

*

Legistul era un bărbat pirpiriu, cu un păr rar și roșcat, cârlionțat. Avea o vârstă nedefinită, fiind genul de om care a încremenit undeva cam pe la 30 de ani. Purta ochelari cu rame groase, negre, ce îi ascundeau figura anostă. O bărbuță rară și la fel de roșcată venea să completeze o tipologie dezgustătoare, de vierme, poate chiar și mai rău.

— Ia spune, mă, „Necro”, îl luă tare Mark, unde-l ascunseși, că doar nu l-ai mâncat ca Bocassa?

Nu se ostenise niciodată să rețină numele legistului, manifestându-și în acest mod repulsia pentru respectiva

profesie. Îi repugnav medicii legiști și s-ar fi lipsit de ei dacă ar fi putut. De altfel, de obicei, prefera rapoartele scrise vizitelor la morgă. Nu nega utilitatea acestor specialiști, dar i se părea în permanență că erau dependenți de îmbucătățirea cadavrelor. Când îi vedea cu fierăstrăul electric ori cu freza în mână și cu un zâmbet straniu în colțul gurii, își dorea să moară înecat în Groapa Marianelor, să nu-l mai poată găsi nimeni...

— Nu-mi dau seama cum s-a putut întâmpla, se vaită roșcovanul. Ieri seară l-am pus în cutia lui, că am avut multă treabă. Când am plecat, am verificat totul, ca de obicei și am închis. Unde o fi dispărut, unde s-o fi dus, n-am nici cea mai mică idee? se lamenta legistul, cu o figură jalnică și cu bărbia tremurândă.

— Ai găsit ușa forțată, semne lăsate de o eventuală efracție? îl descusu Frank.

Știa deja răspunsul, pentru că vorbiseră la telefon, dar dorea ca Mark să fie pus la curent din sursă directă cu toate indiciile.

— Nimic, măi Frank, măi! Absolut nimic! Parcă s-ar fi evaporat, ți-am mai spus.

— Cred c-o să trebuiască să cerem niște-amănunte despre el, să aflăm în ce caz era implicat și de ce mă

căuta. Doctore, calmează-te! Încercă Mark să-și pună ordine în gânduri, în acea sală rece și reverberantă. Fă un raport și stai fără o grijă, îi dăm noi de capăt, ca de obicei!

Plecară spre sediul diviziei, fără să mai scoată o vorbă. Niciunul nu îndrăznește să rupă tăcerea.

Abia ajunși la birou, îi întâmpină Margie – secretara lui Mark – puțin cam impacientată.

— Unde ați fost, domnilor? De o oră vă caută șeful! Părea foarte nerăbdător să vă vadă.

— I-o fi fost dor de noi, săracul! se hotărî Mark să rostească primele cuvinte. Nu ne-am mai văzut de ieri. Hai să constatăm ce vrea veteranul! Îl îndemnă el pe Frank, care se cam codea să intre în biroul zbirului.

Noul șef era un concurent serios pe piața ținută până acum sub monopol de Frank: cea a femeilor. Deși avea cam dublul vârstei lui Frank, Robert O'Neill era hotărât să nu lase să-i scape nicio femeie care îi trecea pragul... optic. Mai ales din această cauză, cei doi nu prea se agreau și tensiunea plutea în aer, electrizantă, ori de câte ori se găseau amândoi în același loc.

— Șefu, n-ar putea să mă sară tura asta? Vezi ce vrea și fă-te că n-ai știut că mă caută și pe mine! Poate uită... în fond, nu trebuie să fim amândoi pentru o comunicare,

acolo, nu?

— Totuși, la un moment dat, o să trebuiască să ajungeți la un compromis, începu Mark să-l șicaneze. Nu puteți să vă delimitați teritoriile, așa cum fac dulăii? Lasă-i lui mai mult, că ți-e superior ierarhic și rămâi și tu cu bucățica ta!

— Cum adică? se indignă Frank. Să renunț la atâtea și-atâtea femei care mă doresc nebunește, doar pentru a nu-l supăra pe taurul ăsta în călduri refuzat la export? N-ai văzut că, până nu le citește din extrasul de cont din bancă, nici nu-l bagă în seamă? Nici vorbă! Și nici nu cred că i-ar conveni. Principala lui grijă este să-mi sufle femeile, altceva tot nu cred că reușește...! se arată foarte supărat Frank, făcând aluzie la ceva legat de potență.

— Bine-bine, faceți cum știți... Amândoi sunteți atât de penibili încât nu e de demnitatea mea să mă bag între voi!

Mark plecă de unul singur spre etajul superior, unde se găsea fastuosul biroul al șefului Departamentului Secret al FBI. Intră în antecameră, gândindu-se mai mult la ciudățenia de la morgă decât la eventualele reproșuri ale șefului. De altfel, se cunoșteau bine. Fuseseră împreună în Vietnam, însă el - actualul șef - provenea dintr-o familie ex-trem de bogată și de bine situată social. Deși merseseră pe aceeași culoare, folosiseră mereu alte uși.

Nu regreta prea mult acest lucru. Considera că fiecare este bine așezat acolo unde se află. Nu se vedea îndeplinind plicticoasele protocoale pe care trebuia să le ducă Robert la bun sfârșit.

— Intră, intră! îl pofti politicos barosanul.

Încerca să pară teribil de rigid și avea un aer îngâmfat, ceea ce era cât se poate de firesc pentru un tip ca el, obișnuit de mic să trateze oamenii de sus. Nici nu cunoștea o altă modalitate.

— la loc, te rog! Merge, merge? începu Robert s-o facă pe superiorul „popular” iubit de subalterni.

— Păi, Excelență, ce să...

— Bine, bine! Mă bucur să aud asta! Uite de ce te-am chemat! M-a sunat bunul meu prieten Luciano. Nu cred că-l cunoști. Provine dintr-o familie foarte bună și este, actualmente, decanul Academiei de Poliție. M-a rugat, dată fiind excelenta părere pe care o are despre mine – spuse el, aruncându-și părul pe spate printr-o mișcare nervoasă a bărbiei – să-l ajut într-o problemă de strategie. Spunea că elevii lui sunt niște oameni foarte capabili, cu rezultate teoretice foarte bune și, bla-bla... înțelege sistemul de comunicare.

— Încerc, Excelență, dar familia mea nu...

— Desigur, desigur! Pe scurt, ar dori să îi treacă pe unii dintre cei mai buni cursanți prin noroiul muncii de teren, prin viața adevărată. Altfel spus, să-i arunce în foc ca să-i călească. Înțelegi ce vreau să spun. Îți dai seama că stupizii ăia, abia ieșiți din găoace, își închipuie că e ca la jocurile pe calculator. De fapt, tu știi foarte bine, doar lucrezi cu tinerelul ăla... cum îl cheamă?... care își imaginează că sexul virtual e verosimil și suficient pentru o minte sănătoasă într-un corp sănătos.

— Frank, răspunse Mark, plictisit de aluziile șefului.

— Poftim? tresări Robert, nedumerit.

— Frank! Frank Cooper îl cheamă pe tinerelul despre care îmi vorbești.

— În fine, numele lui nu contează prea mult, ripostă șeful, alungând cu mâna o muscă imaginară care nu-i dădea pace. Înțelegi că i-am explicat imbecilului că suntem o organizație deosebită, că la noi nu este, de fapt, chiar FBI... toate lucrurile alea, știi tu mai bine... Dar pentru că insista pe ideea că eu aș fi cel mai potrivit pentru a adopta cu entuziasm o idee novatoare de acest gen, că aici este cea mai bună echipă din lume... chestii de genul ăsta, m-a avut. Ce zici?

— Păi, ce să zic eu? se miră Mark Faceți cum credeți!

Am deplină încredere în capacitatea Excelenței Voastre de a rezolva astfel de situații delicate cu maximum de profesionalism și eficiență.

Robert își destinase trupul uscățiv din fotoliu și se repezi cu mâna întinsă spre Mark:

— Mulțumesc, prietene! Știam eu c-o să accepți această adevărată provocare. O să-ți vină ucenicul într-un sfert de oră. Cât mai curând să-mi spui ce părere ai despre el și în ce cazuri vrei să-l inițiezi! adăugă șeful, făcându-se că nu observă stupefacția de pe figura lui Mark. Aproape că îl împinse afară din birou pentru a evita orice tentativă de refuz din partea celebrului său subaltern.

*

Mark ieși buimac din birou. Nu-i venea să creadă ce i se întâmplase. Tocmai lui. Asta era tot ce-i mai lipsea. Un „biban” care trebuia dădăcit. Un tip care-și închipuie că notele din școală țin loc de experiență. Ce, crede că răspunsurile pentru care îl laudă cine știe ce profesor ramolit îi permit să dea soluții novatoare în rezolvarea cazurilor? Și asta, unde? în divizia lor secretă unde nu se respectă niciun canon, nicio lege, unde singura directivă era rezolvarea cazurilor, oricum, prin orice mijloace. Urâtă treabă.

— Ce ți-a zis, șefu', de ești așa abătut? îl întâmpină Frank. Te-a plictisit cu vreo istorioară științifico-fantastică ori cu cine știe ce cuceriri a mai făcut el în ultimul timp? Nici pe bătrâna cu coasa nu cred că e-n stare s-o convingă să vină cu el, fosila!

Mark își ignoră partenerul, fiind cufundat în propriile gânduri. Apoi se îndreaptă spre fotoliu și se lăsă greu în el, luându-și capul în palme. Deodată, păru să aibă o revelație.

— Chiar așa! își încheie el gândul, cu voce tare. Am o veste care o să te bucure, i se adresă lui Frank, cu un surâs hâtru în colțul buzelor. O să-ți vină un ucenic peste câteva minute. Șefu a considerat că ești un element de nădejde și poți ajuta un cadet din Academie să prindă manevrele practice ale vieții dure de agent FBI. Ai șansa de a fi profesor mai devreme decât te-ai fi așteptat. Amice, crede-mă, ești demn de invidiat.

Frank păru descumpănit o vreme. Luminată inițial, fața lui se strângea treptat într-un rictus care arăta o mare durere. Primejdia care și păștea îi făcuse pielea ca de găină.

— Eram sigur! explodă Frank. Știam eu c-o să mi-o faci! Crede că mă blochează la mantinelă cu șmecheria asta?

Şefu', de ce nu te-ai împotrivit? Ştii ce cazuri complicate avem; ne trebuie un bubos d'ăla împiedicat, cu Codul de procedură penală în braţe? La dracu' şi cu el şi cu cod!

— Crede-mă că n-am avut încotro! Îl privi partenerul său cu compasiune. Şi pe mine m-a surprins, dar... asta e! Se numeşte Francesco Zipp şi te las să-l întâmpini la mine în birou. Trebuie să sosească, adăugă el, în timp ce părăsea grăbit încăperea, lăsându-l pe Frank furios şi confuz.

Nici nu ieşi bine Mark din birou, că pe uşă îşi băgă capul Margie.

— V-a sosit ucenicul! anunţă ea, abia abţinându-se să izbucnească în râs.

Desigur, era la curent cu tot ce se petrecea, pentru că trăsesese cu urechea, ca o secretară destoinică ce era.

— Să intre! spuse Frank, cu o mină sfârşită, şi îşi dădu drumul să cadă în fotoliul încăpător al colegului său.

Pe uşă intră cadetul, înalt, cu ochi verzi şi nişte buze ce se cereau mâncate. Avea un fel de uniformă, foarte cochetă, care i se mula perfect pe trup şi mai ales pe piept. Bustul cadetului lăsa în urmă – mai mult ca sigur – două gropi apreciabile în nisip, după ce fiinţa aceea făcea plajă pe burtă. Frank începu să se frece la ochi, crezând că are vedenii. Cadetul era o superbă blondă, aşa cum

marele amoretz al departamentului nu mai văzuse de un car de ani.

— Fra... Francesco? se bâlbâi Frank, uimit.

Sunt lucruri care se întâmplă! îşi zise el apoi.

Dar problema e că mi se întâmplă numai mie...

— Francesca! accentuă divina făptură. E o confuzie cu care mă întâlnesc des. Dumneavoastră sunteţi „maestrul”? întrebă ea, uimită la rândul-i.

Se aşteptase la un bătrân acru, plictisit de viaţă şi indignat de faptul că trebuie să se „încurce” cu... un începător. Iar bărbatul din faţa ei numai asta nu părea a fi.

— Aţi aflat deja? îşi reveni Frank cu greutate din starea de perplexitate ce pusese stăpânire pe el pentru câteva secunde.

De regulă, nu înghiţea să fie surprins nepregătit de frumuseţea vreunei femei. Surpriza o constituise sexul cadetului, dar apariţia era o încântare, fără nici cea mai mică îndoială.

Sunt un maestru, într-adevăr, şi trebuie să recunosc că îmi va face o mare plăcere să te instruiesc în toate tainele meseriei, cum de altfel am iniţiat alte câteva sute până acum, îşi zise el în gând.

CAPITOLUL III

— Ei, ați găsit cifrul? Întrebă Șaron, un individ mic și șasiu, cu un păr negru și creț, care la prima vedere nu inspira prea multă încredere.

Avea o privire rea și, bineînțeles, confuză. Ochii lui tulburi, de o culoare greu de definit – ceva între găinașul de rață bolnavă și voma de șopârlă – se uitau, în majoritatea timpului, la nasul mare și coroiat. Șasiu. Acest element impresionant al fizionomiei sale părea că a vrut la un moment dat să-și ia zborul de pe așa o față, dar n-a avut curajul s-o facă până la capăt. S-a resemnat, așadar, undeva pe traiectorie și s-a întors spre gura abia conturată.

— Nu-l avea la el, răspunse cu capul în pământ o matahală negricioasă, cu fața brăzdată de o cicatrice ca un gazon tuns de un îngrijitor beat. Mai mult, era mort când am ajuns noi.

— Cum, mă, să fie mort? Păi cine v-a luat-o înainte, imbecililor?

— Nu știm cine ne-a luat-o, interveni al doilea hândrălau – un individ burtos, cu o față de nevăstuică –, însă părea că a fost... sinucis. Nu am putut să analizăm foarte bine

situația – se auzeau pași grăbiți pe culoar –, dar lângă el se afla un pistol, iar individul avea țeasta crăpată pe dreapta... Nu cred că e mâna rușilor, cel puțin în ceea ce privește uciderea lui. Știi că ăștia nu se omoară după înscenări... Arabii, nici atât. I-ar fi înscenat mai degrabă o explozie... de bucurie, cu niște plastic.

Șaron se așează comod pe scaun, încercând să pară calm. Doar capul îi zvâcnea, periodic, spre dreapta. Un tic pe care rareori îl putea controla.

— Și atunci...? O fi avut o decepție în dragoste, l-o fi înșelat agentul 008... Nu vedeți ce idioți sunteți? Măcar ați căutat peste tot?

— Păi de aia n-am avut timp să verificăm cauza morții. Știi că ăsta micu' – făcu el o paranteză, arătând spre cicatrizat – le are pe astea cu medicina, c-a disecat mai mulți arabi decât cinci secții de morgă la un loc. Am pierdut mult timp cu cotorbăitul, cu bocănitul în mobilă, în pereți... nimic.

— Ne-am gândit, începu cicatrice să fonfăie, răgușit, că i-a disphărut și de-aia s-a plumbhuit...

— ia uite la ăsta! se înfurie Șaron. V-ați gândit! Păi de aia v-am ales eu, băi... gonoreecilor, ca să gândiți? Dacă vă mânca pasiunea asta, poate deveneați cine știe ce

filosofi. Poate era mai bine. Voi nu trebuia să faceți altceva decât v-am spus eu. Nu să lăsați gândirea să dea iama prin circuitele voastre sensibile la neuroni! În fine, chestia e ce naiba facem acum? Mergeți înapoi și scuturați personalul auxiliar al hotelului! Mituiți, schingiuiți, nu mă interesează. Trebuie aflat ce vizite a primit în ultimele trei zile! Parcă de atunci s-a cazat acolo, nu?

— Da, șefhu! se hotărî cicatrice să-și arate priceperea.

— Hai, valea! Vedeți cum faceți ca să afle tot Amsterdamul cine sunteți...

Cicatrice se întoarse din drum, cu o figură nelămurită.

— Păi de ce să afle, șe...

Dar ghiontul hotărât al lui Nevăstuică îl făcu să-și înghită întrebarea.

*

— Și zici că tu ești cea mai bună din promoție? Își începu Frank chestionarul, pe un ton ușor zeflemitor.

Era puțin necăjit pentru că Francesca adoptase o poziție gen „n-ai să vezi așa ceva”, ascunzându-și cu grație genunchii, fără să aibă, totuși, un aer constipat.

— Cam așa ceva, răspunse ea sec, neavând chef să se confeseze cu una cu două.

— Și unde i-ai spart pe gugumani? La goblenuri, la

produse de cofetărie, la curăţat cartofi...?

— Probabil că aş fi făcut-o şi la astea, răspunse ea calm, fără accente de iritare.

Apoi îşi roti privirea prin încăpere, cercetând-o cu atenţie.

— Îmi închipuiam altfel birourile din FBI, se mulţumi ea să constate, cu o mimă care nu exprima nimic în mod deosebit.

— Chiar sunt altfel, încuviinţă Frank. Aici este o divizie specială. Ai observat că şi poziţionarea în New York este alta. E o ramură croită special pe măsura şefului meu direct. Este doar o „plapumă” care îi permite să se întindă atât cât vrea el. Şi când el nu poate sau n-are chef, mă lasă pe mine să mă întind cu cine vreau; nu ştiu dacă pricepi unde bat... Poate că voi nu discutaţi chestiuni d’astea subtile printre „delicaţii” de la academie. Probabil că vă rezumaţi doar la câte un deget în slip, în semn de recunoştinţă pentru rezolvarea unor spinoase chestionare-test...

Tânăra părea de-a dreptul de piatră. Nu tu rictus, nu tu indignări feministe specifice. Tăcu puţin a pace apoi, hotărâtă, se ridică în picioare, netezindu-şi cu un gest ferm cutele fustei sobre, de cercetaş.

— Fără îndoială - zise ea - s-a comis o greșeală de repartizare. Eu am venit să deprind tainele unei meserii pe care o iubesc, nu să mă joc de-a vorbele spuse în doi peri. Totodată, nu am venit să ascult bătășanii de la un gigolo ratat, eșuat în FBI ca să poată impresiona prostituatele cu legitimația lui, apoi să se laude în cartier cu un răboj bogat.

Zece! își zise Frank în sinea lui. Impecabil comportament, trebuie să recunosc! O să fie tare dulce momentul abandonului tău total, spre seară, la așternut... Și apoi, cu voce tare:

— îți dai seama că nu voi descuraja. Ți promit că-mi vei boți cearșafurile înainte să-ți dai seama ce anotimp e afară.

În acel moment sună videofonul. Trebuie spus că, pentru o mai bună coordonare a lui Mark cu Robert, se instalase în cele două birouri un echivalent mai modern al celebrului „telefon roșu”. Doar că era verde, suna în cealaltă parte la simpla ridicare din furcă și... avea un mic ecran pentru a putea fi urmărită inclusiv expresia interlocutorului.

— Hm! făcu Robert când îl zări pe Frank. Nu credeam că ești acolo. Mark unde se află?

— A ieșit puțin, răspunse acru Frank. Vă pot ajuta cu ceva?

— Îi dădusem ceva de rezolvat... păru supărat „marele șef. A sosit cumva trogloditul de la academie?

Frank observă cu plăcere că videofonul era pus pe difuzor, așa că se auzea extrem de clar în birou tot ce vorbea Robert.

— Sosit! anunță sec cel interpelat.

— Cum e? Cordial... simpatic... timorat sau vreun papă-lapte de duzină?

— Nu știu ce să vă spun, Excelență. Mai mult decât ne așteptam, în orice caz...

— Ascultă, să nu credeți că trebuie să-l menajați numai pentru că l-a trimis gogomanul ăla de decan! Multe marșuri și târâșuri, altceva n-au avut ce învăța la academie, crede-mă pe cuvânt! Pionierul trebuie să afle că munca adevărată înseamnă nouăzeci și nouă la sută transpirație și unu la sută inspirație. Să nu-i dați nicio secundă de relaxare, ai înțeles? Nu vreau să îmi apară și alții pe cap, cel puțin de-acum în zece ani?

— Înțeles. Excelență! răspunse Frank, care se simțea din ce în ce mai bine în respectiva conjunctură.

— E prin apropiere? vru să știe „Excelența”. Cheamă-l

ca să-l îmbărbătez puțin!

În acel moment, Frank fu nevoit să se întoarcă cu spatele pentru a nu fi văzut pufnind în râs. O să fie mai greu decât vă închipuiți! se gândi el, foarte mulțumit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

Apoi îi făcu semn domnișoarei să se așeze în fotoliu, în locul lui, ceea ce aceasta – palidă – și făcu.

— Troglodita Zipp, la dispoziția Excelenței Voastre!

Frank se așezase în spatele fotoliului, pentru a putea urmări pe micul ecran, în prim plan, reacția „fosilei”. Care nu întârzie să apară: ochii mari, ieșiți din orbite, jugulara devenită brusc proeminentă, amenințând să rupă nasturele superior al cămășii și să deznoade nodul minuscul al cravatei.

— E o glumă, nu-i așa? gâfâi „Excelența”.

— Îmi pare rău, Excelență, dar nu sunt o glumă. E drept că-s femeie și... regret să vă dezamăgesc!

— Ce dezamă...? Nici vorbă! O plăcere, o imensă plăcere! Am fost printre primii care au militat pentru necesitatea întăririi corpului de elită cu... corpuri de elită, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Cu toții trebuie să avem șanse egale. De aceea s-a înființat și un departament al FBI în acest sens. Știi la ce mă refer? La departamentul

care veghează ca în instituția noastră să nu existe niciun fel de discriminare. Dar să revenim la ceea ce ne doare. Ce buze! exclamă tartorul aproape fără să vrea și nerealizând că, de fapt, se exprimase cu voce tare. Apoi continuă în același ton: și ce ruș comestibil! Da ochii! Extraordinari! Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc ce nu pot vedea pe porcăria asta alb-negru! Apropie-te un pic de cameră, drăguță! Știi... vârsta mea... Verzi! Sigur sunt verzi!

— Albastru închis, de fapt.

— Exact! Eram sigur! Eh, cred că noi trebuie neapărat să stăm de vorbă mai pe larg, să-ți povestesc amănuntele secrete ale meseriei noastre, să-ți dau cifrul secret de la seiful meu, de la documente, codul de la iaht... Trebuie neapărat să luăm cina împreună.

— Altceva, Excelență? continuă Francesca, imperturbabilă, pe un ton de-a dreptul glacial.

— Dacă tot mi-ai amintit... poți să te ridici puțin în picioare, drăguță? Dar nu prea repede, fiindcă nu voi putea să-ți observ bine bus... Așa... Exact cum mi-am închipuit: cam 100 - 110 cm... și... mai sus.

Frank observase uluit toată scena, dar rămase complet înlemnit când tânăra își ridică fusta, lăsând să i se vadă un

petic infim de pânză care, cu multă indulgență, se putea spune că îndeplinea funcția de slip.

— Ura! Ura! Trăiască ziua de 4 iulie și tot cortegiul președinților – care n-au fost papistași – ai Americii! răsună în tot biroul entuziasmul „Excelenței” sale. Trăiască Academia de Poliție! Gaudeamus igitur! Vivat profesores! Asta înțeleg eu prin... excelență! De aceea am un mare respect pentru inegalabilul meu amic decan. Corpul polițiștilor – impecabil!

Francesca se îndreaptă spre ușă, nemaiașteptând restul exclamațiilor, care continuau să se reverse în tot biroul.

— Spune-i, te rog, libidinosului tău șef, că mă întorc la academie! Dacă așa arată FBI-ul, prefer să mă transfer în corpul de elită al hingherilor din New York. Sau la pompieri. Adio și n-am cuvinte!

Ieși fără a trânti ușa, superbă și mândră ca Afrodita, după ce Paris a izbit-o cu mărul în cap. Sau cum spune legenda.

*

— Ce i-ai făcut șefului? întrebă Mark, care tocmai revenise din oraș. Am auzit că a chemat pe cineva să-i usuce biroul.

— Bătrâne, ai trăit degeaba! Ai ratat un recital de

milioane, crede-mă. Cadetul e o bombă sexy. Nu este Francesco, ci Francesca și asta e de-a dreptul senzațional sau a fost, mă rog... A văzut-o fosila și a salivat din greu, de-aia au trebuit să usuce biroul. Să-l fi văzut cum făcea pe melcul... piramidal!

— O să avem parte de mutra lui mai degrabă decât ți-ai dorit! Ne-a chemat la el în birou, urgent! Te-a cerut și pe tine, expres!

Puține minute mai târziu intrară în biroul, unde „Excelența” își refăcuse fizionomia, încercând să arate și mai imperial ca de obicei. Lucru care nu-i prea ieșea, dar asta avea o mai puțină importanță.

— Am o misiune foarte delicată pentru voi doi. De fapt, mai mult pentru tine, Mark, dar cred că o să-ți fie util și tânărul acesta... John parcă te cheamă, nu?

— Frank! spuseră amândoi în același timp.

— Frank! repetă Mark.

— În fine, voi încerca să țin minte, trecu nonșalant „Excelența” peste acest amănunt. Imbecilii ăia de la CIA au încurcat din nou lucrurile. Un agent de-al lor s-a sinucis la Amsterdam, nu se știe exact din ce cauză. Se pare că a pierdut – sau i s-au furat – niște documente extrem de importante. O treabă foarte urâtă.

— Să fie sănătoși! le ură Mark. Nu-i nici prima nici ultima oară când se pot lăuda cu asemenea fapte de... arme. Și cu ce-i putem ajuta noi?

— Președintele, spuse Robert, ridicându-se automat în picioare și luând poziția de drepti, mi-a cerut confidențial – m-a rugat, de fapt – să dublăm în secret ancheta pe care o vor desfășura troglo... cei de la CIA. Se pare că documentele despre care se crede că au dispărut sunt de o importanță vitală pentru democrație. Înțelegeți, deci... pentru DEMOCRAȚIE! Așa că veți avea o întâlnire secretă cu prea-puternicul și veți auzi din glorioasa-i gură amănuntele pe care interesele democrației nu i-au permis să mi le dezvăluie și mie. Pentru păstrarea secretului absolut, desigur.

— Iar trebuie să facem curat după alții! oftă Mark, care nu părea să vibreze ca o drâmbă de câte ori auzea noțiunile de președinte sau de democrație. Trebuia să ne numim Divizia de Vidanjori a CIA, nu... cum ne-om numi noi, de fapt!

— Cu tot respectul, interveni Frank, ce facem cu celălalt caz, ca să-i zic așa?

— Care caz? Ce poate fi mai important decât însărcinarea președintelui? se învolbură Robert.

— Însărcinarea primei doamne? Încercă să glumească Frank, timid ca un ecou.

— Nu mai contează niciun caz! păru „marele ales” să nu audă gluma.

— Păi ce facem cu puștoaica? puse Mark întrebarea potrivită la locul potrivit.

— Ce puș...? Aa! păru să-și amintească, brusc, „inegalabilul”. Ce încântare! Ce răsfăț al simțurilor! fu luat de val Robert O’Neill, secretul șef al secrete divizii. Uneori înclin să cred că Darwin era un dobitoc. Înțelegeți? Un dobitoc! Deși, trebuie să recunoaștem, provenea dintr-o familie extrem de bună, masoni cu toții. În fine. Deci, situația cere o analiză mai aprofundată. Îți dai seama că nu pot lăsa un element atât de valoros – cum e Francesca – trimis mie personal de bunul amic, Sean O’Donnell, pe mâinile nepricepute și neisprăvite ale unui începător sadea într-ale meseriei, ca Jeff!

— Frank! sugeră timid Mark, care vedea cum lucrurile importante sunt lăsate din nou la urmă.

Deloc perturbat că îi greșise numele agentului încă o dată, Robert continuă:

— Așa, așa. Voi avea o discuție cu prietenul meu și cu adorabilul cadet, apoi vă voi înștiința în timp util despre

hotărârea ce o vom lua. Până atunci, să vă îmbrăcați, să vă epilați, să vă spălați bine – da, bine! pe dinți și mergeți la președinte! Vă așteaptă în două ore. Clar sau nu?

— Extrem de clar! spuse Mark.

Cei doi se îndreptară spre ușă, gândindu-se la necunoscutele viitoarelor misiuni. Când aproape că închideau ușa masivă pe dinafară, îl auziră pe „inimitabil”:

— Și mai citiți și voi Constituția înainte! Măcar de vreo două ori...

CAPITOLUL IV

Cicatrice și Nevăstuică intrară în Avenue Hotel – situat pe Nieuwez Voorburgw, 27 o clădire cochetă din secolul XVI. Pășiră cu emoția pe care ar fi avut-o intrând într-un W.C. public dezafectat. Eleganța și rafinamentul hotelului reușeau cel mult să-i baloneze.

— Ce fhacem? grohăi cicatrice. Îi spargem fața ăluia, să ne spună tot ce știe ori mai bine îi rupem un picior? se oferi, arătând cu degetul spre recepționarul țanțoș, care tocmai lustruia, mai mult din plictiseală, clopoțelul auriu, stil retro.

— Stai, mă, liniștit! Nu mai sparge tu fețe! Eu știam că ești suficient de bine plătit încât să nu-ți julești pumnii toată ziua?

— Îhă! Foarte bine! mai ții minte ce foahme fhăceam în port?

— Taci, prostule! se înfurie Nevăstuică. Adu-ți aminte că i-am zis coroiatului că suntem profesori în materie. Și ia nu mai fonfăi întruna cu portul ăla al tău! N-am făcut niciodată foamea acolo, ți-am mai zis. Lucram, de fapt, sub acoperire. Ești în stare să ții minte chestia asta?

Cicatrice nu părea foarte lămurit de ceea ce i se ceruse,

dar era total dependent de inteligența partenerului său și, oricum, nu-i plăcea să-și bată capul cu prea multe amănunte. Parcă, totuși, ținea minte că făcuse foamea.

Se apropiară de recepție și Nevăstuică îi băgă repede o legitimație și un pumn de bani sub nas unui individ mustăcios, ascuns în spatele tejghelei.

— Care ți-e mai familiară? întrebă el, arțăgos.

— Parcă pe ăștia i-am mai văzut, răspunse recepționarul, luând banii, în timp ce vântura cu privirea împrejurimile. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Ai găzduit un american solid la 135, dacă nu mă înșală memoria?

— Da, l-am găzduit. Pân-a crăpat de tot. Am avut mari neplăceri după aceea, vă asigur. N-am avut voie să spun nimănui că a murit un om în hotel. Clienții noștri sunt mai nevrigoși. Pe urmă ar fi refuzat camera, poate chiar și etajul.

— Da de la ce i s-a tras decesul? vru să afle Nevăstuică.

— Plumb! Prea mult plumb în creier, o făcu recepționarul pe subtilul, ca să braveze.

— Și...? Cine i-a făcut-o?

— Polițiștii erau foarte siguri: sinucidere!

— Cât de siguri? vru mai multă precizie matahala.

— I-am mai tras și eu de limbă, încercând să dau peste ceva mai spectaculos. Speram să fi fost o crimă, un spion, un serviciu secret... orice mai acătări, să am ce povesti la copii sau la nepoți.

— S-au prins? Întrebă, ca picat din cer, Cicatrice.

Drept răspuns, primi din nou un cot puternic în stomac, care îi întrerupse respirația câteva secunde și pofta de vorbă vreo câteva minute bune.

— Aș! N-am eu norocul ăla. A fost o sinucidere cât se poate de banală, i-o fi fost lene să se arunce-n canal. American, deh!

— Știi ce? Noi, cei de la „Forțele speciale”, credem altceva, se gândi Nevăstuică să-l întărate puțin. Treaba e prea complicată ca să-ți explicăm acum dar, dacă ne ajuți, o să ai ce povesti copiilor și nepoților tăi. Ai cuvântul meu de onoare!

— Uau! deveni brusc interesat recepționarul, aranjându-și freza. Știam eu că trebuie să mi se întâmple ceva spectaculos în meseria asta! Pe chestia asta m-am și certat cu nevastă-mea. Zicea: „Mă, Ruud – c-așa-mi zice mie – îți strici viața în spatele tejghelei. N-ai pic de spirit de aventură! Uite-te și tu la James Bond! ăla bărbat adevărat, nu ca tine!”

— Nu înțeleg femeile unde-i rostul adevăraților bărbați! Îi dădu apă la moară Nevăstuică.

Pe de altă parte, începuse să se cam plictisească de vorbăria lui Ruud. Așadar, încercă s-o scurteze.

— Spune-mi mai bine: l-a vizitat cineva în ultimele zile?

— Nu prea primea vizite. Era și din cale-afară de tăcut. Chiar m-am gândit, când mi-a zis polițistul că s-a sinucis, că i se potrivește de minune stilul ăsta de moarte. Ori era foarte misterios ori depresiv. Una din două.

— Mă, Ruud, tu nu ești băiat prost! Ai fler de detectiv, ascultă-mă pe mine! O să-ți dau o adresă, poate îți găsesc ceva de lucru potrivit capacităților tale deloc comune. Da chiar nimeni nimeni? Un american în Amsterdam... și nu umfla și el niște foale?

— Aa... asta e altceva! A venit, acum vreo două seri, cu o blondă trăsnet. Se vedea că-i profesionistă, după vorbă, după port. Eu am un ochi specializat în acest domeniu. Dacă veniți mâine, poate vă dau mai multe detalii. Am impresia că i-a tras-o și băiatul de pe etaj, după ce s-a amețit bine americanul. Da' e de serviciu de-abia mâine. De-aia v-am cerut o scurtă amânare.

— Ehe, așa mai vii de-acasă! Nu uita, mâine suntem aici, pe la aceeași oră! Și ține minte: nu ne-ai văzut, nu ne

cunoști! Apropo, altcineva a mai fost înaintea noastră?

— Pe tura mea, sigur nu! Dar vorbești mâine cu băiatu'! Poate știe mai multe. E un tip deschis la suflet, nu vă faceți griji. O să vorbească.

Cei doi se îndreptară spre ieșire. Nevăstuică era foarte mulțumit. Partenerul lui, însă, părea în culmea confuziei.

— Bă, zici că ești deștept? se hotărî el să-i atragă atenția lui Nevăstuică.

— Ce-ți veni, amice? N-ai văzut cum l-am făcut din vorbe pe fraier?

— Păi și cum mai vorbim noi mâine cu el dacă n-o să ne cunoască și nu ne-a mai văzut în viața lui, cum i-ai spus tu să se poarte, ca un prost ce ești...?

*

— Ai intuit bine, șefu'! Îl felicită Frank pe Mark, după ce coborî de la tejghea. Ția doi voiau să afle amănunte despre Tom.

— N-a fost prea greu, răspunse Mark, modest. N-ai văzut ce fețe aveau? Dacă lucrează cu imbecili de-ăștia, înseamnă că ori s-au amestecat niște amatori în toată treaba ori sunt mai dibaci decât ne-am așteptat! Hai mai repede, să nu-i pierdem!

Ajunseseră cu doar vreo două ore înainte și trăseseră

direct la hotelul cu pricina. Dar nu erau doar ei doi, ci patru. Pe Mark îl apucau durerile de cap de câte ori își amintea de ultima zi. Era exact pe linia ultimelor lui „noroace”.

Se prezentaseră la președinte, Frank cu un costum impecabil. Armâni, iar Mark cu bătrâna lui cămașă din Vietnam, de pe care înlăturase la repezeală ultimele pete de maioneză.

Președintele îi aștepta nervos în Biroul Oval, frământând în mână un trabuc cubanez. Se ridicase bucuros în picioare. Faima respectabilului agent ajunsese, desigur, la ambele lui urechi. După ce le strânse oaspeților mâinile cât putu de călduros, le povesti că Tom Beckam fusese însărcinat cu recuperarea, pe bani grei, a unui cifru de decriptare a unor documente foarte importante pentru pacea din Orientul Mijlociu. Bineînțeles că nu le putea oferi prea multe detalii despre conținutul acelor documente clasificate.

Bineînțeles! îl îngână Mark în gând. Cum naiba să-mi dai detalii, că eu trebuie doar să-ți rezolv cazul, nimic mai mult! Ce să fac eu cu detaliile? Mai bine scormonesc în gunoi până mă ia naiba.

Pentru intrarea în posesia acelui cifru, arabii ar fi dat o

pădure de sonde. Și rușii le-ar fi acceptat, mai ales că puseseră mâna pe singurul set de documente existent. Noroc că actele în cauză erau absolut imposibil de decodificat fără cifru.

Mare noroc! îl zeflemisea Mark în gând.

Din prea puțină politică ce îl interesa rămăsese cu o singură convingere: nu-i putea înghiți pe democrați.

— Din păcate – continuă președintele – cifrul a dispărut în mod inexplicabil. Disperat, Tom s-a sinucis. Onoarea lui a fost mai presus de interesele naționale, care i-ar fi cerut să se zbată pentru recuperarea cifrului. Mă rog, fiecare cu ale lui.

Dar și în CIA se pare că moralitatea era prost înțeleasă. Și nici nu era de mirare, cu toată debandada care domnea în mass-media, mai preocupată de țigările de foi ale fostului președinte decât de educația morală a Americii.

Ura! încheie Mark discursul sforăitor al președintelui. Ce-i drept, doar în gând.

*

Aceasta fusese partea cea mai puțin neplăcută a afacerii. Când se întorsese la birou, „inimitabilul” tocmai îi explica Francescăi ceva despre contul lui din bancă și despre inspirația pe care o avusese de a investi în nu știu

ce acțiuni, ale nu știu cărui fost coleg de-al lui de la Harvard.

Frank înlemnise la vederea binecunoscutului extras de tont.

— N-o să vă vină să credeți, dragilor! îi întâmpinase „inegalabilul”, surprinzător de bine dispus. Această absolut divină creatură, dintr-o regretabilă eroare, interpretase vorbele mele spuse la videofon drept o ofensă adusă vajnicelor femei-polițist din lumea întreagă. Ce groaznică neînțelegere, spuneți și voi!

— Recunosc că și eu am fost indus în eroare pe loc! nu-l iertă Frank. Erați atât de verosimil... Ca de obicei, de altfel.

— Nici nu mă mir, îi răspunse acru Robert. Tangențele tale cu minunata artă a conversației țin de teoria probabilităților. Era cât pe ce să sun la prietenul meu, decanul, când această ravisantă creatură m-a împiedicat, explicându-mi că doar a vrut să mă pună la încercare. Nu este minunat?! Ce specialiști extraordinari sunt gata în orice moment să preia flacăra nepieritoare a căutătorilor de dreptate din Divizia Secretă a FBI!

— Dar, spuneți-ne, ce v-a revelat Atotputernicia Sa? continuă el, referindu-se la președinte. Stați liniștiți, am apucat să-i amintesc minunatei reprezentante a sexului

sublim despre istorica vizită pe care tocmai ați întreprins-o. Dacă n-avem încredere în urmașii noștri, în cine am putea avea, nu?

— Îmi pare rău, Excelență, nu vă putem furniza detaliile acestei misiuni. Apelăm la înțelegerea voastră ca să nu ne-o luați în nume de rău! Încercă Mark să mai atenueze pornirea năvalnică spre transparență a lui Robert.

— Va trebui, totuși, să ne dezvăluiți destinația, nu-i așa, drăguță? ceru „marele șef” înțelegere de la Francesca.

Frumoasa făptură stătea, cu o figură destul de rece întipărită pe chip, pe un colț al canapelei.

— Aa! reveni Robert - nu v-am dat vestea cea bună! M-am hotărât să vă las s-o instruiți în continuare pe destoinica noastră colegă. Va colabora cu voi în această operațiune!

— Imposibil! sări Mark de parcă ar fi fost picat cu ceară. Această misiune nu este pentru începători, fie ei frumoși sau nu! Trebuie să fiți de acord cu mine.

— Greșești, dragule! Încercă să-l domolească Robert. Exact acest gen de anchetă este dătător de aripi pentru o tânără aspirantă ca ea, plină de ambiții și de... o grămadă de alte calități nu tocmai comune tuturor reprezentantelor sexului frumos. Mai ales că Francesca e și tânără. Stilul

tău, Mark, renumit în anchete complicate și discrete, se va dezvălui în toată splendoarea lui cu această ocazie, închipuie-ți ce plictiseală pentru un aspirant: o anchetă penibilă despre falsificatorii de bani! Cine mai umblă cu bani în zilele noastre! spuse el retoric, fluturând neglijent hârtia din bancă. Nu, nu, nu! De trei ori nu! Veți face cum am hotărât eu.

— Va fi foarte greu să rezolv o operațiune atât de delicată și să pierd timp pentru a-i explica distinsei noastre colege de ce procedez într-un fel sau altul.

— Extraordinar! sări „incorigibilul”. Exact ce-mi spunea colega adineauri. Am găsit soluția ideală! Eu îi voi explica detaliat fiecare fază a dibăciei tale pe întreg parcursul anchetei. Asta era bucuria pe care voiam să v-o fac la urmă. Merg și eu cu voi!

*

Se aflau în zbor de vreun sfert de oră și Frank începuse deja să se foiască, întorcând capul după stewardese, având în ochi o privire de lup hămesit. Zărise cel puțin două care meritau toată atenția lui, dar jinduia după o a treia. Aceasta era cam uscată, după gusturile lui. În schimb observase că îi captase atenția lui Robert. Bietul de el, era chinuit, pe moment, între încercarea de a fi

galant cu tânăra cadetă – așezată alături, bineînțeles – și inevitabila tentație de a supune o stewardesă unor manevre îndrăznețe.

Frank urmărise de la început zbuciumul „marelui șef și savurase necazul acestuia pe toată perioada de pregătire a decolării. Reușise să observe și preferințele acestuia în materie de „însoțitoare de zbor”. Tot ce-i mai rămânea de făcut era s-o cucerească pe subțirică și, mai ales, să i-o pună cu știrea șefului, imobilizat de grija pentru cealaltă pradă.

— Dar mai stai locului odată! se înfurie Mark, încercând în mod inutil să adoarmă. Mai avem aproape șapte ore de zbor și vreau să mă odihnesc înainte de a ajunge la Amsterdam. Cine știe ce nebunie ne-o aștepta și acolo, de n-o să mai putem lipi pleoapă de pleoapă!

— Șefu', unde ți-e spiritul de aventură? L-ai lăsat acasă? Unde ți-e dorința de a cunoaște oameni noi? Întrebă Frank, cu gândul în cu totul altă parte.

— Știi ceva? Eu cu cât avansează în vârstă, cu atât simt mai puțin nevoia de a cunoaște oameni noi. Mi-am făcut plinul la cunoștințe. Nu mai am loc în agenda telefonică. Am scris și printre linii și pe deasupra și pe margini, peste tot. Mai pot nota doar pe manșetele mânecilor de la

cămașă ori în palme. Nu mai vreau să întâlnesc pe nimeni, înțelegi? Din contră, aș vrea să mai uit câteva zeci de persoane nesuferite, printre care, desigur, te afli și tu. În top. Știu, voi da un anunț la ziar: „Donez lot important de relații, din plictiseală”. Să scap de ele cum scapi de săculeții de nisip prinși de marginea unui balon. Să le donez unui spital sau să le dau la vreun anticariat, ca pe cărțile vechi și uzate, cu care nu mai ai ce face în bibliotecă. Să curăț terenul. Să-i păstrez doar pe indispensabili. Și ce indispensabili? câți să fie, te întreb, cam câți crezi că ar fi bine să păstrez?

— Nu știu, șefu’! răspunse absent Frank, care începuse să flirteze cu stewardesa-scându-rică.

Monologul partenerului său îl lăsa rece. Mai auzise asemenea perorații în multe cazuri, așa că nu mai era în măsură să se lase impresionat.

— Două-trei cunoștințe. Hai, patru, maxim patru. Da, da! Doamne, să poți scăpa de toți cretinii, supercretinii și subcretinii care s-au agățat de tine de-a lungul timpului! Să te „revirginezi”. Să fii singur și necunoscut de nimeni. Dreptul la necunoștință, asta reclam. „Vreau să vă prezint pe domnul...” Stop! Terminat! Tăiați! Nu vreau să-mi mai prezinți pe nimeni. Mi-l prezinți și se bagă-n viața mea, mă

strigă pe stradă, mă bate pe umăr, mă știe... gata! Fără cu-noș-tin-țe...! mai bolborosi Mark înainte de a adormi, cu gândul la insula lui Robinson Crusoe, care îl avea numai pe Vineri și datorită acestui lucru se putuse declara un om fericit.

Frank deja nu-l mai asculta. Se ridicase și se îndrepta surâzător spre stewardesa uscată, care părea încântată de cunoștință. În drum spre toaletă, se apropie de Robert. Acesta tocmai lua temperatura dintre picioarele Francescăi, ce ațipise.

— Succes, Excelență! îi ură Frank în șoaptă. Ați adus-o unde ați vrut. În inconștiență... adăugă el – în gând de data asta.

— Ești drăguță să-mi arăți și mie cum se poate folosi toaleta simultan de către două persoane? se adresă el însoțitoarei de zbor, abordând surâsul numărul 15, pentru zborurile transatlantice. Poate o să vin odată cu mătușa mea, care nu se descurcă singură, mai adăugă el, și o prinse cu delicatețe de fese.

— Sper să fiu și eu de față când o să se întâmple! declară fata, zâmbind și trăgând cu ochiul pentru a vedea dacă drumul e liber de privirile invidioaselor ei colege.

Îi deschise ușa și, după o ultimă căutătură aruncată pe

culoar, intră și ea. Nimeri exact în brațele lui Frank, care o trase cu îndemânare și o urcă dintr-o singură mișcare pe chiuveta cea mică. Apoi o prinse delicat cu mâna pe după ceafă și îi trase capul spre el, până când buzele li se întâlniră. Nu poposiră prea mult în această poziție – numărul unu – și trecură spre delicatul joc de-a șerpilor cu clopoței, limbile lor înlănțuindu-se precum două cobre ieșind din coșulețul fachirului. În timp ce făceau schimb de amabilități de întâmpinare, Frank îi pătrunse cu mâna sus pe coapsă, până când întâlni bariera simbolică a unor bikini care ar fi câștigat orice joc de-a v-ați ascunselea.

Bărbatul se întrebă dacă mai merita să se ostenească să-i scoată. Se gândi c-ar trebui să facă prea multe mișcări, așa că îi rupse. Pentru a preîntâmpina eventualele regrete, în același timp, se lăsă să alunece, până ce ajunse cu capul între coapsele care îl înlănțuiseră. Mirosea extrem de plăcut. A zbor la mare înălțime, fără îndoială. Își împinse brutal limba, până când simți că i se smulge din gură. Apoi o retrase încet și începu să-i atingă, scurt și neregulat, cu vârful limbii, clitorisul – care se umflase ca Potomac-ul după o lună de ploaie. Concomitent, simțea mâna femeii, ce îi trecea prin păr din ce în ce mai alene. Era fericită.

Când băgă de seamă că nu mai era mângâiat, ci împins cu capul cât mai adânc, se ridică și începu din nou să o sărute pe buze. Nu mult, doar cât să facă trecerea spre sânii ei, pe care vajnica asistentă de zbor și-i dezgolisă în grabă. Îi dezmiardă cu limba sânul stâng, unde făcu două „giratorii”. Știa că gemenii sunt geloși și trebuie tratați cu atenție, așa că desenă același traseu și pe sânul drept, îi plăceau regularitatea și seriozitatea, astfel că făcu lucrul ăsta până ce simți că e gata să se zgârie în sfârcurile întărite. Atunci o prinse cu mâinile pe sub fese și o ridică, schimbându-și poziția.

Tânăra îi înțelese aluzia cât se poate de transparentă și începu, lent, apoi din ce în ce mai repede, să-i desfacă nasturii de la cămașă și să-i alinte pieptul viril. Apoi îi descheie și nasturii de la pantaloni și începu să-l sărute, să-l înconjoare, să-și plimbe limba înfometată de-a lungul, apoi de-a rotocolul, dezmiardându-i „bogățiile”. După aceea se aventură mai sus, lingându-l o dată, de două ori... apoi se decise să-l înghită, ceea ce se dovedi mult mai greu decât se așteptase. Abia atunci deschise ochii și văzu monstrul din fața privirilor sale.

— Așa ceva nu există! spuse ea – în amintirea celui care văzuse pentru prima oară o girafă – și se bucură ca un

copil la primirea unei înghețate.

Își dădu seama că timpul până la aterizare s-ar putea să nu-i ajungă, plus că trebuia să servească și dejunul, așa că renunță la o acoperire integrală a problemei. Se rezumă la o rezolvare parțială, cât să nu aibă dureri prea mari de gât. Când simți că risca să rămână fără corzi vocale, iar el era gata să se joace de-a Vezuviul cu Pompeiul, se ridică și îi întoarse spatele, ceea ce pe el nu-l supăra deloc, avea de admirat o priveliște pe cinste.

O trase ușor de păr, în timp ce începea s-o pătrundă. Era vizibil că stewardesa nu mai avea deloc răbdare. Fata știa foarte bine că trebuia să-i facă loc monstrului între pulpele ei cu orice preț. O viață avea – și aceea periclitată la fiecare decolare. Unei asemenea șanse nu putea, nu avea dreptul să-i dea cu piciorul. Penibilul ăla de pilot, care avea o rămă ca o virgulă, putea greși butoanele în orice moment și ea... da! ea!... cu ce mai rămânea? Cu regretul de-a nu fi făcut niciun lucru serios până la capăt. Și era primul lucru serios pe care punea mâna. Și gura. Și...

Se împinse cu forță înapoi, închizând ochii și gemând din rărunchi. Reuși, dar nu putu să se bucure multă vreme de acel succes, întrucât se concentrase prea tare. Orgasmul o năvăli pe nepusă masă, puternic ca un lac de acumulare

care sparge un baraj. Îi venea să strige, dar nu avea voie să stârnească panică în timpul zborului. De aceea se rezumă să-și muște buza de jos, aproape până la sânge.

Frank își îndeplinise primul punct din planul său erotic. Pentru cel de-al doilea avea nevoie de-o altă poziție. O întoarse cu fața spre el și o săltă în brațe, cu picioarele ei lungi și slabe încolăcite în jurul taliei lui. Apoi, după ce se asigură că stătea bine înțepenită, se întoarse cu spatele spre ușă și, în timp ce o balansa înainte și înapoi, deschise ușor ușa cu cotul. Fata era deja într-o stare de semiconștiență așa că nu-și dădu seama ce se întâmplă. Avea ochii închiși și bolborosea cuvinte fără șir printre dinții încleștați. Cu ea atârnată, ieși din toaletă, reușind să intre în raza vizuală a „marelui șef, care se plictisise să mai dezmierde la nesfârșit o splendoare adormită și-și mângâia, pe sub pătură, propria splendoare ceva mai ușor de deșteptat.

Orgasmul lui Frank veni la puțin timp după ce văzu ochii „indestructibilului” holbați. Uimirea și invidia necontrolată a acestuia fură cel mai bun afrodisiac pentru tânărul agent care, excitat la maximum și complet satisfăcut din punct de vedere mental, o trase spre el cu toată forța pe tânără, care deja începuse să povestească despre răpiri și

extratereștri.

Intră la loc în toaletă și o făcu pe stewardesă să revină la viață, spunându-i, în vreme ce o mângâia părintește pe creștet:

— Dacă ți-a plăcut, dă sfoară-n țară! mai avem șase ore de stat cu capul în nori și ar fi păcat să irosim timpul. Poate că vrea și vreo colegă de-a ta să se distreze rămânând cu o amintire frumoasă.

CAPITOLUL V

Tipul sosise doar de două zile la New York și nici nu știa de unde să înceapă. N-avea prea mulți bani, așa că mersese pe jos două zile, fără întrerupere. Îl dureau îngrozitor picioarele și avea impresia stupidă că se plimbase întruna pe aceeași stradă, deși parcursese aproape jumătate din Manhattan, îl agasau toate acele clădiri interminabile și identice, toate magazinele cu marfa proastă, prăfuită și scumpă. Simțea nevoia să cheltuiască puținul care îi rămăsese pentru o plimbare cu barca ori cu vaporul, cu orice, doar să treacă de îngrămădirea acea stupidă de zgârie-nori.

Cercetă pliantele de la hotel. Ca să-i mai rămână și de mâncare, avea o singură variantă: Beast Speedboat Road, două vedete rapide vopsite în stilul avioanelor americane din timpul celui de-al doilea război mondial, cu dinți de rechin. O jumătate de oră îl costa cincisprezece dolari. Nu era cine știe ce, dar mai mult nu-și permitea. Luă trenul roșu, cu numărul doi, de la stația cea mai apropiată de metrou, și ajunse în South Street

Seaport. Pe unul dintre vaporeșe urla un individ cu un platură negru pe ochi, pretinzând că el ar fi Mad Dog,

căpitanul, sau căpitanul lui Mad Dog, nu se înțelegea prea bine. Nici n-ar fi contat, dacă n-ar fi văzut o asiatică superbă – la fel de singură și de dezorientată ca și el – îmbarcându-se pe vedetă.

Asta era, de fapt, ceea ce-i lipsea! O orientare rapidă cu o orientală, pe o vedetă rapidă cu dinți de rechin!

Urcă, plătind cu neglijența unui nabab și făcu tot ce putu să prindă loc în înghesuială lângă ea. Calculase perfect. Primul zvâcnet al vaporului i-o aruncă direct în brațe. Nu că asiaticii i-ar fi lipsit complet echilibrul dar, probabil, simțea aceleași nevoi ca și el. În timp ce toată lumea căsca disperată ochii în toate părțile ca să-și scoată cheltuiala, ei rămaseră îmbrățișați, așa, ca din întâmplare. Se priveau ochi în ochi, dezinteresați de peisajul cu zgârie-nori ce se derula rapid în stânga lor. Înghesuiala le permitea să se pipăie și nimic mai mult. O simți complet goală pe sub rochița subțire de mătase. În timp ce mâinile lui îi mângâiau dosul bombat și ferm, ea începu să-i deschidă, cu mișcări încete, fermoarul.

Mâna lui lunecă, înfiorată, spre pubisul femeii și îl găsi ușor moale și fără urmă de pilozitate. Astfel, îi reperă cu mare ușurință clitorisul, cam în același moment în care ea prinsese a-i mângâia zona sensibilă a vigurosului său

mădular, aflat acum într-o erecție de zile mari.

În tot acest timp, privirile lor se înțepeniseră parcă una într-alta. Buzele ei se înfiorară ușor; acum, contactul lor vizual nu mai era suficient, indiferent de intensitatea lui.

El ochi o cale de retragere ceva mai descongestionată spre mijlocul vaporului. În debandada generală de urlete și stropi de apă, nici ei nici alții nu observară când ajunseră în capul scărilor ce duceau în burta vaporului. Alunecaseră încet prin mulțime, fără ca măcar să fie nevoie să se dezlipească unul de altul. Deciseră, pe tăcute, să coboare scările, ignorând banda de plastic care interzicea coborârea.

Mai mult plutind decât căzând, se treziră pe un odgon răsucit din cală. Condițiile erau prielnice, așa că începură să se sărute apăsător, în timp ce încercau să scoată la vedere alte părți ale trupurilor ce tânjeau de mult după un contact direct. Asiatica se așeză pe spate, în golul lăsat de cercul închipuit de parâmbă, scufundându-se aproape total. Rămase însă cu picioarele în sus, ușor lăsate peste cap, într-o „lumânare” nereușită, dar convenabilă lui. Bărbatul se așeză cu picioarele depărtate, penetrând-o dintr-odată, ajutat și de mișcările nervoase ale vaporului. Începu o mișcare complexă – dorită de amândoi – de sus în jos și de

la stânga la dreapta, forțată de tangaj, dar nici pe departe neplăcută. Ea își strângea sfârcurile mici între degetele delicate. El încerca să nu-și piardă echilibrul, dat fiind că renunțase să se mai țină de altceva decât de fesele ei încordate. O simțea aproape de final și asta îl făcu să-și întetească ritmul. Probabil că și ea gemea, dar zgomotul motorului acoperea totul. Își reglă mișcările după cele ale unei biele, în care simțea că se transforma încetul cu încetul. Sau într-un ciocan pneumatic. Nu mai aveau mult timp și se apropiau de momentul culminant.

Când, în sfârșit, el își aruncă jetul cu putere, o auzi și pe ea, cu un geamăt ce acoperi zgomotul motorului. Poziția era prea bună ca să nu-și ducă satisfacția până la capăt, așa că o stropi pe tot corpul, ceea ce ei nu părea să-i displacă deloc. Apoi o ajută mărinimos să-și întindă peste tot fierbințeala dorinței lui împlinite.

O mișcare bruscă a vaporului, de parcă ar fi trecut peste un bolovan, îi făcu pe amândoi să se răstoarne și, odată cu ei, colacul de parâmbă. Un țipăt îngrozitor izbucni din gâturile amându-rora. Sub parâmbă, umflat de umezeală, se legăna, în ritmul tangajului, un cadavru fără față.

*

Cele două matahale ieșiseră din hotel și se îndreptară

fără grabă spre chei. La repezeală, Frank își dăduse jos mustața și acum mergea agale în urma lor, însoțit de Mark. Cei doi se opriseră în Magna Piazza și se chiorau la niște vitrine. Era evident că terminaseră mai repede decât s-ar fi așteptat și încercau să-și piardă timpul. Deodată, de după colțul unei clădiri, năvăli în piață un BMW negru, care frână brusc în dreptul lor. Mark și Frank deveniră brusc extrem de încordați. Din mașină țâșniră doi tuciuiri, care li se alăturară huidumelor, îi luară de cot și le șoptiră ceva. Cei doi încercară să scape, dar se potoliră subit și urcară în mașină. Lui Frank i se păru că vede lucirea unui pistol amenințător.

— Repede, un cab! îi strigă lui Mark. Îi răpesc!

Săriră într-un taxi care oprise la stop. Împotrivirea șoferului care avea probabil o comandă îi lăsă indiferenți.

— Urmărește BMW-ul negru din față, dacă vrei să-ți iei liber în restul săptămânii! îi sugeră Frank șoferului, mirat la culme. Îi potoli repede uimirea, arătându-i o bancnotă de o sută de dolari.

— Nicio grijă! reacționează prompt șoferul. Considerați-l prins!

— Nu trebuie să-l prinzi, ci doar să-l urmărești! Încercă Mark să-i mai tempereze elanul.

Începu o urmărire nebună, preț de vreo trei intersecții. Apoi mașina din față încetini.

— Gata cu partea grea! oftă Frank, ușurat. Se simt în siguranță acum și nu vor să atragă atenția, rulând cu o viteză prea mare.

Intrară pe Neuwe Hemveg și rulară până aproape de Noordzee Kanaal, unde făcură dreapta, pe Anker Weg. Acolo opriră. Primul negricios coborî din mașină și se uită cu grijă în stânga și în dreapta.

Mark și partenerul său coborâseră încă de la colț și se pitiseră după niște pomi. Era plin de copaci pe malul canalului și liniștea devenise apăsătoare. Zăriră o locuință plutitoare, aproape de locul unde parcaseră mașina.

Urmăriții coborâră cu toții, în afară de șofer, care demară și îi lăsă pe cei patru în stradă. Cicatrice și Nevăstuică aveau mâinile legate și mergeau spre locuința plutitoare, împinși din spate de cei doi tuciurii. Urcară pe vas. Unul dintre răpitori rămase pe punte pentru a supraveghea zona. Ceilalți dispărură înăuntrul casei plutitoare.

— Stai aici, șefu'! Eu o iau prin baltă, să văd dacă pot să trag cu ochiul de-aproape, spuse Frank și sări în canal, fără să facă mai mult zgomot decât o broască.

Înotă cât putu de lin, până în dreptul unei platforme care slujea de pridvor. Pe ea se găseau o masă de răchită cu două fotolii și câte un ficus uriaș în fiecare colț. Se strecură pe lângă una dintre aceste plante. Omul de pază nu supraveghea latura dinspre canal, ci doar pe cea dinspre drum, așa că îi veni ușor să se strecoare până în dreptul unei ferestre. Avea noroc, geamul era ușor întredeschis și dinăuntru răzbăteau niște voci ce păreau că se ceartă. Se apropie mai mult și se ridică puțin, doar cât să vadă înăuntru.

Într-o încăpere, ce era cu mult mai spațioasă decât te-ai fi așteptat de afară, se găseau cei doi veseli năpârstoci, legați fedeleș de două scaune din lemn. În fața lor, într-un fotoliu, se afla un individ uscat și negricios, asistat pe cele două tușe de unul dintre tuciurii care realizaseră răpirea, și de-o brunetă focoasă, îmbrăcată doar în niște curelușe de piele, cu un bici în mână. Pe peretele din fața ferestrei pe care trăgea cu ochiul Frank, se găsea o panoplie de arme albe, cu tot felul de cuțite și săbii. Frank le privi, plin de curiozitate. Păreau niște obiecte extrem de scumpe, de model arab, tuaregic, majoritatea cu mânerle lucrate în fildeș. Unele erau încrustate cu pietre strălucitoare, probabil prețioase și cu aur. Din tavan atârna un ventilator

interbelic. Rotirea bătrânelor pale obosite filtra în mod ciudat lumina crudă care venea dinspre canal și dădea inflexiuni stroboscopice fețelor celor prezenți în încăpere. Parcă se afla la cinematograf, pe timpul filmului mut.

Individul din fotoliu schimbă cu răpitorul câteva cuvinte răstite.

— Aha! se lămuri Frank. Sunt arabi! Bănuiam eu!

Uscățivul din fotoliu, care părea un fel de șef, i se adresa apoi femeii, în același dialect. Aceasta ascultă, după care izbi puternic fața lui Nevăstuică cu biciul prevăzut cu ghinturi de plumb.

— Zi, câine, unde ați ascuns cifrul? Ahmed este într-o zi bună și vă va lăsa în viață dacă spuneți cine v-a angajat și cui ați predat cifrul! vorbiți o dată!

— Spune-i dragului tău Ahmed că poate să sodomizeze toate cămilele oazei, da de la noi nu află nimic! se răsti Nevăstuică, mimând un atac prin surprindere, deși știa foarte bine că, legat fiind, un asemenea gest era imposibil.

Iubitoarea biciului lui Allah, aparent înfuriată, îi traduse lui Ahmed, cuvânt cu cuvânt, vorbele captivului. Spre surprinderea tuturor, arabul izbucni în râs și spuse ceva pe un ton egal.

— Ahmed e încântat de subtila cunoaștere a culturii

poporului său și vă urează același lucru și vouă.

Arabul mai horcăi niște sunete spre fata în șuvițe de piele.

— Își menține însă cererile, acum că amabilitățile au luat sfârșit. Răspundeți la întrebare, dacă vreți să trăiți!

— Nu știm ce vrea și îl vom reclama la poliție pentru răpire și sechestrare de persoane, făcu pe irezistibilul Nevăstuică. Nouă ne repugnă asemenea lucruri. Manierele voastre sunt cât se poate de condamnabile.

Fata se înfurie și îl izbi din nou, crunt, peste față. Ochiul stâng al matahalei începuse să se umfle și să sângereze abundent.

Ahmed se răsti la tuciuriu, făcându-l să înțeleagă din priviri ceea ce dorește. Acesta se apropie rapid de cicatrice, scoase un pumnal încovoiat și, tăcut, îi reteză gâtul dintr-o singură mișcare.

Nevăstuică încremeni în vreme ce Ahmed scuipe iarăși niște silabe cu multe „h”-uri.

— Asta ca să ai mai puține de reclamat! traduse fata. Și, dacă ești așa greu de cap, îți explic eu că moartea tragică a amicului tău e un avertisment serios legat de soarta ce te-așteaptă, în cazul în care continui să te încăpățânezi!

— N-am ce să vă spun, sunteți nebuni! Nici nu știu la ce

vă referiți!

— Hai să-ți împrăpătez memoria, se oferi tânăra. Ați fost de două ori la Avenue Hotel. O dată ați intrat în camera lui Tom, un agent american, pe care l-ați găsit mort. Ați stat înăuntru cam un sfert de oră și presupun că n-ați întârziat la duș. Astăzi ați fost din nou acolo și ați vorbit vreo cinci minute cu recepționarul. După aceea, recepționarul a plecat. Deși l-ați găsit mort pe american, nu v-ați grăbit să anunțați poliția. A trebuit s-o facem noi, pentru că nu ne plac cazurile neelucidate. Acum povestește-mi tu cum ați ajuns la hotel și de ce v-ați întors! N-ați găsit cifrul sau ați vrut să aflați dacă-l mai caută cineva? Vorbește!

— Bine-bine! acceptă Nevăstuică fără niciun chef. De ce n-ați spus așa de la început, poate ne înțelegeam? Nu trebuia să-l omorâți pe bietul Jim pentru atâta lucru. Am fost angajați de unul, Șaron, să smulgem niște informații și o foaie de hârtie de la un american pe nume Tom Beckam. Ni s-a dat adresa dar, când am ajuns acolo, americanul era mort. Am răscolit casa în căutarea unei hârtii cu cifru, într-adevăr, dar habar n-aveam cum ar putea să arate. Din păcate, n-am găsit nimic. Am plecat și i-am comunicat lui Șaron toate astea, încasându-ne cea de-a doua parte a

onorariului promis. El ne-a cerut să aflăm cine l-ar fi putut fura. Astfel am aflat că americanul se întâlnea cu o blondă planturoasă. Urma să mergem mâine la recepționar, să ne pună în legătură cu băiatul de pe palier care știa multe despre această relație. Cam asta-i tot, te rog să mă crezi!

Fata îi traduse lui Ahmed, în vreme ce acesta asculta cu multă atenție gâlgâiturile amazoanei. La sfârșit, nu păru foarte mulțumit de cele aflate și urlă la Nevăstuică, făcând pe fiorosul.

— Ahmed spune că nu crede o iotă din tot ce i-ai turnat. Cazul e mult prea serios ca să accepte ideea că ați fost angajați așa, ca din întâmplare. Cum v-ați întâlnit cu acest Șaron? Cine v-a recomandat? Pentru cine ați lucrat înainte? Spune tot, altfel ai văzut ce grozăvii se pot petrece! Fă-l să te creadă și scapi cu viață, după cum ți-a promis.

— Să fie sănătos dacă nu mă crede! Șaron ne-a agățat în port. Tocmai ochisem doi americani bogați, care se plimbau liniștiți printr-o zonă pustie, și ne pregăteam să-i ușurăm de ceva lovele. A apărut deodată unul mic, roșcat și sașiu, care ne-a informat că americanii ăia doi nu par să aibă mai mult de două sute de dolari asupra lor și ne-a propus să ne dea de zece ori suma pe care am fi găsit-o la

ei, pentru un mic serviciu, i-am spus că noi nu executăm orice fel de lucrare. A zis că nici el nu plătește orice fel de lucrare. Cam asta a fost, restul îl puteți deduce. Pe cuvântul meu de onoare!

Fata traduse din nou. Ahmed dădu din mână a lehamite, îi întinse fetei niște instrucțiuni și părăsi furios încăperea, luându-l cu el pe celălalt tuareg.

Frank urmărea încordat continuarea, în timp ce în spatele casei se auzea un motor de mașină care demara.

*

Frank se gândi să-l cheme pe Mark ca să urmărească împreună soarta matahalei. Se gândi că n-are rost să-l mai țină pitit în spatele copacului.

Au rămas singuri, gândi el. Probabil că arabilul a plecat să verifice istoria și a lăsat-o pe sadomasochista asta să-l mai tortureze puțin pe ostatic, ca să nu se plictisească. Niciunul nici altul. Ar trebui să mai stau o vreme prin preajmă, poate îl convinge să mai spună ceva și aud noutăți.

Spre marea lui uimire, o văzu pe tânără că se apropie de Nevăstuică și începe să-i lingă sângele de pe față, în timp ce cu o mână își mângâia ușor sfârcurile, care ieșiseră afară printre șuvițele de piele neagră.

— Și zi așa, voinicule, te crezi rezistent, ai?! O să vedem dacă mai ai aceeași părere despre tine mâine dimineață, după ce o să-ți storc vloga toată noaptea! spuse ea și îl prinse cu amândouă mâinile de urechi, apoi îi îngropă capul între sâni, aproape sufocându-l. Apoi îl trase cu forță înspre ea și își mișcă bustul cu încrâncenare, frecându-l de capul matahalei, care gemea de durere (sau de plăcere). Din spatele urechilor începu să-i curgă sânge, din cauza unghiilor lungi ale fetei, care i se înfipseseră adânc în carne.

Hotărât lucru, gândi Frank, olandezii ăștia au un fix cu urechile. Bestia aia o să rămână cu ele în mâini dacă mai trage așa, chibiță de unul singur, în timp ce încerca să găsească o poziție mai comodă pentru mădularul lui, ce ajunsese la cota de avarie, independent de propria voință.

Uitase complet de Mark și de pomul-ascunzătoare. Între timp, femeia creșta cu unghiile ei lungi craniul ras al matahalei, până ce acesta deveni o pată însângărată. Tipului, nici pe departe să-i ardă de sex. Urla de durere, în vreme ce ea începuse să-i lingă sângele proaspăt, râzând ca o nebună.

Nici lui Frank nu-i mai ardea de altceva decât de o porție bună de vomitat. Puțină durere pigmentează sexul, asta o

știe oricine. Însă aici era vorba despre cu totul altceva.

Femeia se îndreptă spre panoplia cu arme și desprinse de acolo două pumnale cu mâner sidefiu. Le admiră o vreme, pe chipul ei putându-se citi încântarea.

— Poate îți place mai mult așa! spuse ea și începu să taie cămașa individului cu față de nevăstuică, în șuvițe subțiri, nereușind – sau nevrând – să îi cruțe pielea de sub pânză.

— Ce-ai, demento? urla individul. Nu înțelegi că nu am ce să vă mai spun? V-am zis tot ce știu! V-am dat și cuvântul de onoare, încercă el s-o impresioneze.

— De parcă asta m-ar interesa pe mine acum! îi răpi orice speranță sadica, luând bucăți din cămașă și îndesându-i-le în gură, ca să nu se audă în tot cartierul strigătele agonice ale bărbatului.

Frank se decise să-l aducă pe Mark. Nu știa ce hotărâre să ia. Leși din ascunzătoare încet și privi de jur-împrejur. Nu se mai zărea nimeni. Își luă inima-n dinți și se îndreptă spre copacul în dreptul căruia își lăsase partenerul. Îl găsi așezat pe jos, în timp ce înfuleca, tacticos, dintr-un hot-dog cu nuanțe verzui, găsit – probabil – într-unul dintre buzunarele cămășii lui imense.

— Ce faci aici, șefu'? Te-a lovit foamea? se cruci Frank

când îl văzu cu fălcile umflate.

— I-am văzut pe ăia c-au plecat mai puțini decât au venit și mi-am închipuit că ai rămas să tragi cu urechea. Am zis că două urechi sunt suficiente, așa că am intrat în pauza de masă. Știi că n-am mâncat nimic din avion?!

— Lasă-mă, șefu', cu foamea asta a ta! Hai să vezi ceva ce o să te sature definitiv! Încercă Frank să-i alunge amorțeala. Pe ăla cu cicatrice pe față l-au omorât. Celălalt a dat niște informații minimale și acum îl chinuie una, bolnavă mental. Zi ce facem, îl salvăm sau stăm ca proștii și-i lăsăm să se omoare?

— Știu eu ce să zic? Dacă îl salvăm pe ăla, dăm alarma și se dumiresc toți că au fost descoperiți. O să-și părăsească locul ăsta de întâlnire și nu știu cum mai dăm de ei. Hai să vedem care e situația și luăm o decizie!

Se întoarseră amândoi la locul de observație, la fel de discret cum procedase Frank prima dată. Între timp, tipa făcuse ferfeniță hainele bărbatului, iar acum se îndeletnicea cu absorbirea substanței vitale din el. Îngenunchease în fața trupului însângerat și sugea din greu la membrul pitic al matahalei. Și, cu siguranță, nu o făcea doar de ochii lumii, ci cu un interes demn de o cauză mai bună.

— ia uite ce țumburuș are animalul! se minună Mark, cu un sadism pe care Frank nu i-l cunoștea, Nu-i de mirare că l-a tăiat diavolița; cred că se aștepta la mult mai mult de la un asemenea exemplar. Mai mult ca sigur că acum se răzbună pe el pentru neșansa avută, de a beneficia de penis la discreție.

De altfel, bărbatul părea mai curând leșinat decât lucid, iar excitația, provocată de mișcările viguroase și furioase ale tipei, era artificială. Probabil că, întărită la maximum și nemulțumită de dimensiunile sexuale ale ostaticului, târfei îi venea să se urce pe pereți de ciudă... Amazoana se îndreptă din nou spre panoplie, de unde luă o spadă imensă, cu un mâner de aur, bătut în diamante. Mânerul era incomparabil mai gros și mai lung decât „mândria” lui Nevăstuică, așa că femeia și-l introduse tot în vagin. Apoi, fără vreo vorbă, se întinse lângă trupul legat de scaun și începu să acționeze încet paloșul, înăuntru și în afară. Din când în când, îl scotea de tot și, cu zâmbetul pe buze, îi mai creștea puțin pieptul bărbatului, care sângera din abundență. Episoadele de un sado-masochism extrem erau – din fericire pentru victimă – din ce în ce mai rare. Asta nu pentru că amazoanei i s-ar fi făcut milă de el, ci pentru că îndura din ce în ce mai greu despărțirea de

obiectul plăcerii dintre picioare. Trupul îi tresărea regulat pe podeaua, devenită acum lipicioasă din cauza sângelui scurs. Ochii îi erau închiși și printre buzele întredeschise se auzeau şuierături, gemete și icnituri din ce în ce mai puternice.

— Șefu', lasă-mă să i-o pun eu! interveni Frank în șoaptă, oarecum îndârjit de ideea că o femeie în călduri ca iapa din fața ochilor lor era nevoită să și-o tragă singură. Nu vezi că se chinuie de una singură?

— Parcă ți-am explicat situația o dată! se înfurie Mark în surdină. Nu mă face s-o iau de la capăt! De altfel a terminat! spuse Mark, arătând spre femeia care tocmai țipase – decisiv – și acum se tăvălea încet prin sângele de pe podea. Cred că și noi am terminat aici. Hai să vedem unde-i găsim pe amorezii ăia doi! N-am chef să ratez totul din cauza rutului în care se găsește „Excelența Sa”.

CAPITOLUL VI

Ahmed ajunsese repede la cazinoul său, aflat la doar o jumătate de oră distanță de ascunzătoare. Intră prin spate...

— Sunteți așteptat! îl întâmpină una dintre gorilele care păzeau amplasamentul, încercând să fie cât mai politicos posibil.

Grăbi pasul. Era furios. Fusese atât de aproape de obținerea cifrului! Șeicul i-ar fi dat o sumă pe care abia dacă îndrăznea să și-o amintească, atât de multe zerouri conținea. Pe deasupra, era în joc soarta tuturor organizațiilor care luptau pentru eliberarea Palestinei. La un moment dat chiar avusese cifrul. De fapt, îl cumpăraseră un om de-al lui. Apoi îi pierduse urma, până săptămâna trecută, când primise un telefon de la unul dintre frații lui de la New York. Acesta aflase, din propriile-i sursele, identitatea individului care se găsea în posesia cifrului: Tom Beckam. Când îl găsisese, era prea târziu. Cineva îi făcuse de petrecanie și nici urmă de cifru. Roiau toate serviciile secrete în căutarea lui. Acum, trebuia să-i mai explice și imbecilului ăstuia ce rezultate avusese sau, mai bine zis, nu avusese. Eșec pe toată linia.

— Salut, frate Serghei! păru să se însenineze el, deodată, la vederea individului bălai, cu ochi reci, întredeschiși, care îl aștepta răbdător lângă o sticlă de votcă. Allah să te aibă în pază o mie de ani! Cum îți mai merge?

— Știi prea bine cum îmi merge, nu-i așa? răspunse tipul, cu un aer trist. Ai reușit să descurci ceva din nenorocirea aia sau nu?

— Nu mare lucru, din păcate, răspunse arabul cu un regret sincer în glas. Avem de-a face cu o mare enigmă. Toți îl caută. N-am văzut asemenea concentrație de servicii secrete pe metru pătrat nici la summit-urile cu asasinii ăia evrei.

— Da! încuviință trist Serghei. Dar, dacă îl caută toți, cine a pus mâna pe cifru? A trecut destul timp, trebuia să apară ceva. Mi-e teamă că, până la urmă, o să afle nemernicii unde am ascuns documentele. S-ar putea ca atunci să renunțe la căutare și să încerce să distrugă hârtiile. Pentru ei ar fi același lucru, dacă acestea n-ar mai exista.

— Să fie o inițiativă privată? se întrebă Ahmed, bântuit de o idee sumbră.

— După cum spuneam, parcă a trecut prea mult timp.

Am fi fost contactați pentru răscumpărare. Ori noi ori ei.

— Mai există o variantă, plusă Ahmed, încercând să pară șiret, pentru a salva aparențele ce demonstau cu totul altceva.

— Te gândești la posibilitatea ca nu cumva unii să întreprindă o cercetare-cacealma, ca să ne inducă în eroare, ca să ne țină în priză pe pista asta, în timp ce ei caută locul unde se află documentele în realitate? Sau cifrul? La asta te-ai gândit?

— Exact! Încuviință Ahmed. Oricât mi-aș bate capul, nu găsesc o altă explicație. Ar mai fi una dar, deocamdată, refuz să mă gândesc la ea.

— Care-ar fi aia? se miră Serghei.

— Să aveți voi și cifrul și documentele și să vreți să plusați!

— Cred că este doar o explicație teoretică, nu? păru să se supere Serghei. Harașo!

— Din păcate, până acum toate sunt exclusiv teoretice, frate, oftă Ahmed, ostenit și din cale-afară de dornic să-și ia tălpășița.

*

În sfârșit, venise ziua când trebuia să treacă la acțiune. Așteptase cu groază momentul acesta, de când fusese

trimis să lucreze sub acoperire. O luă încet spre grădină unde, timp de cincisprezece ani, își petrecuse cele mai frumoase clipe din viață, alături de familia pe care și-o întemeiase.

E adevărat că am pornit cu sprijinul lor, dar toată munca mea de-atunci încoace, toate emoțiile și bucuriile pe care le-am avut, toate astea nu înseamnă nimic?! Încerca el să se convingă de unul singur.

Începu să sape la rădăcina pomului pe care îl plantase cu mâna lui acum cincisprezece ani, când ajunsese la New York. Crescuse mare între timp și își întinsese coroana în toată curtea, făcând umbră în timpul caniculelor. Pe acest arbore se cățăraseră copiii lui și tot acolo își construiseră prima lor casuță. Bucuriile acestea mici fuseseră interzise la el, în Novosibirsk. Se născuse la bloc, trăise la bloc și se bucurase întreaga copilărie când mai avea parte, câteodată, de vreun maidan.

Încercase să scape de toate astea, acceptând să renunțe la sportul de performanță și să intre în K.G.B. Toate pentru un simplu petic de curte, în fond și la urma urmei. Găsise ceea ce căuta, și anume o cutie metalică cu efectele militare pe care reușise să le aducă în America. Cele mai multe dintre ele îi erau acum total inutile. Cine

mai avea nevoie de o stație de emisie-recepție? Comunica pe e-mail, folosind unul dintre cluburile din oraș. Până se dumireau ei, se rezolva treaba. Pistolul, însă, mai putea fi utilizat. La fel, toate sortimentele de otrăvuri și explozive pe care le deținuse. Spera, totuși, să nu ajungă la disperare, căci atunci nici el nu știa cum ar reacționa. Deocamdată, trebuia doar să ajute la efectuarea unei substituiri și nimic mai mult. O operațiune de rutină, cu alte cuvinte. Luă cutia și se îndreptă spre casă. Acolo îl aștepta o blondă superbă, legătura lui de ultimă oră cu centrul.

Măcar astea sunt la fel, gândi el. Trimit numai bucăți una și una pe teren. Păcat că, dacă nu mor repede, se americanizează. Ajung niște butoaie puturoase pline de grăsime, se mărită (cu negri, de obicei – ce idioțenie!) și trebuie eliminate pentru că refuză să-și mai îndeplinească misiunile pentru care au fost școlite.

— Asta-i cutiuța ta cu amintiri, Serioja? întrebă tânăra, încercând să înveselească puțin atmosfera.

— Nu-mi mai spune Serioja! se supără bătrânul. Ce naiba, nu vă învață nimic de când au schimbat denumirile serviciilor de spionaj?

— S-au dus vremurile de odinioară. Acum e

transparență, prietenie și pace între popoare, ca în discursurile lui Brejnev din tinerețea ta! continuă să glumească tânăra. Să nu-mi spui că nu-ți mai amintești de ele!

Avea și de ce să fie veselă, considera ea. I se dăduse, în sfârșit, o misiune extrem de importantă, după ani întregi de muncă îndârjită petrecuți undeva prin Siberia, de unde fugiseră de frig până și urșii polari. Și unde avea să-și dovedească aptitudinile dobândite? Tocmai în „buricul lumii”, „orașul care nu doarme niciodată.

Doamne, cât de prost poți să fii, ca să înghiți toate lucrurile astea, gândi ea. Măcar la noi acasă nu credea nimeni când se băteau ăștia în piept cu societatea lor multilateral dezvoltată. Ne luaseră doar libertatea, nu și mințile! Pe de altă parte, să nu uităm că ne dădeau de mâncare. Nimeni n-a murit de foame în comunism. Dar acum, cu totul alta este situația.

— Ai grijă, îi recomandă sfătos bătrânul, lumea asta e foarte diferită de ce știi tu și de ceea ce-ți închipui! Nu comite gesturi necugetate, nu face prostia de a te apropia de borfași și de hoți, mai ales dacă sunt negri, cu discursuri patriotice! Ăștia n-au nici mamă nici tată.

— Crezi că mi-e frică mie de un golan, doi, cu un cuțit

sau un pistol în mână? Ai uitat de antrenamentele pe care le făceam? Sunt prima din promoție, ți-o mai spun o dată! se revoltă, ofensată, tânăra. Și, în plus, sunt deja de două luni aici. Cred că pot să-mi port singură de grijă.

— Katia Alexandrovna Fedorova, trezește-te! Tocmai ăsta e pericolul care te paște. Îi bați și intri tu în pușcărie pentru molestare. Aici toate sunt invers decât la noi. Toți borfașii sunt ultraprotejați de legile capitaliste.

Apoi scoase pistolul și îl privi cu dispreț.

— Uite-ți arma! spuse, întinzându-i-l Katiei. Era cel mai performant când l-am primit dar, deși nu mai este în top, te asigur că funcționează impecabil.

— Ai mai tras cu el în ultima sută de ani? întrebă fata ironic, prinzând arma și cercetând-o cu un ochi de expert.

Fără a mai aștepta răspunsul veteranului, armă pistolul cu nonșalanță, îi trase piedica, ochi și trase într-un perete. Funcționa. Acest lucru o făcu să zâmbească, mulțumită. Imediat se apucă să-l demonteze cu mișcări rapide, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu am tras niciodată cu el. Este nou-nouț, deși e vechi, răspunse bătrânul. Nu o să-l identifice în veacul vecilor, dacă vor pune mâna pe el. E american, după cum observi, dar fără serie. Imposibil de urmărit, așa că nu vom

avea nicio problemă.

— Ăsta e și scopul nostru, nu? Expertiza balistică n-o să le spună nimic criminaliștilor, afirmă tânăra, montând revolverul la loc, cu o iuțeală pe care o deprinsese în luni de antrenamente. Apropo, tu mai știi să-l folosești?

— Eu nu mai vreau să-l folosesc. Asta e cu totul altceva. Mi-aș fi dorit chiar să uit să-l folosesc dar – știi și tu –, deprinderile rele nu se pierd ușor, oftă din nou bătrânul Serioja.

— Îmi pare nespus de rău pentru tine, bătrâne, spuse cu ironie în glas Katia, dar aici te găsești în misiune, nu în concediu plătit. Astea sunt ordinele, știi și tu! Nu-ți folosește la nimic să nu le execuți, decât dacă ți s-a urât cu viața. Iar eu am instrucțiuni precise și în acest sens, dacă pricepi ce vreau să zic.

— Știu, grijania ei de viață! Înjură Serioja, scuipând și gândindu-se la traiul lipsit de griji pe care-l dusesese până ce apăruse blonda din fața lui.

— Să recapitulăm, reluă Katia o discuție anterioară. Măine trebuie să-l dobori pe om, în jurul orei 16,16 și zece. Nici mai târziu nici mai devreme. Mai precis, când o să coboare de pe 43th Street spre 44-th Street. Ai aici poza și datele necesare, ca să nu te încurci. După ce termini cu el,

faci cadavrul să dispară, nu contează unde, doar să fie cât mai greu de descoperit și, pentru orice eventualitate, de recunoscut. Ar fi bine să nu mai aibă față și amprente, Clar? Nici dantură.

— Clar! încuviință bătrânul, pe care acele amănunte extrem de precise ale tinerei îl întineriseră brusc.

Parcă se afla acum sub influența lor; îl făceau să redevină asasinul cu sânge rece care fusese cândva. Deși, acele vremuri, erau de mult apuse.

— Când ai terminat, îmi dai un semnal pe mobil: „Drum liber”! Dacă nu reușești să-ți duci misiunea până la capăt – ceea ce nu-ți doresc –, mesajul va fi: „Acces interzis”! Ai priceput?

— Nu e cine știe ce, ca imaginație! încercă să glumească bătrânul, pentru a mai diminua tensiunea ce se instalase între ei.

— Imaginația începe abia după transmiterea unuia dintre mesaje. Și încearcă să-l trimiți pe primul, pentru binele amându-ora! Te rog!

*

— Și atunci i-am spus președintelui – slăvită fie-i toată seminția!: „Onorate peste tot puternic, mă tem că acest mod de abordare ne poate transforma într-o națiune lipsită

de bile, scuzați-mi exprimarea! Păi, o să stăm noi să ne rugăm de ei ca să-și distrugă armamentul? Mai bine însutim cheltuielile noastre cu înarmarea! Poftim? N-avem bani? Foarte bine, fabricăm! Cine o să ne poată reproșa asta?" Uite așa am dat de pământ cu „fiara roșie"! N-au mai ținut pasul și au clacat. Eu, însă, aş mai țin pasul cu tine, divagă în continuare Robert, strecurându-și mâna şerpeşte pe sub fusta proaspătului asociat-cadet.

Fata părea să se resemneze din ce în ce mai mult. Nu mai sărea ca înţepată la fiecare mângâiere libidinoasă a noului ei şef. Înţelesese că avea puţine şanse să treacă peste acest gen de colaborare. Şi apoi, ce-ar fi putut face? Un purcoi de puradei cu un june din Rottary Club? O hărţuială mediatizată cu vreun neputincios de editor al unor reviste pornografice? Nici aşa ceva nu-i convenea. Nu era în aspiraţiile ei. Avea o misiune pe care trebuia s-o ducă la capăt. Cum ar fi putut justifica un eventual eşec al operaţiunii în faţa şefului care-o trimisese? Zicând că n-a acceptat să se tăvălească în pat cu o bandă de agenţi speciali obsedaţi? Nici nu se punea problema! Un agent trebuie să se sacrifice atunci când trebuie. Scopul scuză mijloacele, de bună seamă. Totuşi, îi dădu mâna la o parte. Nu avea de gând să cedeze prea uşor, ca belferul să

nu creadă cumva că-i curvă profesionistă.

— Bine-bine! spuse ea. E înălțător să aflu că lucrez sub comanda unui asemenea strateg internațional. Dar ce facem cu cazul la care lucrăm? Nu am apucat să întreprind nimic în acest sens. Mai mult, abia dacă știu despre ce-i vorba în propoziție. De când am venit, nu faceți altceva decât să mă târâți prin restaurante și baruri. Istoriile pe care sunt nevoită să le-ascult sunt captivante, nimic de zis, dar aș prefera să le ascult în timpul meu liber, nu de dimineața până seara. Deocamdată, poate ați uitat, suntem aici să aflăm ceva, încă nu știu ce, legat de moartea unui agent.

— Poate găsim ceva pe salteaua patului unde a murit, propuse Robert. Ce zici, ce ascunzătoare! Ar trebui să mergem să verificăm la fața locului. Ar putea fi una dintre primele acțiuni pe care le-am duce împreună la bun sfârșit nu?

În acel moment, spre disperarea „Excelenței Sale”, pe ușa barului de la parterul hotelului intrară cei doi superagenți.

La uite și la ăștia când s-au gândit să apară! își zise Robert O'Neill, furios. Încă puțin și țineam între dinți jartiera drăcoacei! Tocmai reușisem s-o aduc la punctul de

fierbere, când au picat ei, nesuferiții.

— Ce-i cu voi aici? se răsti șeful la cei doi. Credeți că treaba voastră se poate rezolva prin baruri? De aia v-a delegat gloriosul „Unchi Sam”, să radeți provizia de alcool a Olandei? Ia să-mi spuneți ce-ați aflat în ultimul timp! Și asta repede, că n-am timp de pierdut.

— Pe cei doi putem să-i trecem la capitolul „foști”, își începu Frank istorisirea, făcând abstracție de perdaful care îl vizase și pe el. L-au răpit niște arabi. Pe unul l-au secționat, doar ca să-și facă o idee despre intestinele americane. Celălalt a dat niște informații interesante, iar acum se zbate între viață și moarte. Dacă nu cumva între timp a dat ortu popii.

— Se făcea că au fost angajați de unul Șaron, probabil evreu, preluă Mark povestirea, simțind că partenerul său mai tânăr obosise. Acesta dorea să fure cifrul de la Tom, dar s-a trezit prea târziu. Ăla care a mai apucat să povestească, le-a livrat și mica noastră păcăleală, aia cu blonda și cu băiatul de pe palier. E un fir pe care se poate merge, părerea mea. Însă aș prefera s-o facem mâine. E suficient de târziu pentru stomacul meu și sunt cam obosit, de ce să nu recunosc? Așa că vă las să petreceți în continuare, Excelență, dacă-mi permiteți.

— Sigur, sigur, se grăbi acesta să le dea liber.

Se gândea deja la o partidă de căutare de indicii, împreună cu fragedul lui ajutor.

— Odihniți-vă bine! Mâine vom avea o zi grea! adăugă el, concediindu-i pe cei doi ca nu cumva vreunul dintre ei să se răzgândească și să le țină o companie nedorită, desigur.

Zicând acestea, se întoarse spre Francesca și o mângâie pe braț, protector.

— Nu simți că te încearcă puțin oboseala, di vino? Ce-ar fi să mergem să ne răcorim puțin în piscina hotelului, înainte de a ne odihni peste noapte?

Văzând fața acră pe care o făcuse tânăra, Robert se gândi s-o învioreze puțin:

— În acest răstimp, am putea face, mai pe-ndelete, o analiză a cazului. Nu de altceva, dar ca să punem la lucru elanul tău tineresc și, totodată, priceperea și experiența mea. Ce zici?

*

Mark îl luase de braț pe Frank și îl târâse spre restaurantul hotelului.

— Nu mai fi așa de trist! Încercă el să-l consoleze pe tânărul care era vizibil afectat de legătura amoroasă ce

stătea gata să se înfiripe. Hai să băgăm ceva în noi și apoi te poți duce în cartierul roșu, ca să te destinzi. Te plimbi puțin printre vitrine, te liniștești și pe urmă poți să te bagi în pat ca să visezi frumos până dimineața.

— Păi ce, șefu', se compară? Dinozaurul se bucură de o prospătură instruită și eu dau banii pe târfe obosite de prea multă uzură! S-a întors lumea cu susul în jos, pe cuvântul meu! Nu mai există pic de respect pentru lucrurile firești făcute cu pasiune.

În timp ce vorbeau, ajunseseră la restaurant. Aici îi întâmpină un individ spălăcit și deșirat, care strâmbă din nas când văzu vestimentația lui Mark.

— Nu vă supărați, dar accesul în restaurant se face doar într-o ținută adecvată, se strădui el să rămână respectuos, folosind totuși un ton destul de ironic.

— Ce vrea ăsta? se întoarse bătrânul spre Frank.

— Zice că ești înțolit prea nașpa pentru cârciuma lor, îl lămuri partenerul său, zâmbind.

— A! reacționa Mark, întorcându-se spre maestrul de ceremonii. Nu te teme, drăguță! îl bătu amical pe obraz. Intenționez doar să mănânc ceva. Când o să vrei să mă inviți la dans, o să-mi pun o cravată.

Se îndepărtară, lăsându-l pe deșirat vorbind de unul

singur.

— De ce-or vrea toți să mă vadă mâncând cu ștreangul ăla de gât? Ce-s eu, negru, ca să port cravată? se revoltă Mark, ca de obicei în asemenea situații. Ia hai să ne așezăm aici! Să-l văd pe ăla care o să mă convingă să mă ridic.

Dar se pare că nimeni nu mai insista să schimbe obiceiurile celor de peste ocean. De masa lor se apropie, înclinându-se până la pământ, un chelner spilcuit, care le ură bun venit în vreo cinci limbi și le întinse două cataloage îmbrăcate în piele, gravată cu litere aurii și la fel de poliglote. Apoi le mai aduse unul special pentru băuturi.

Lăsându-l să-și facă numărul, Mark respinse ultimul catalog.

— Îndreaptă-te de șale, frumosule, să nu faci lumbago! exclamă el. Și adu-mi o Budweiser, da să fie rece ca gheața, altfel ți-o dau retur.

După aceea, luă meniul, îl răsfoi cu atenție și comandă:

— Uite, adu-mi ce-i pe paginile astea două și... mă mai gândesc.

Frank era obișnuit cu felul în care se hrănea șeful său. La început, fusese oripilat de cantitățile îngurgitate, dar și de procedeul folosit. Mai exact, atunci când se ivea ocazia

mânca precum un porc. Apoi evitase să mai privească în direcția lui, preferând să ochească vreo victimă. Profitând de faptul că, de regulă, toate femeile din restaurant își pironeau privirile în fărfuria mai vârstnicului său coleg, agentul reușea să le atragă apoi atenția asupra lui. El părea a fi, în realitate, fantele, care își scosese tatăl la restaurant.

— Știi la ce m-am gândit, puștiule? întrebă Mark, după ce goli prima sticlă de bere din două înghițituri, direct din sticlă.

— La mâncare? Încercă timid acesta să găsească un răspuns potrivit.

— Și la asta, ce-i drept, dădu din mână Mark, a lehamite. M-am gândit să continuăm faza cu blonda și băiatul de pe palier. Ce zici, ar putea merge?

— Cum, șefu?! Să le-o livrăm pe Francesca? se prinse tânărul agent Crezi că s-ar descurca în atare situație? Ăștia nu-s ca handicapații ăia doi... Ăștia o taie bucăți și după aia discută cu ea. N-ai văzut cum i-au luat gâtul tipului cu cicatricea? Nici n-au întrebat de două ori. Spui? Nu? Hârșt! Cât ai clipi!

— Păi, ăsta e șpilul! Tre' să cugetăm cum s-o facem, ca să iasă bine. Da azi, nu peste un secol. Nu putem rata

pista asta, zic eu. Le băgăm puțină intoxicație informativă, ca la manual, și îi vedem spre ce se îndreaptă. Totul sub supraveghere, nu la voia întâmplării.

— Foarte bine, încuviință Frank.

— Tu o bagi pe aia cu inocentul. N-ai de unde să știi amănunte, dar poți să le pui anumite condiții pentru niște informații amănunțite despre blondă.

— Bine-bine! acceptă Frank în continuare. Da unde naiba o să ducă trășenia asta?

— N-am nici cea mai mică idee, i-o trânti Mark, lăsându-l mască. Făceam doar conversație până ce aduc ăștia mâncarea. Nu pot gândi cu burta goală, doar mă știi.

CAPITOLUL VII

Îl urmări încă de la ieșirea din casă. Era un tânăr de înălțime potrivită, cu un fizic masiv, dar nu greoi. Avea un ten cam păgubos, dar ochii negrii, strălucitori, alungau atenția de la aceste imperfecțiuni firești pentru un om normal. Porni în urma lui cu bătrânul său Buick, model '65. Fusesse primul lucru pe care și-l cumpărase în America. Îi amintea de Volga neagră și imensă de la serviciu, care prin eleganța sa impunea respect, mai ales că consuma 30 de litri la suta de kilometri. Pe atunci încă nu apăruseră trotinetele astea, japoneze, care-ți provoacă senzația de sufocare.

Tânărul era genul sportiv; deci, i se părea normal să conducă un Corvette, tot model vechi, de colecție. Serioja nu se putuse încă obișnui cu nivelul de trai al milițienilor americani. Acasă nu și-ar fi permis nici volanul unui asemenea automobil. Deși auzise că acum nu mai existau diferențe de-astea în noua Rusie. Dimpotrivă.

Ajunseră la academie. Tânărul intră, iar el rămase să aștepte.

Trebuie să-l prind undeva, într-un loc mai retras, se gândi el. Dar de ce-or vrea să-l lichideze nebunii ăștia? Ce

secrete poate ascunde un boboc de la Academia de poliție? Dracu' să-i ia! De ce să-mi bat capul cu asemenea amănunte lipsite de importanță? E absolut contraproductiv și chiar dăunător pentru sănătate, hotărî el, și deschise tacticos un ziar, încercând să uite, pentru moment, ceea ce urma să facă.

*

Peste vreo oră, tânărul ieși, urcă în mașină și porni motorul. Apoi străbătu mai multe străzi, oprind în dreptul unui bar. Viitoarea victimă intră, iar el rămase la pândă și de astă dată. Din stradă se vedea clar înăuntru. Îl zări pe tânăr cum se îndreaptă spre o masă unde îl aștepta o fată. Blondă sadea.

Ei, drăcia dracului! se minună Serioja. Ia te uită cui îi bagă ăsta limba-n gură! Katia! Mare șerpoaică! Brrr! Ce noroc am avut cu răposata de nevastă-mea! O femeie cinstită și la locul ei, de mai mare dragul s-o fi putut privi. Deși parcă poți să știi, Doamne apără-mă și păzește! Da de ce nu mi-o fi spus, proasta?!

Cei doi discutau lucruri plăcute, după fizionomiile pe care le afixau. Se sărutau după aproape fiecare sorbitură de bere și, pe sub masă, își transmiteau reciproc fiori din vârful degetelor.

La un moment dat, ieșiră împreună, se urcară în mașină și porniră în mare viteză. Bătrânul se ținu cu greu în urma lor. O luară pe autostrada spre Bridgeport. Merseră așa cam o jumătate de oră. Într-un final, ieșiră de pe autostradă și se îndreptară spre o pădurice.

Aha! se lămurii Serioja. O să-l am pe tavă! Cred că a vrut să-mi facă o surpriză. Frumos din partea ei! Un ajutor colegial sincer nu strică niciodată.

Încetini, ca să nu bată la ochi, și rămase mult în urmă. Știa încă de pe acum că o să-i găsească trași pe dreapta. Rula cu încetinitorul, atent ca nu cumva să depășească locul unde vor opri porumbeii, pentru o partidă de sex sub clar de lună. După vreo doi kilometri, văzu mașina la o oarecare depărtare de drum, într-un luminiș. Își continuă rulajul încă vreo sută de metri, apoi trase pe dreapta și coborî. O luă agale înapoi, pipăindu-și cu emoție pistolul din buzunar. Spera să nu clacheze tocmai acum. Poate avea noroc și era ultima lui misiune. Existau destui agenți în America și știa că rareori erau folosiți pentru mai multe acțiuni de acest gen. De cele mai multe ori erau scoși la pensie după un an sau doi. Mai bine-zis, erau trecuți „în adormire” și păstrați doar pentru situații limită.

Ajunse în dreptul mașinii amorezilor și începu să se

furișeze. Era deja la vreo cinci metri de automobil. Se dădu după un copac și încercă să distingă ce se întâmpla în interior, deși nu era greu de ghicit, judecând după tangajul suspensiilor. Se gândi cu nostalgie că fusese și el în pădurea asta cu o columbiancă, la o lună după ce ajunsese în State. Fusese prima femeie de pe noul continent pe care o supusese tăvălugului roșu, în Buick-ul său nou-nouț. Ce scânteii ieșiseră! Nici nu-și închipuia pe atunci că există asemenea femei. Crezuse că nimerise peste o reprezentantă a unui trib de canibali, nu altceva. După aia, aflase că se drogase bine de tot înainte de a o agăța el și de aceea se comportase în acel mod.

Ce inconștient putea fi la acea vreme. Ce-i drept, nici nu apăruse nebunia asta cu SIDA, de trebuia să-ți vulcanizezi scula pentru fiecare pipiță de pe stradă. Îi cam trecuse și cheful de amor întâmplător, după apariția bolii. Nu-i plăcea să și-o țină învelită. Ce mai, n-avea haz.

Cei doi terminaseră ce aveau de terminat, judecând după imobilitatea mașinii. Strânse mânerul pistolului în pumn, pentru a prinde curaj. Nu știa cât de dibace e fata și ce urmează să facă. Imediat după acest gând, se lămură că vechea școală încă funcționa. Katia ieși surâzătoare și zâmbăreață din mașină, desculță și fără ciorapi.

— Ține-ți-o în formă! strigă ea râzând, în timp ce se îndrepta spre un pâlc de copaci din direcția opusă. Mă întorc imediat!

— Dar de ce trebuie să faci asta tocmai acum? se auzi vocea contrariată a taurului comunal.

— Cred că nu vrei să mă piș pe tine, nu-i așa, dragule?

Era clar că sosise momentul cel mai propice pentru atacul final. Finalul celuiilalt, nu al său. Se apropie din câțiva pași de mașină, deschise portiera cu un gest rapid și trase șase focuri în capul tânărului. Acesta era întins pe spate, foarte relaxat, jucându-se cu prietenul lui cel mai bun. N-avusese nici măcar o șansă cât de mică. Nici nu-și dăduse seama ce-l lovise. Murise cu zâmbetul pe față, fericit și îndrăgostit de fata-morgana.

Uite-așa aș vrea să mor și eu! se gândi Serioja, extrăgându-l pe tânăr din mașină și târându-l spre pădure.

Îl aruncă în iarbă și se întoarse să șteargă urmele de sânge din autoturism. După ce termină, reveni în pădure, la cadavru, îl așează cu fața în sus pe o pătură pe care o adusese cu el, luă un bolovan și începu să-i strivească fața – metodic și cu multă răbdare –, până ce nu mai rămase nimic din ea.

Se așează și își șterse transpirația de pe frunte, în timp

ce se odihnea, își scoase pistolul, îi demontă amortizorul și începu să-l curețe. Apoi auzi motorul mașinii pornind, exact așa cum se așteptase și, în cele din urmă, își dădu seama că automobilul se depărta. Oftă și își aprinse un trabuc. După ce trase câteva fumuri se aplecă peste cadavru, îi luă mâna stângă și începu să-i ardă buricele degetelor.

Se făcuse deja noapte când termină întreaga operațiune. Înveli cadavrul în pătură, îl aruncă pe umăr și porni cu el spre locul unde-și lăsase mașina. După ce-l aruncă în portbagaj, se întoarse în pădure cu un bidon de benzină, turnă lichidul peste locul în care operase și îi dădu foc. Apoi se îndepărtă agale, fără să mai privească în urmă.

Porni mașina și se îndreptă spre New York, încet și fără niciun fel de emoții. Trecuse cu brio testul de care se temuse atâta și nu simțea altceva decât oboseală. Ascunsese cadavrul sub un colac de parâmbă, pe una dintre vedetele de agrement din South Street Seaport. Când avea să dea cineva peste el va fi mult prea târziu.

Katia îi adusese câteva sticle de votcă adevărată, de casă, din Rusia. Trebuia să trimită mesajul cel bun și apoi... Era hotărât să nu se trezească din beție o

săptămână încheiată.

*

Mark reușise să îngurgiteze... cele două pagini din lista de bucate, în uralele celor 50 de meseni prezenți în restaurant, care erau convinși că asistă la tentativa de doborâre a cine știe cărui record mondial.

În timp ce lumea era captivată de apetitul de care dădea dovadă partenerul său, Frank reușise să își treacă în carnețel încă o victimă: bucătăreasa de cel puțin 200 de kilograme a restaurantului, o negresă enormă care demonstrase un adevărat cult pentru sexul ocazional. O ochise în momentul în care tot personalul auxiliar ieșise să vadă spectacolul oferit de Mark. Observase cum își masează discret sânii enormi, excitând-o modul în care dispăreau cantități inimaginabile de hrană în stomacul fără fund al americanului.

— Șefu', să nu dea dracu să te oprești tocmai acum! îi șoptise, în timp ce se ridica de la masă. Am prins un moment propice ca să mă relaxez pe gratis. Doar asta mi-ai sugerat și tu, nu-i așa? Știi foarte bine că am nevoie de puțină relaxare, așa că nu te opri din mâncat.

— Nu văd niciun motiv pentru care m-aș opri! îl asigură Mark, făcându-i semn șefului de sală că ar mai dori vreo

cinci beri pentru digestie.

Se strecurase în spatele namilei, care se retrăsese să se mângâie în voie îndărătul celorlalți. În timp ce aceasta continua să își muște buzele și să se strângă de sfârcuri, Frank o înlănțui încet pe la spate, băgându-și mâna dreaptă în crăpătura halatului. Așa cum bănuise, monstrul nu purta nimic pe dedesubt, la fel ca multe alte bucătărese în exercițiul funcțiunii pe care le cunoscuse. O sărută delicat în spatele urechii și îi șopti:

— Continuă să faci ceea ce faci! Eu îți dau doar o mână de ajutor... spuse Frank încet, eliberându-și imensul mădular din captivitatea slipului.

Bucătăreasa încercă să protesteze, dar simți – în timp ce voia să se răsucească puțin – calibrul de excepție din spatele ei, așa că nu mai zise nimic. Cum se afla în pragul ușii, se rezemă cu mâna dreaptă de toc, rămânând astfel cu corpul în sala de mese – observând spectacolul – și cu generosul ei fund în bucătărie.

Era ceea ce intenționase și Frank, care nu mai stătu mult pe gânduri și, făcându-și loc printre imensele hălci de carne, pătrunse cu siguranță într-un loc mai strâmt decât își imaginase vreodată că poate exista la un asemenea gabarit.

Nici negresa nu părea să se fi așteptat la o atare amploare a fenomenului, reținându-și cu greu un strigăt de bucurie. Era venită din colonii, iar la ea, în Guyana, bucuria se exprima cu strigăte puternice, din adâncul pieptului. Venise, însă, de prea multă vreme ca să nu se poată abține. Totuși, ar fi vrut să renunțe la lustrul de civilizație și să se întoarcă la bunele și curatele tradiții de acasă. Îi venea din ce în ce mai greu să suporte rasismul albilor, care își impun obiceiurile lor stupide de maimuțe neputincioase, impotente. Ea ar fi dorit să strige, să se audă până departe, căci ce bucurie mai e aia pe care n-o află toată lumea?!

În salon, Mark tocmai își finalizase ospățul. Îi ajungea pentru acea seară. Era prea obosit ca să mai mestece, așa că îl rugă pe șeful de sală să-i mai pună la pachet vreo două feluri, ce voia el, în eventualitatea că i s-ar face foame peste noapte.

— Și pune și-o ladă de bere! Sigur o să mi se facă sete. A fost cam sărat unul dintre feluri, parcă stridiile alea, sau morunul, nu mai știu. Și trece consumația în contul camerei, te rog!

— Vai de mine, maestre! se simți jignit șeful de sală. Se poate? A fost o onoare pentru noi. Vă promitem că, atâta

timp cât veți mânca aici – nu contează cât –, nu va trebui să plătiți nimic. Cu o singură condiție, dacă îmi permiteți! Sau mai degrabă o rugămintă.

— I-auzi! se miră Mark de schimbarea lui de atitudine. Speri că nu vrei să-mi pun cravată!

— Vai, ce prostie aș face! făcu șeful, umil. Cum mi-aș putea permite? Nu, despre altceva este vorba. Aș vrea să ne anunțați din timp, măcar cu o oră înainte, atunci când veniți să vă ospătați. Vreau să-mi chem câțiva prieteni și, bineînțeles, familia, să asiste și ei la un asemenea spectacol unic.

CAPITOLUL VIII

Frank ajunsese înaintea lui Mark la etajul unde își aveau camerele. Bătrânului îi plăcea să urce scările cu propriile-i picioare, după câte o masă copioasă. Cu condiția, bineînțeles, să nu fie mai mult de două etaje de escaladat. Fuseseră cazați la etajul unu, la fel ca răposatul Tom. Frank avea chiar camera lui, de la nr. 135. Nu se așteptau să găsească ceva acolo unde nu reușise să afle nici măcar decedatul.

Era mai mult o superstiție – aceea că spiritul locului îți poate insufla o stare favorabilă găsirii unor răspunsuri. O revelație. Sau poate chiar spiritul lui Tom care, probabil, rătăcea neliniștit prin locurile unde trăise răposatul.

Când Frank băgă cartela pentru a deschide ușa, din capătul coridorului devenit celebru, apăru băiatul de pe palier.

Ia te uită! se miră Frank. Chiar există un băiat pe palier. Ar fi culmea să mai aflu și că pe Tom îl vizita o blondă planturoasă!

— Bună seara! i se adresă politicos puștiul. Vă pot fi de folos cu ceva?

— Poți să pariezi că da! se bucură Frank că nu începuse

el discuția. Vrei să intri să bem un păhărel cu mine?

Băiatul îl privi circumspect și se dădu un pas înapoi.

— Nu-ți face griji! surâse Frank, complice. Am oroare de homosexuali. De fapt, mi-am propus să mă ocup de vânarea lor, după ce o să ies la pensie. Nu văd ce haz are să omori animale nevinovate prin junglă, când îi ai pe ei la dispoziție. Și încă la tot pasul.

— Domnul glumește, nu-i așa? întrebă puștiul, învățat cu celebrele clișee de respect și stimă pentru drepturile minorităților sexuale.

— O să afli doar dacă o să citești ziarele peste vreo trei-patru decenii. Dacă or mai exista ziare pe-atunci. Vreau doar să stăm de vorbă, să-mi povestești despre ceea ce s-a întâmplat în camera asta. Am auzit niște zvonuri. N-o să spun nimănui și n-o să-ți pară rău pentru efortul depus, O.K?

— Domnul este foarte amabil, spuse puștiul, după ce văzu bancnota de o sută de dolari cu care se juca Frank, neglijent.

Intrară în cameră și băiatul fu poftit să se așeze.

— Ia spune: ce vrei să bei? întrebă agentul, deschizând frigiderul. Whisky, votcă, gin?

— Aș bea o bere, dacă se poate, domnule!

— Uite ce-i, tinere: Frank sunt eu - domnul este, eventual, tata. Pe tine cum te cheamă?

— Ulrich, da mi se spune Uli.

— Așa, Uli, începem să ne înțelegem. Îl cunoșteai pe fostul locatar, nu-i așa?

— Bineînțeles, se laudă băiatul. Eram prieteni buni. De fapt, în asta constă talentul nostru, al băieților de palier, să știm să ne împrietenim cu toți clienții care sunt cazați la noi.

— Zău? Și cum se face că v-ați împrietenit atât de bine? Îl întrebă Frank, bucuros că a avut inspirația să discute cu puștiul, deși polițiștii din Amsterdam îl consideraseră neinteresant.

— Tom era un tip foarte de treabă, dar destul de retras. Seara îi plăcea să stea de vorbă cu mine, așa cum stăm noi doi acum. Spunea că îi aduc aminte de băiatul lui din Orlando. Și vorbeam așa, despre viață, despre planurile mele de viitor. Îmi dădea sfaturi, dar nu era obositor, ca mama.

— Venea lume pe la el? Avea prieteni, prietene?

— M-au mai întrebat și cei de la poliție. Nu avea pe nimeni. Adică nu venea nimeni la el. Îmi povestea că e foarte ocupat și că nu are timp să cunoască lume. Doar cu

mine mai stătea de vorbă. Mi-a împrumutat și cărți.

— Cărți? se miră Frank. Nu știa să existe mania asta printre cei de la CIA. Cărți de citit, nu de joc?! glumi el.

— Ha-ha! De citit, evident. Avea tot felul de cărți de spionaj foarte interesante. Înainte să-l cunosc, nu prea îmi plăcea să citesc. Nu văzusem în viața mea pe cineva citind cărți, doar ziarele, din când în când.

— Dar Tom citea?

— Daa... Citea în fiecare seară, cel puțin o oră. M-am mirat și eu. Îl găseam de multe ori lungit în pat, citind. V-am spus, a fost primul pe care l-am văzut, pe viu, făcând treaba asta. Și m-a făcut curios. M-am gândit: cum o fi? apoi l-am rugat să-mi dea și mie o carte, să văd ce se găsește acolo așa de interesant. Apoi am stat până dimineața și-am citit. Mă durea capul îngrozitor, dar mă simțeam excelent în același timp. Din punct de vedere psihic, vreau să spun.

— Așadar, tu l-ai cunoscut destul de bine pe Tom. Crezi că s-a sinucis, cum spune lumea?

— Păi, eu nu știu ce să spun. Era un om deosebit de bun, dar părea și foarte stresat mai tot timpul. Abia de-l puteai face să râdă. E posibil, mai ales că eu n-am văzut pe nimeni intrând aici. Eu am fost ultimul care a venit, c-o

seară înainte, și tot eu am fost primul care a intrat, a doua seară, când l-am găsit mort.

— Dar cum de ești așa de sigur că n-a intrat nimeni la el?

— Fiindcă am stat toată ziua în cameră, la capătul culoarului, și am citit... o carte, păru puștiul puțin încurcat. Știu zgomotul de la fiecare ușă care se deschide. La a lui n-a umblat nimeni.

— Nimeni, nimeni? Nici chiar el?

— Nu... se fâstâci puțin băiatul. Nici el. N-a ieșit deloc din cameră în acea zi.

— Foarte ciudat! reflectă Frank, îngândurat. Stătea des câte o zi întreagă în cameră?

— Des, nu. Dar nici n-a fost prima oară. D'aia nici nu mi-am făcut griji.

A doua zi, dis-de-dimineasă, pe Frank îl trezire niște bătăi repetate în ușă.

— Ușurel, nu mă mai zdruncina! strigă el. Intra, e deschis!

În cameră își făcu apariția Francesca, având un aer hotărât.

— Te rog să mă scuzi că vin așa devreme, dar vreau neapărat să stau de vorbă cu tine.

Frank nu se ridicase din pat. Stătea lungit pe spate, cu pătura trasă până la bărbie și se uita, cu ochii întredeschiși, la fată. Nu era sigur dacă visează sau nu. Era în camera lui, îmbrăcată doar în halatul de baie, cu părul răsucit într-un prosop, prins în coc. Prin halat nu se putea vedea mare lucru, doar o bucățică din piept, cam până unde începeau să se înfoaie sânii ei cei bogați, fermi pe poziție, și gleznele, incredibil de subțiri.

Cu toate acestea, Frank se gândi că nu ar fi arătat mai mult nici dacă ar fi fost goală. Era atâta prospețime în aerul ei. Parcă anunța zorii zilei, nu altceva.

— Doamne, ce bine arăți! spuse el, în loc de salut. Ești așa de frumoasă că nici nu-mi vine să te ating. Cred că n-ai noroc cu mine în postura asta.

— Chiar nu putem să depășim puțin stadiul ăsta? păru puțin supărată Francesca, deși era evident că nu se așteptase la asemenea cuvinte de la Frank.

Mai curând se temuse c-o să sară pe ea, ca porcul ăla bătrân, în seara precedentă.

— Vreau să stăm de vorbă la modul cel mai serios despre ceea ce facem noi aici. N-am putut dormi aproape deloc. După ce m-am chinuit până la miezul nopții să scap de adorabilul vostru șef, care începuse să lingă picioarele

de la fotoliul în care stăteam, m-am răsucit toată noaptea de furie la gândul că am fost adusă aici doar pentru satisfacerea poftelor satirului.

— He-he! se distră Frank. Bună dimineața! Cum de-ai prins manevra? Ți-ai amintit de vreun curs de detectivi de la academie? Ți-ai amintit de vreo speță similară?

Primul impuls al Francescăi fu să izbucnească în lacrimi, de ciudă. Apoi înțelese simpatia din vorbele lui Frank, faptul că n-o spusese cu dispreț, așa că începu și ea să râdă.

Avea un răs cristalin ca, un izvor de munte, ca o ploaie de primăvară, o adiere printre crengi, două adieri printre crengi sau cine mai știe câte. Se așeză în fotoliu și halatul îi căzu într-o parte, lăsând să se vadă două picioare parcă desenate, arămii, cu o piele a cărei finețe se observa din partea opusă a camerei, adică din patul de unde Frank nu mai îndrăznea să se miște, darmite să se ridice.

— E ciudat, spuse el, admirativ. Am impresia că pot să simt catifelarea pielii tale. Parcă te-aș pipăi cu privirea.

Apoi se hotărî să ia o pauză și să se străduiască să fie un camarad. Deocamdată.

— îmi cer scuze - spuse el -, m-a cam luat valul! E prea de dimineață, de-aia. Ce pot eu să fac pentru tine ca să te

mai liniștești?

— Vreau să știu și eu ce se întâmplă. Să discutăm despre caz, măcar să aflu despre ce e vorba. Sunt absolut convinsă că vă pot fi de folos. Oare dacă aș fi fost bărbat, la fel v-ați fi purtat cu mine?

— Șeful ăl mare cred că nu. Din câte știu, nu e poponar. Și nici eu nu aș fi pierdut timpul să-ți observ picioarele, cu noaptea în cap. Eventual le-ai fi simțit tu pe-ale mele drept în fund, dacă mă trezeai la ora asta din noapte. Ai dreptate, conchise Frank, ne-am fi purtat cu totul altfel. Dacă te referi la anchetă, însă – și am o bănuială că la asta te gândeai –, ne-am fi purtat la fel, cel puțin în prima zi.

Frank se decise să se ridice din pat și trecu spre baie. Pentru că era perfect conștient de efectul pe care îl avea asupra oricărei femei din lumea asta, nu catadicsi să-și pună halatul. Observă privirea tinerei ațintită hipnotic pe membrul care-i adusese faimă de-a lungul timpului și tresări de bucurie în sinea lui. Știa că restul va veni ușor, de la sine. Nu mai era necesar să forțeze nota.

— Nu trebuie să uiți – strigă el din baie, în timp ce pregătea apa dușului – că această misiune este ultrasecretă, iar tu, în mod normal, nici nu ar trebui să participi la ea. Și nici „stimabilul”. Faptul că suntem

secretoși are prea puțin de-a face cu sexul.

Stai, mă, liniștit, că e vorba despre un alt context, se trezi el vorbind cu... cel mai bun prieten al său.

Apoi nu se mai auzi nimic, în afară de apa care cădea cu forță peste trupul lui viril.

Francesca profită de ocazie ca să dea o raită prin cameră, dorind, probabil, să se familiarizeze cu atmosfera unde trăia un tip de agent despre care învățase mai mult din literatură decât la cursuri.

Deschise dulapurile și admiră garderoba impresionantă a lui Frank, apoi aruncă o privire în geamantan și păru dezamăgită că nu descoperise ceva înăuntru. Superagentul nu ținea nimic nici în sertare. Oare nu folosea niciodată hârtii sau notițe?! Când auzi dușul oprindu-se, fata se așeză la loc în fotoliu, acoperindu-și picioarele cu grijă de data asta.

Frank se întoarse în cameră, cu un prosop în jurul șoldurilor. Știa unde să fixeze limitele pentru a păstra un dram de necunoscut într-o relație.

Francesca nu putu să nu admire trupul bine construit și, în același timp, zvelt al bărbatului. Se strădui să rămână serioasă și alungă din minte imaginea imensului falus pe care îl zărise puțin mai devreme.

— Eu ți-aș propune –, continuă Frank discuția întreruptă –, să nu disperi. La un moment dat, s-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău și nu vom ezita să ți-l cerem. Însă trebuie să înțelegi, în același timp, că aici nu sunt lucruri care să semene cu cele din cărți. Fără supărare! Nu mai departe de ieri am văzut niște chestii care nu te-ar mai lăsa să dormi o săptămână încheiată. Pentru a începe să te obișnuiești cu senzațiile tari, îți recomand...

—... Nu, te rog, nu începe iarăși! protestă, cam fără convingere, Francesca.

— Să asisti la micul dejun al lui Mark, continuă Frank, făcându-se că n-a observat întreruperea.

*

Peste puțin timp se întâlniră cu toții la masă. Mark și „inepuizabilul” începuseră deja să mănânce în tăcere. Robert părea afectat de nereușita din seara precedentă, iar celălalt se gândea la planul de acțiune din ziua ce tocmai începuse. Cum, întâmplător, Frank și Francesca apărură în același timp în salonul pentru servirea micului dejun, „inimaginabilul” păru să-și piardă complet pofta de mâncare. Ba chiar se înecă, tușind violent de câteva ori.

— Deci, dragii mei inferiori – li se adresă cu un ton mai curând arțăgos –, ce noutăți îmi puteți oferi? Presupun că

ați și gândit în noaptea asta; n-ați stat doar să vă uitați la programele speciale, ca să vă amintiți cum se procedează în anumite situații, nu-i așa?

— Eu am stat puțin de vorbă cu tânărul de pe palier, care chiar există. Am aflat că era în relații foarte bune cu Tom.

— Zău?! se bucură Mark de noutate. E vorba despre ceva spectaculos?

În sprijinul elucidării enigmei, nu! Nimic care să ofere o altă ipoteză de lucru în afara celei folosite de noi până acum. Se pare că, într-adevăr, Tom s-a sinucis, probabil constatând dispariția cifrului. Cum anume s-a putut petrece asta și cine anume să-l fi furat rămâne de descoperit.

— N-o să fie prea ușor, remarcă Mark cu tristețe. Deocamdată, știm doar cine-l caută, da nici asta nu-i prea sigur.

— Eu zic, dacă Excelența Voastră nu are nimic împotrivă – încercă Frank să-l scoată pe Robert dintre picioarele fetei –, să folosim planul pe care l-am gândit ieri.

— Adică... amintește-mi! făcu acesta, vrând să pară interesat și de altceva, nu doar de pipăirea pe sub masă a genunchilor tinerei sale colaboratoare.

— Adică pe mine mă va recomanda recepționarul, Mark sau poate altcineva – se răzgândi Frank, gândindu-se că partenerul său, cu gabaritul lui, ar fi prea puțin credibil ca angajat al unui asemenea hotel – drept băiatul de pe palier, care știe ceva despre misterioasa și planturoasa blondă ce îi îndulcea viața lui Tom. Mai precis, ultimele zile. Și voi ști cu atât mai multe cu cât eu însumi mă voi fi culcat cu ea, în urma bietului Tom, prea obosit să facă față de unul singur unor pofte erotice deloc de neglijat. Sper că Tom nu mă va urî pentru acest mic afront adus memoriei lui.

— Bine, dar ce obții cu asta? Crezi că îi vei păcăli să-ți dea amănunte ție, un biet supraveghetor? Încercă Robert să se implice în anchetă.

Observase atenția cu care îl privea fata pe Frank, când acesta propunea planul de acțiune, și se gândise că trebuie să încerce și o abordare de alt gen. Acum se disprețuia că nu se gândise mai devreme la faptul că un cadet eminent putea fi cucerit mai ușor prin cu totul alte mijloace. Prin profesionalism și istețime, spre exemplu.

— Aș putea să fiu eu blonda cu care se întâlnea Tom? Încercă Francesca, timidă, să devină utilă planurilor celor trei experți.

Mark continua să nu fie deloc încântat de ideea de a primejdui viața tinerei, cu atât mai mult cu cât planul era unul de criză, fără mari posibilități de reușită. Altfel spus, cam bâjbâiau în întuneric.

— Eu aş zice – reacționează Frank, spre evidenta admirație a fetei – să nu eliminăm total această posibilitate. Totuși, se adresează el direct blondei, vei intra în joc ca o măsură extremă, dacă eu nu reușesc să aflu nimic între timp.

— Este și asta un pas înainte! acceptă Francesca, foarte bucuroasă.

CAPITOLUL IX

Pe la ora 11.00, la recepție se prezentară doi indivizi care păreau familiarizați cu luxul unui asemenea hotel. Unul era uscățiv și înalt, brunet, cu o mustață stufoasă și extrem de elegant, celălalt ceva mai scund, mai curând tuciuriu. Primul părea un fel de magnat al petrolului, iar al doilea, un servitor credincios, care nu îndrăznea să facă nicio mișcare în plus față de ce i se cerea.

Recepționarul, un tip extrem de distins – cu aerul că era mai curând patronul hotelului decât un simplu angajat –, îi întâmpină cu mare amabilitate.

— Bună ziua, Excelență! Suntem mândri să vă putem ajuta. Doriți să închiriați o cameră, un apartament, un etaj sau cu ce altceva v-am putea fi de folos?

— De fapt, îl privi disprețuitor arabul, necatadicsind să-i întoarcă salutul, am dori să închiriem doar o cameră la etajul unu. Mai sus nu-mi priește.

— Cu mare plăcere! Chiar acolo avem apartamentul regal, care vă stă la dispoziție, încercă recepționarul să rămână amabil.

— Pot să-l văd mai întâi?

— Bineînțeles! Vă va conduce băiatul de pe palier, spuse

recepționarul, făcând semn unui tânăr care aștepta cuminte într-un colț.

Frank se repezi să ia micul geamantan din mâna servitorului, care îl țintui c-o privire ce îl făcu să înțeleagă inutilitatea gestului. Îi recunoscuse pe cei doi din casa plutitoare: Ahmed și cuțitarul.

— Pofțiți, vă rog!

Înainte de a-l urma, Ahmed făcu un semn scurt și pe ușa hotelului apăru al treilea tuciuriu, cel care stătuse de pază, cărând un cufăr enorm după el.

— Nu-i nevoie să îi ajuți! îi spuse scurt Ahmed lui Frank. Se descurcă singuri, de-aia îi port după mine. Ei sunt cei care trebuie să mă servească înaintea ta sau a altcuiva.

Porni spre lift, călcând a stăpân pe covoarele groase și moi ale hotelului, nu înainte de a-i arunca o hârtie de 100 de guldeni recepționarului.

— Ce obraznicătură! pufni Robert către Mark, aflat într-o cameră din spatele recepției. Crede că, dacă are câteva zeci de milioane de dolari, poate trata de sus un om care-și câștigă pâinea cu sudoarea frunții. Dar unde-i tânăra? se uită el nedumerit înjur. Speram să aprecieze performanța mea actoricească. Și câtă stăpânire de sine... Abia m-am abținut să nu-i ard două peste fața aia neagră ca de cioară

în mizerie.

— Nu știu, Excelență, unde-i fata! N-a mai coborât după masă. V-aș sugera să ne concentrăm totuși asupra cazului. Fiți mai bine pe fază, s-ar putea întoarce! Deși, stau și mă gândesc, dacă voia doar să vadă camera, de ce dracu i-a mai cărat și pe amărâții ăia doi după el, cu tot cu bagaje?

*

Frank se trezi cu un gust neplăcut în gură și cu o durere imensă în ceafă. Era legat fedeleș de scaun, într-o încăpere mică și probabil goală, după ecourile pe care le trezea fiecare mișcare de-a lui. Avea un bec de cinci sute băgat în ochi, așa că nu reușea să vadă nimic în jur. Abia dacă mai putea să-și deschidă ochii din când în când.

— Ia spune, câine imperialist, unde ați ascuns cifrul? tună o voce de femeie aflată în fața lui.

Se strădui să-și amintească unde o mai auzise.

— Încercați să-mi faceți o clismă! spuse el. S-ar putea să aveți o surpriză.

Își aminti imediat unde auzise vocea, când simți usturimea unui bici cu ghinturi peste față. Era nevropata din casa plutitoare.

Aha! își zise. M-au luat arabii! Da de ce naiba? Și despre ce câine imperialist o fi vorba? Te pomenești că tipii sunt

din colonii?

Începea să-și amintească ceva. Leșiseră din lift și o luase înaintea. Deschisese ușa apartamentului regal, pășise înăuntru, parcă simțise o lovitură în ceafă, dar nu era sigur. Cam atât. Era în apartament? Nu prea semăna, după ecou. Și de unde să fi apărut dementa, că nu intrase în hotel odată cu cei trei?

Realiză ce se întâmplase, după ce primi a doua lovitură. Îl pocniseră și-l băgaseră în cuțar. Apoi refuzaseră, probabil, camera – sau o plătiseră, nu conta prea mult. Din păcate, locația nu semăna nici cu locuința plutitoare. Părea a fi pe pământ solid. Deci, Mark nu avea cum să-l găsească. Situați a nu era deloc veselă. Doar îi văzuse cum acționează.

— A leșinat iar! o auzi pe tipă... Aruncați o găleată cu apă rece, să-l înviorăm pe copoi. Doar nu l-am invitat la noi ca să se odihnească. O să aibă timp suficient pentru asta, pe lumea cealaltă, după ce terminăm cu el.

Hopa! De unde până unde copoi? Cum îi aflaseră identitatea?

Simți un duș rece și neplăcut, urmat imediat de o izbitură cu biciul pe pielea umedă, care îl făcu să geamă, cu tot efortul lui de a părea leșinat.

— Te-ai trezit, Frank Cooper? auzi o voce pe care o recunosc ca fiind a lui Ahmed. Crezi că putem discuta ca doi gentlemani sau trebuie să te biciuiesc ca pe un câine răios?

— Interesante opțiuni, Ahmed! îi răspunse Frank. Am mai multe variante.

Nu putea să vadă reacția lui Ahmed dar, după momentul lung de tăcere care urmă, înțelese că îl luase prin surprindere. Nici el nu era mai puțin mirat. Nu putea să înțeleagă, pur și simplu, de unde îi aflaseră identitatea. Acum era clar că veniseră special pentru el. Să fi bănuit ceva Nevăstuică și să fi apucat să le spună? Dar ce să miroasă scursoarea aia? Chiar și așa, de unde să-i știe numele?

— Ceee?! Unde ai auzit...?! se oțărî dementa, realizând că Frank știe numele șefului ei.

— Același lucru v-aș putea întreba și eu despre numele pe care l-ați rostit mai devreme.

— Nu cred că ești în măsură să pui întrebări, domnule Cooper! făcu o a treia voce, pe care era sigur că n-o mai auzise în viața lui. Tipul vorbea engleza la fel de bine ca și Ahmed, dar nu părea arab, după accent. Mai curând rus; în orice caz, slav, după modul în care își folosea limba la

rostirea „F-ului și felul cum rostogolea consoanele.

În locul de unde vin, oricine e în măsură să pună ce întrebări vrea, se hotărăște Frank să tragă de timp.

— Nu contează de unde vii, domnule Cooper, ci unde vei ajunge dacă nu colaborezi cu noi.

— Îmi poți spune Frank, poate ne împrietenim! Încercă detectivul să glumească.

— Și mai contează locul în care te afli acum. Vreau să-ți spun că te afli undeva unde n-ai voie să pui întrebări, pentru că nu mai ești un om liber. Ca să nu mai vorbim că, în locul despre care vorbeai, poți să întrebi ce vrei, dar primești în permanență același răspuns. Așa că slăbește-mă cu textele astea de benzi desenate! Ar fi bine să ne explici de unde ai auzit numele; deși, la ora actuală, asta e mai puțin important.

— Ba eu cred că e foarte important! păru panicat Ahmed. Înseamnă că nu e singurul care îl știe.

— Te rog, renunță! se auzi autoritară vocea slavului. Atâta lucru putem afla și noi. Spune-mi mai bine ce știi despre moartea lui Tom Beckam și la cine credeți voi că se găsește cifrul! i se adresă din nou ostaticului. Am făcut un pariu aici și tare m-ar întrista să-l pierd.

— Și pe mine m-ar întrista, răspunse Frank. Sper din tot

sufletul că n-ai pariat pe faptul că aş şti ceva din tot ce m-ai întrebat. Nu de alta, dar ai pierde prinsoarea.

— Da, înţeleg...! spuse slavul cu amărăciune în glas. Se pare că aici ne găsim încă în faza negativistă. N-are rost să ne pierdem timpul, deocamdată. Ofra, încearcă să-l ajuţi să depăşească faza asta, dar ai grijă, te rog! Nu vreau să se întâmple ca data trecută! Avem nevoie de el viu!

— Suntem doi pe ideea asta! încercă Frank să-şi menţină simţul umorului. Nu-ţi ascund faptul că şi eu ţin destul de mult la viaţa mea.

*

Mark deveni suspicios, văzând că partenerul lui nu mai apărea. Se gândi că iar a uitat de ce urcase. I se întâmpla doar când simţea miros de femeie în preajmă. Constată că nici Francesca nu mai coborâse de ceva vreme. Crezu că a dezlegat enigma şi deveni furios.

— Excelenţă, eu mă duc să văd ce-i cu Frank! Poate daţi de fată, între timp.

„Excelenţa” era ocupată să-şi aranjeze ţinuta de recepţionar.

— Desigur, poţi conta pe mine! răspunse el, în timp ce schimba priviri provocatoare cu oglinda. Nu-i așa că degaj un farmec inefabil în această uniformă? Întrebă retoric,

întorcându-se spre Mark. Cred că melanjul între prestața mea naturală și acest strai de om transpirând a muncă naște ceva sexy. O adevărată doamnă ar fi plăcut surprinsă să descopere un gentleman desăvârșit într-o haină de recepționar, continuă el imperturbabil, fără să țină seama de faptul că Mark se îndepărtase. Mă gândesc la succesul pe care îl aveau aristocrații ruși izgoniți de comuniști, atunci când prestau munci umile pentru capitaliști. Am auzit că franțuzoaicele din înalta societate turbau de excitație. A, păru el să-și amintească, cred că ar fi o bună idee să văd ce mai face zâna cea blondă!

Observă, în sfârșit, că vorbea singur, dar nu păru prea deranjat de acest lucru. I se mai întâmplase în nenumărate ocazii.

S-ar putea să reușesc, de data asta! se gândi el, aruncând un ultim surâs spre oglindă. Fără îndoială, arăt trăsnet.

Mark îl căutase pe Frank în toate camerele în care s-ar fi putut găsi. Deja era îngrijorat.

— Ce i s-ar fi putut întâmpla? se întrebă el cu voce tare. În cel mai bun caz, să fie lungit peste cineva sau sub cineva. Nici chiar el, însă, nu ar lipsi atât de mult. Chiar dacă nu sunt dispus mereu s-o recunosc, este, totuși, un

bun profesionist. Știa că așteptăm rezultatul convorbirii cu Ahmed. Iar ăla a ieșit de vreo jumătate de oră din hotel, cu toată suita. Dacă i s-ar fi oferit o ocazie, în cel mai rău caz s-ar fi mulțumit cu un „antreu”, n-ar fi servit tot meniul. O mică lingușeală pe fugă, cât să-și liniștească senzorialul. Ba nu, în cel mai rău caz, a avut o surpriză neplăcută cu Ahmed.

Se înfioră la gândul unei asemenea surprize. Era destul de puțin probabil, totuși. Ar fi însemnat ca Frank să gafeze înfiorător, altminteri ce motiv ar fi avut Ahmed să fie agresiv cu „băiatul de pe palier”! Or, partenerul său nu era deloc un ageamiu, care să se deconspire la o banală acțiune sub acoperire. Asta era sigur.

Se îndreptă spre camera Francescăi. Mai bătuse o dată, dar nu-i răspunsese nimeni. Ascultase la ușă, deși nu era deloc un obicei politicos, însă dinăuntru nu răzbăteau sunete care să ateste o prezență în cameră.

Poate nu m-a auzit! se gândi el.

Încercă ușa și, spre surprinderea lui, aceasta se deschise. Înăuntru îl găsi pe Robert, care se întinsese în pat, lângă Francesca. Tânăra părea să fie adormită și, cu siguranță, uitase să se îmbrace înainte de a se culca. Cu toată îngrijorarea lui pentru soarta partenerului, Mark nu

putu să nu se oprească și să admire superbul trup întins peste cearșafurile negre, din mătase. Doar „Excelența Sa” strica întregul cadru.

Lungit lângă frumoasa adormită, Robert O’Neill se străduia să îi îndepărteze picioarele, pentru a putea să-i aplice un vaccin contra răcelii cu propria limbă. Era atât de concentrat asupra a ceea ce făcea, încât nu luase seama – sau nu catadicsise s-o facă – la intrarea lui Mark.

— Nu știu ce să cred despre grija Excelenței Voastre pentru umilii săi subordonați, urlă detectivul cât îl ținură rărunchii, ca și cum s-ar fi străduit să comunice cu cel mai apropiat munte, nu cu un om. Observ că încercați să-i țineți colegei noastre temperatura constantă la ovare. Poate ar fi timpul s-o acoperim cu o pătură și să ne preocupăm de celălalt subordonat, care a dispărut în ceață.

Strigătele lui Mark avură darul de a o trezi brusc din somn pe aspiranta la o carieră specială. Când se văzu cu capul „imperturbabilului” între coapse, fata începu brusc să țipe și să-și strângă instinctiv picioarele.

Văzându-se prins ca într-o menghină de frumoasele (dar foarte puternicele) ei membre inferioare, bărbatul reuși să îngaime un strigăt.

— 'e 'oc 'epaus! 'e 'oc 'epaus! urla el, încercând să potolească avântul cadetei.

În cele din urmă, aceasta se milostivi și eliberă capul... capul Diviziei Secrete. Se refugie apoi, rușinată, spre camera de baie, încercând în van să-și acopere cu mâinile goliciunea. Nimeni nu mai părea interesat, însă, de acest aspect.

Robert țâșni în picioare, străduindu-se să-și recupereze demnitatea funcției. Își aranjă gulerul, cu un gest ce amintea de vechile monarhii, și se uită în direcția ușii, încercând să pară calm.

— M-am împiedicat la intrare și am aterizat în această poziție delicată tocmai când ai intrat tu fără să bați la ușă.

— În această situație, ar trebui să fiți mai atent. Nu ne-am putea descurca fără priceperea dumneavoastră pe acest teren străin, intră în joc Mark.

— Ceva probleme? întrebă șeful, brusc interesat de mersul anchetei.

— Nimic înspăimântător, îl liniști agentul, cu ironie în glas. A dispărut Frank și aici era locul în care s-ar fi putut „împiedica” cel mai ușor. Cum nu el se află în compania Francescăi, ci cu totul altcineva, chestia asta a început să mă irite la culme.

— Hm! se prefăcu preocupat „irecuperabilul”, așezându-se în fotoliu. Apoi își dusesese un deget la tâmplă, vrând probabil să indice locul unde îl... durea preocuparea.

— Ar fi trebuit să mă ascuți și să te interesezi de partenerul lui Tom Beckam.

— Ce partener? întrebă Mark, extrem de uluit.

— Păi, nu ți-am spus? exclamă Robert, cu iritare în glas. M-au sunat de la „Casa Imaculată”, cum consider eu că ar trebui să se numească, de fapt, Casa Albă. Mi-au zis că trebuie să luăm legătura cu un anume Steve McNamara, „dublura” lui Tom de la CIA. Spuneau că ne-ar putea da niște detalii interesante despre afacere.

— Și de ce nu mi-ați spus imediat? ridică tonul Mark, fără să vrea. Unde am mai auzit eu numele ăsta? se întrebă el.

— La mine, evident! Ți-am spus despre convorbire, ieri seară, la cocktail.

— Ce cocktail, Excelență? Mama lui de cocktail astăzi și mâine! Când am fost noi la cocktail? mai spuse Mark, extrem de furios, apoi ieși trântind ușa.

Cred că i-au spălat creierul în Vietnam sau, poate, i l-a sustras blonda aseară. Auzi, cocktail...! pufni nervos Mark. Unde naiba am mai auzit eu numele ăstuia?

McNamara... McNamara... Steve... Steve McNamara... Steven McNamara... Ai, ai, ai! se plesni el cu palma peste frunte. Ce idiot! Mortul! Polițistul mort la mine în birou! Care a dispărut pe urmă de la morgă!

Simți că i se înnegurează mintea. Ar fi avut mare nevoie de Frank acum. Trebuia să-l găsească pentru a analiza situația creată. Era convins că împreună îi pot da de capăt.

Deci, individul ăla era corespondentul din CIA, începu el să disece situația, în timp ce se îndrepta – fără să-și dea seama de ce – spre ieșirea din hotel.

„Umbra” de acasă! Își continuă el raționamentul. Înseamnă că era cel mai în măsură să știe situația exactă a lui Tom, până în ultima clipă. Agenții acoperiți nu lasă scrisori, ce-i drept, dar comunică în permanență cu „dublura” de la sediul central. Cum de nu m-am gândit? Totul s-ar putea simplifica, se luminează el, ajungând la această concluzie.

Se așează pe o bancă, doborât deodată de oboseală.

Se simplifică pe naiba, își aminti el. „Umbra” e moartă. L-am văzut pe tip cu ochii mei. Ce prost am putut fi! Ar fi trebuit să-l percheziționez mai bine. Măcar dispariția lui nu mai e așa de suspectă. Ăștia sunt în stare de orice. Ar fi putut să-l incinereze ca să i se piardă urma și nu vom mai

da de cadavru poate niciodată.

CAPITOLUL X

Șaron intră cu mare teamă în catedrală. Nu credea în multe, în afară de bani, dar era un tip extrem de superstițios. Catedralele îi produceau coșmaruri. Se trezea uneori noaptea, plin de sudoare și totuși tremurând. Visase că era lovit de un fulger la intrarea într-o biserică. Era un vis ce revenea sistematic în unele nopți.

Ce coșmaruri hollywood-iene! făcu el pe curajosul. Ar fi putut, totuși, să aleagă un alt loc, deși nu cred că se mai găsește vreun amplasament așa de pustiu prin Amsterdam, mai ales la ora asta.

Se îndreptă spre confesional.

Bănuiesc că-și bate joc de mine, se gândi intrând acolo. Mi-e destul de greu să cred că e un loc ales întâmplător. Dar se înșală dacă-și închipuie că am să mușc momeala. Îmi e indiferent unde pot să-mi îndeplinesc misiunea, atât timp cât sunt bine plătit.

Cu toate acestea, se simțea teribil de neliniștit. Se auzi un zgomot de pași care se apropiau. Ușa scârțâi și simți o prezență în celălalt compartiment.

— Iartă-mă, căci am păcătuیت degeaba! rosti individul.

De unde naiba își aleg ăștia formulele de recunoaștere?

se gândi el, furios. Din vreun oracol din Disneyland?

— Niciodată nu e degeaba, vei vedea! se auzi formula de răspuns.

— Ai putea să alegi un loc mai inteligent data viitoare, nu rezistă Sharon tentației de a-i aduce de la început un reproș. Poate în trenulețul din parcul copiilor, ce zici?!

— Zic că nu prea ai motive de sarcasm, se auzi vocea șoptită din celălalt compartiment. N-ați reușit să faceți nimic până acum. Poate ar trebui să lucrați cu mercenari, ca de obicei.

— Nici voi nu aveți cu ce vă lăuda. Sau, poate, n-ai aflat că ați pierdut cifrul ca niște tâmpiți? Ca să nu mai amintesc acum de documentele cu planul. Știi că sunt în mâna rușilor sau voi nu aflați decât după ce vă comunică Ofra?

— Din contră, eu sunt sigur că unul dintre ai voștri s-a bucurat de niște verzișori și le-a vândut rușilor. Sau ai uitat cum a trebuit să recuperăm cifrul înainte de a-l vinde și pe-ăla?

— Asta e o supoziție idioată! Cum crezi că am putea noi să vindem un plan secret de lichidare a tuturor liderilor arabi? Mai curând, voi aveți interesul ăsta, ca să vă lase mai ieftin cu prețul pe baril.

— Ai noroc că ești într-o biserică, se înfurie cel venit ultimul. În fine, ce-a fost a fost, încercă el să reia discuția de pe o poziție mai echilibrată. Care e situația de ultimă oră?

— E neagră, ascultă-mă pe mine! Ne învârtim toți după o blestemată de hârtie. Parcă s-ar fi topit. Dacă nu au furat-o rușii ca să negocieze cu arabii un preț mai bun, înseamnă că s-a autodistrus; a avut un acces de combustie spontană. Nu-i posibil să căutăm cu toții un lucru care, în mod normal, ar trebui să fie la unul dintre noi. Doar dacă dragii voștri de aliați nu și-or fi băgat coada în ciorba asta.

— Exclus! Nici președintele nostru n-are habar despre conținutul documentelor secrete. Nu văd cum să fure imbecilii ăștia comunitari o hârtie despre care nu știu absolut nimic! I-am lăsat să joace șotronul prin Balcani, după ce am tulburat noi bine apele. Până și voi ar trebui să recunoașteți că le-am dat de lucru pentru încă o sută de ani. Nu o să ne mai deranjeze prea curând în Orient. Momentul de punere în aplicare a planului era extraordinar, dacă... dar să nu ne enervăm iarăși. Ai mei se învârt în gol. Au bătut cu pasul de o mie de ori toate traseele lui Tom din ultima lună - înainte de a i se fi

încredințat misiunea. Absolut nimic suspect.

— O fi vreun semn! spuse Șaron, care simțea fiori reci pe șira spinării.

Nu-i plăcea toată atmosfera asta de mister gen science-fiction. Niciodată nu avusese un caz de la care să nu plece absolut niciun fir, cum era cel de față.

— Trebuie neapărat, neapărat! să punem mâna pe cifru și, mai ales, pe cei care l-au sustras. S-ar putea să dețină o seamă de informații care, o dată dezvăluite, o să aducă multe belele, insistă vocea. Nu uita de acest aspect! Cifrul, la ora actuală, este de o importanță secundară. Cei care îl au trebuie prinși sau anihilați. Dar ar fi mai bine să-i prindem înainte, ca să aflăm ce știu și ce nu.

— Am niște oameni în acțiune; sper să se lase cu succese pe ramură! Încheie Șaron discuția.

Era mulțumit că scăpase de calvar. Apropiindu-se de ieșire, simțea că se îndreaptă spre liniște, nu spre aglomerația infernală de afară. Totuși, nu reușise să scape complet de acea stare tensionată, pe care o avusese încă de la intrarea în catedrală.

*

Mark se decise să afle mai multe despre Steven McNamara, așa că sună la New York.

— Alo! Alo! Iuiuiu, tu ești? Întrebă el, când auzi mormăitul de la celălalt capăt al firului.

Îi spuneau Iuiuiu, din cauză că-și petrecea douăzeci de ore pe zi în fața computerului, pe Internet.

— Da cine-ntreabă? vru să știe vocea somnoroasă a lui W.W.W.

— Eu sunt, măi. Șeful tău adorat ce, te faci că nu mă recunoști?

— Șeful meu adorat nu m-ar suna la ora trei dimineața. Poate dorm și eu...

— Bine, atunci nu sunt adorat. Sunt Mark.

— Rahat! Chiar dumneavoastră sunteți, șefu'? Ce arde? se învioră deodată vocea.

— Intră urgent pe „Iuiuiu” tău și caută în fișierele CIA. Știu că le accesezi când nu sunt eu atent. Găsește-mi tot ce poți despre Steven McNamara. Te sun peste două ore, e bine?

— Cam din scurt, șefu', dar să văd ce pot face. Am să încerc mai întâi pe Sistemul Național de Date. Poate că omul nu este trecut la secret.

— Ba este, așa că nu pierde vremea cu artificii. Treaba e superurgentă.

Cam ciudat! gândi Mark, după ce închise telefonul. Ce-o

fi vrut să-mi transmită bietul om înainte de a da colțul și înainte de a fi eu însărcinat cu acest caz? De ce m-o fi căutat? Ar fi prea ciudat să fie doar o întâmplare. Tii! Dacă își mișca idiotul ăla fierăstrăul mai repede și aflam de ce-a făcut atac de cord un tip atât de tânăr, poate că azi aveam mai multe răspunsuri.

Se hotărî să treacă pe la casa plutitoare, pentru o mică percheziție. Simțea că se strânge lațul.

O jumătate de oră mai târziu, ajungea pe malul canalului, la locuința plutitoare. Oprise taxiul cu o stradă mai sus, pentru a se putea apropia în liniște. Casa ar fi putut fi supravegheată. Trecu fluierând și cu mâinile în buzunar pe lângă ea. Nu se auzea nimic și nu părea să fie cineva pe-acolo. Se apropie cu un aer de turist curios și se uită pe geam. Transperantele erau trase, așa că nu putu să vadă nimic înăuntru. Încercă ușa. Închisă. Bătu și așteptă. Nimic. Mai bătu o dată. La fel. Uitându-se în stânga și în dreapta, scoase un șperaclu din buzunar, meșteri câteva secunde la încuietore și reuși să deschidă.

Locuința era foarte spațioasă și extrem de simplu mobilată. Ai fi putut crede că e strictul necesar, la o primă privire. După ce aprinse lumina, pentru a nu fi nevoit să tragă transperantele, constată că puținătatea mobilei era

compensată de calitatea ei. Întregul mobilier era din epoca Renașterii. Mark nu se considera un specialist, așa că nu-și putea da seama de stil. De altfel, nici nu-l interesa.

Mobila, desigur, denota larghețea de mână a proprietarului. Din holul de intrare se trecea în camera de zi și în dormitor. Din living se făcea o ușă care dădea într-o mini-bucătărie, probabil pentru cazuri de extremă urgență sau o eventuală cină romantică, pregătită chiar de proprietar.

Se întoarse în camera de zi, cea în care se petrecuseră oribilele scene de tortură. Începu să cotrobăie prin sertarele unui birouaș. Nu-l observase data trecută, când venise acolo împreună cu Mark, deoarece era lipit de peretele ce dădea spre apă, într-un unghi mort pentru detectivi.

În timp ce se chinuia să desfacă un compartiment secret (avea o manie pentru asemenea sertare), auzi o bubuitură. Ciuli urechile: zgomotul puternic se repetă. Se repezi să stingă lumina și așteptă. Nu, nu i se păruse. Se auzeau niște lovituri destul de distincte de undeva dinspre podea, începu să se uite mai atent, căutând un chepeng. Reuși să distingă, într-un colț, o ușoară denivelare a covorului. Îl ridică și găsi sub el drumul spre pivniță sau, mai corect

spus, spre cală.

Aceasta nu era decât o dublură a spațiului superior, puțin mai scundă și necompartimentată. Avea, însă, și câteva particularități. Pe lângă unele panoplii cu tot felul de arme de foc, existau niște ustensile stranii pentru luxul de deasupra. Erau acolo aparate de sudură autogenă, un cazan cu ulei încins, un gater și altele. Nevăstuică zăcea într-un colț legat fedeleș.

Văzându-se descoperit de cineva care nu părea din anturajul lui Ahmed, acesta începu să țipe de bucurie. Nu se auzea însă mare lucru, întrucât în gură avea un căluș și, pe deasupra acestuia, era lipită o bandă adezivă lată.

— ia uite și la ăsta! se minună Mark, ironic. Ce faci mă aici, sub apă, te joci de-a scafandrul? Stai să văd dacă mai știi să vorbești! spuse el, smulgându-i brusc banda de pe gură, odată cu mustața care începuse să-i crească pe sub ea.

— Au! strigă huiduma. Ce faci, domle, ești cu ei în gașcă? Ai venit să mă torturezi sau să mă eliberezi?

— Da de ce mă întrebi? își continuă Mark seria ironiilor.

— Păi, nu poți să fii puțin mai atent atunci când faci un bine? Era să-mi scoți și măselele! Dezleagă-mă repede, până nu apare nebuna aia!

— Ce nebună? se prefăcu neștiutor Mark. Cine te-a legat aici?

— Lasă! c-o să-ți povestesc pe îndelete după ce mă dezlegi! Am face mai bine s-o ștergem cât mai grabnic de aici, că dacă pun mâna pe noi s-a zis.

— Am altă variantă: o să-mi povestești totul înainte, dacă vrei să scapi de aici. Sau poate-ți închipui că eram în plimbare spre casă când am dat buzna aici ca să te pun în libertate.

— Am auzit cum scotoceai locuința. Stai liniștit, suntem colegi de breaslă, n-o să te denunț tocmai eu. Chiar s-ar putea să ieși mai câștigat dacă mă dezlegi pe mine, decât dacă vrei să iei ce găsești mai ispitor pe aici.

— N-ai nimerit-o! Nu suntem colegi. Ba dimpotrivă, aș putea spune, așa că lasă propunerile indecente și varsă-mi ce știi despre Ahmed!

— Vă cunoașteți, deci? se miră Nevăstuică.

— El n-a avut onoarea. O să te scutesc de începutul povestirii. Am asistat neinvitat la scena cu viermele tău neputincios și amazoana înfierbântată. Ți-aș propune să trecem mai departe. Ce detalii interesante ai mai aflat de când ești pus la conservare aici? Presupun că n-o să faci pe martirul tocmai acum. Dacă m-ai auzit pe mine

scotocind, înseamnă că ai prins și ce glăsuiau cei pe sus. Corect?

— M-am prins, ești copoi. Bine, dar dacă îți spun promiți că mă faci scăpat?

— Nu prea văd ce-aș putea face cu tine. Nu sunt polițist de stradă, așa că nu mă interesează trecutul tău de găinar. Bineînțeles că-ți dau drumul.

— Asta e bine! Îmi trebuie ceva timp să mă refac după „distracția” de câteva zile cu Ofra. Nici nu mai știu de când sunt aici!

— Lasă partea sentimentală, că mă balonez când lăcrimez. Ce voiau arăbeții?

— Se aude bine de-aici, dar nu-mi mergea ca lumea casca pentru traducere simultană, copoiule. Doar din discuțiile cu Serghei – un rus care a fost o dată aici – am reușit să înțeleg câte ceva. A! Să nu uit! Am auzit vorbindu-se și în engleză azi. A sunat cineva, Ahmed îi zicea „frumoaso”. L-am auzit spunând ceva gen: „Când, azi? Deci nu e un angajat adevărat? Din FBI? Frank Cupe? O.K!” plus ceva vorbe de complezență.

Lui Mark nu-i venea să creadă cele auzite. Deci, Ahmed fusese înștiințat de adevărata identitate a „băiatului de pe palier”. Frank nu avusese nicio șansă. Dar cine l-a turnat și

mai ales ce au făcut cu partenerul lui?

— Omule, se bucură Mark, habar n-ai ce veste mare mi-ai dat!

Să-l fi omorât... n-avea nicio logică. Frank nu era o primejdie, atâta timp cât nu intrau în legătură cu el. Nu se deplasa Ahmed cu doi gealați doar pentru o lichidare. Și aceea periculoasă, chiar în hotelul aflat sub nasul agenților. Mai căraseră și бага...

Se izbi cu palma peste frunte, lămurindu-se.

Cufărul! își zise. L-au băgat în cufăr și l-au scos din hotel. Extraordinar! Sub privirile noastre tâmpe.

— Dă-mi un supliment la cadoul ăsta. Știi cumva unde i-aș putea găsi pe arabii ăștia?

— Spunea ceva despre un cazinou. Acolo se întâlnea cu rusul, de obicei. Îi auzeam fixându-și întâlnirile la telefon.

— Spuneai că s-a întâlnit cu el și aici. Cam ce-au vorbit?

— Păi, se tot văitau că nu reușesc să găsească cifrul, pe care-l căutam și noi la american. Spuneau ceva despre niște documente secrete, nu știu exact. Ahmed – vedea-l-aș mort de mâna mea! zicea că Serghei ar vrea și cifrul pentru documentele pe care le are... nu știu exact despre ce era vorba. Mai mult n-am ce să-ți spun. Eliberează-mă, te rog, dacă tot ți-am fost de ajutor! Trebuie să-mi închid

conturile cu ciudata aia. Mamă ce-o să-i fac dacă o s-o prind. Îi arăt eu durere, dacă tot îi place atât de mult.

— Un lucru n-am înțeles, spuse Mark, după ce se gândi câteva secunde bune. Cum se face că încă mai trăiești? Din câte am reușit să înțeleg, ei nu prea iau prizonieri.

— Și eu mă întreb. Probabil, doreau să-i ajut să pună mâna pe Șaron, ceea ce nu mi-ar fi displăcut foarte mult. Precis că ăsta era scopul lor în privința mea.

— Dar de Șaron ăsta cum dau?

— Nici aici nu cred că te pot ajuta prea tare. Ne-am întâlnit doar în locuri publice, ne suna el. Cam asta e.

— E, păi dacă doar asta e, s-ar putea să mai faci o reprezentație cu amazoana! Îl amenință Mark, nemulțumit că nu mai poate stoarce nimic de la matahală, mai ales că era convins că nu spusese chiar totul.

— Da ce mai vrei și tu, copoiule, de la mine? Nu ajunge că mă chinuie ăștia după ce le-am spus tot ce știam? Și le-am zis mai puține decât ție. Ai promis că-mi dai drumul!

— Ce, bă, tu nu știi de glumă? râse Mark, îndreptându-se spre ieșire.

Nevăstuică se făcuse și mai livid la față. Privirile lui șirete nu mai exprimau decât o infinită groază. Uitase de toate rănilile sale și se străduia, cu disperare, să rupă sforile

cu care era legat ca să ajungă la agent.

— Stai, omule! Unde pleci? Ce mama naibii, ești polițist! Nu poți să mă lași aici. N-ai voie să lași oamenii să moară în halul ăsta oribil! Dacă nici voi nu mai respectați regulile, unde o să ajungă lumea asta? Direct în iad, nu altceva. Hei, întoarce-te! Ar mai fi ceva, își aminti Nevăstuică în ultima clipă.

Era ceea ce așteptase și Mark: o suplimentare a ofertei. Se opri din drum, dar fără să catadicsească a întoarce capul.

— Cu ce plusezi? Întrebă, rămânând cu spatele la el.

Trebuia să-i dea de înțeles că oprirea lui din drum nu era definitivă. Dacă hoțul nu venea cu un lucru „valabil”, avea de gând să repete figura.

— Scapă-mă și ți-l dau pe ovrei! Este ultima mea ofertă.

— Păi, ziceai că n-ai de unde să-l iei! făcu Mark pe neîncrezătorul. Și-apoi, ultima ofertă era din partea mea.

— Așa e, n-am de unde să-l iau, confirmă Nevăstuică.

Privirea sa își recăpătase sclipirea vicleană, semn că devenise sigur pe reușita propunerii lui.

— Da' el are de unde să mă ia Dacă nu m-a căutat încă, o s-o facă... Are nevoie de informațiile pe care le-am obținut la hotel, nu? Poate ai și tu nevoie de ele. Deci,

facem târgul?

— Nu, mulțumesc! Informațiile alea le ai de la partenerul meu care, între timp, a fost răpit de Ahmed.

Nevăstuică făcu ochii mari. Înțelese că fusese tras pe sfoară, la modul cel mai copilăresc posibil.

— De la voi? Recepționarul era al vostru?

— Hai să sărim peste faza asta! îl grăbi Mark, care se întorsese între timp lângă huidumă.

Se juca cu un briceag pe lângă sforile cu care era imobilizat, dând de înțeles că așteaptă continuarea propunerii pentru a tăia legăturile.

— Spune-mi ce vrei tu să faci și după aia hotărâsc dacă-mi convine varianta ta! Te avertizez că, dacă nu cădem la înțelegere, aici te mănâncă viermii!

— E simplu și eficient ceea ce-ți voi propune. Sharon mă va suna. Eu îi voi cere să ne întâlnim într-un loc pe care o să vi-l comunic, iar voi veți fi de față și-l veți înhăța. E bine așa?

— Mă, tu n-ai stofă pentru meseria asta... Ar trebui să revii la prăduirea turiștilor americani. Ți-ai face un bine. Uite cum o să procedăm: tu o să te întâlnești cu el, dar îți vom monta un cablu și un microfon. Îi dai detaliile alea, plus ce-o să-ți mai spunem noi. În același timp, însă, o să-l

tragi de limbă și o să afli ce mai vrem noi să știm. Vei continua să lucrezi, chipurile, pentru el, dar...

— De fapt, o să lucrez pentru voi. O idee genială! Cum ți-a venit?

— Se cheamă agent dublu și e veche de când lumea. Apropo... pe ce lume trăiești tu, mă?

— Asta nu mai contează acum. Important e că voi scăpa și am să câștig și niște bani, nu-i așa?

— Dacă vei fi destoinic, n-ar fi exclus. Dar te previn că, dacă ne tragi clapa, nu te vom aresta. Noi lucrăm într-un departament secret care, la fel ca arabii, nu face prizonieri.

După ce îl livrează pe Nevăstuică unor polițiști locali, spre păstrare, Mark se grăbi să-l sune pe iuiuiu, pentru afla noutăți despre Steven.

— Da, șefu', răspunse acesta vesel, am reușit să aflu niște lucruri interesante. Deși foarte tânăr, băiatul avea proptele tari. Așa a ajuns să manevreze niște chestii importante prin Orientul Mijlociu. Era mai mult decât „umbra” unuia, Tom Beckam, care s-a sinucis pare-se la Amsterdam. Îi era un fel de șef. Am vorbit cu niște prieteni din CIA. Mi-au zis că moartea lui a venit la țanc, întrucât era una dintre piesele bănuite de scurgeri de informații

spre arabi sau spre ruși. Nu știe nimeni ce căuta acolo și niciuna dintre sursele mele nu aflase nimic despre ce se mai întâmplase atunci în birou.

— Așa, mă! se luminează Mark. Tu ești ăla care mă căutai de zor când mi-a făcut ăsta vizita aia de pomină?

— Chiar eu, șefu'. Am fost de față la toată distracția. Să-ți mai spun! Era bănuț că vându-se un document important către arabi, cum ți-am zis, dar tot el lucra cu Tom, care reușise să-l cumpere înapoi. Se pare că intrase pe o filieră arabo-rusă, ce mai... avea zilele numărate. Cam asta am aflat. Sper să-ți folosească. Dacă mai ai nevoie de ceva, nu ezita să apelezi la mine, șefu'!

CAPITOLUL XI

— Spune, câine, ești dispus să scuipi ceva sau te omor? urlă Ahmed, exasperat de mina batjocoritoare a lui Frank, Ce caută FBI în toată afacerea asta?

Agentul era legat de mâini, atârnat de o bară. Fața i se tumefiase din cauza loviturilor primite, dar nu-și pierduse cunoștința și nici surâsul disprețuitor. Chinuit, dar disprețuitor.

— V-am mai spus! Ce vreți voi să aflați, de fapt, nu știu nici eu. Iar anumite lucruri pe care nu pot să vi le dezvălui nu v-ar folosi la nimic. Eu zic să nu mai pierdeți timpul și să mă omorâți. E soluția cea mai bună pentru toți. Nu vă sunt de niciun folos, vedeți bine. Presupunând, prin absurd, că în cele din urmă o să cedez și o să vă spun ce face FBI aici, veți constata că informația nu are niciun fel de relevanță în cazul vostru. Ba mai mult, veți fi pierdut și o grămadă de timp prețios. Așa că acceptați faptul că FBI nu este convins de „sinuciderea” lui Tom! Asta-i tot.

— Și tu ce ai prefera, să înghit porcăria asta sau să te omor? Ar mai fi o variantă. În cel mai rău caz, te pot folosi ca monedă de schimb. Am eu o bănuială că lucrezi la un tip special de birou al FBI și că ești o rotiță importantă în

angrenaj. Dacă nu ca valoare profesională – care nu cred să fie cine știe ce –, măcar ca posesor de informații. Așa că, de omorât, nu te omor. În schimb, o las pe Ofra să se distreze cu tine, până când te decizi să-mi comunici ce v-a zis președintele vostru despre această afacere, încheie Ahmed, convins că ultimele lui cuvinte au făcut o impresie puternică asupra lui Frank.

Într-adevăr, tânărul agent era uluit de informațiile pe care le deținea purtătorul de turban. Avea impresia că trăia un coșmar. Îi era imposibil să înțeleagă de unde avea asemenea informații strict secrete. Oare exista o scurgere la Casa Albă, printre atâția agenți ai CIA și Mossad, care aveau grijă de tot ce ieșea de-a colo? Foarte puțin probabil.

Și totuși, întâlnirea cu președintele fusese strict secretă. Probabil, foarte puțini oameni din cabinet avuseseră cunoștință de ea. Nici „Excelența Sa” nu știa mai nimic.

Mai bine îmi pierd cunoștința, își spuse el, cu ultimele puteri. E cea mai bună soluție.

*

Trebuie să-l găsesc pe Frank în primul și-n primul rând! gândi Mark, în timp ce îl căuta pe Robert, pentru a-i spune ce aflase și a-i cere să-și pună relațiile în joc, ca să afle

adresa cazinoului lui Ahmed. Pe imbecil îl trimit sub pază să aștepte telefonul lui Șaron și să stabilească o întâlnire cu el, încercă el să-și pună ordine în minte, în timp ce bătea la ușa lui Robert.

Își găsi superiorul radios, uitându-se în oglindă și aranjându-și smochingul.

— O nouă deghizare, Excelență? vru Mark să înjghebe o conversație.

Era uimit de lipsa de interes a acestuia pentru ancheta pe care o desfășurau. Pe de altă parte, se putea declara mulțumit că nu trebuia să suporte amestecul permanent al „incalificabilului” în treburile lor.

— Ce deghizare, dragă? Asta e adevărata mea față. Impecabil! Clasă! Stil! în seara asta am o întâlnire importantă cu un bun amic de-al meu din Amsterdam. Uitasem de el, dar l-am revăzut într-un bar, aseară, în timp ce-i mai deslușeam divinei din subtilitățile meseriei. Să vezi ce coincidență! Este șeful unei agenții secrete a serviciului lor de informații. Extraordinar, nu? În plus, a fost încântat de colaboratorii mei. Mă rog, de colaboratoare, i-ar plăcea s-o aibă și el o noapte, pișicherul. A insistat să ne vedem azi la un dineu la Palatul Regal. Exact ce simțeam că-mi lipsește... Anchetele astea pot fi uneori atât de

obositoare... Micuța părea frântă, fără prea mare chef de viață. Cred că o întâlnire cu niște aristocrați ar mai înmuia-o... ăăă... ar mai înviora-o, vreau să spun.

— Sunt convins, dar aş avea şi eu nevoie de ceva de la amicul ăsta. Măcar o informație, acolo.

Nu ştiu dacă vă mai aduceți aminte, dar Frank, mai tânărul meu partener, a dispărut.

— Da, dragă, da, așa e. Mare pierdere, păru Robert întristat pentru moment. Ei, dar asta e viața! se învioră el brusc. Morții cu morții, viii cu viii! Oricum, nu prea avea el cine ştie ce talente.

— Am aflat unde se află şi am convingerea că este viu, zise Mark, supărat pe nesimțirea șefului său. A fost răpit sub nasul nostru de Ahmed şi se găsește în mâinile lui. Tipul respectiv are un cazinou în Amsterdam. În mod sigur, el este în atenția olandezilor, așa că prietenul Excelenței Voastre ar putea da un telefon pentru a afla poziționarea acestuia. Cât mai urgent, dacă se poate.

— Ai un talent de a-mi strica clipele plăcute... suspină „unicul şi irepetabilul”. Dar să zicem că o să-l deranjez pe amic cu o întrebare. Vino pe acolo pe la nouă. O să ies în parcare sau ce-or avea ei acolo şi o să-ți comunic. Ba nu. Nu-i o idee bună. Îți las la recepție un mesaj cu adresa.

Da! Brilliant! Vezi cum se rezolvă o treabă? Abia aștept să-i împărtășesc această mostră de profesionalism și tinerei noastre colaboratoare, care vrea să facă un pic de carieră în această dificilă meserie. Nu ți se pare totuși cam ciudată? se întoarse el brusc spre Mark, privindu-l cu mare interes.

— Cum adică ciudată? nu înțelegea acesta întrebarea.

— Nu știi! dădu Robert din mână a lehamite. Uneori mi se pare că e lesbiană. Oare nu-i plac bărbații.

— Poate că nu sunteți dumneavoastră genul ei, încercă bătrânul să-i spună cu delicatețe adevărul. Și anume acela că Francesca, pur și simplu, nu-l putea înghiți.

*

— Ei, ați aflat ceva? îl întrebă Șaron pe Nevăstuică la telefon.

— Bineînțeles! se laudă acesta. Cum altfel! Trebuie să ne întâlnim. Vreau banii promiși!

— Lasă tu banii, asta e grija ta? Doar v-am demonstrat că sunt bun de plată. Și darnic. Dar mai întâi trebuie să mă convingi că-i meriți. Până acum, n-ați făcut decât să frecați menta și să-mi spuneți că ați ajuns prea târziu peste tot pe unde ați umblat. Ne vedem peste o oră în port, e bine?

Nevăstuică se uită întrebător la Mark. Acesta ridică

degetele în semn de victorie.

— În două ore ar fi perfect, transmise proaspătul agent dublu mai departe. Să nu uiți să aduci banii.

— Ce zici, maestre? îl întreabă pe Mark, după ce închise telefonul. M-am născut pentru meseria asta sau ce?!

— E suficient că te-ai născut, mă, așa că nu-ți mai chinui căpșorul cu alte întrebări! Să te văd cum te descurci cu el de față. Știu că la telefon ai curaj și la femei. Nu uita! Ești în permanență supravegheat atât audio cât și video. Dacă doar am senzația că ne dai de gol, te trezești cu un plumb în creier sau ce-oi avea tu în tărtăcuța aia. Lunetiștii noștri sunt așa de buni, că te pot nimeri și după colț.

— Ce să zic, halal încredere! Ca să nu mai vorbesc despre calmul meu când o să discut cu imbecilul, știind că am niște țevi fixate spre mine. Nu le prea aveți cu motivarea psihologică, voi, americanii! Eu sunt un mare suporter al lui Ajax. Păi să vezi acolo, la antrenamente sau înainte de meci, motivare psihică, taică! Pe când la voi... Da asta e, n-am ce-i face! se resemnă Nevăstuică și dădu din mână a lehamite.

— Hai, hai, lasă vorbăria! Știi ce trebuie să-i spui, da?

Peste două ore, în port, Nevăstuică stătea rezemat de un gard de sârmă, așteptând tacticos venirea lui Șaron. Nu

avea niciun fel de emoții, pentru că nu intenționa să joace cine știe ce feste polițiștilor. Se convinsese că americanii n-aveau niciun chef de joacă. Rezistase până acum, trecând – fără niciun fel de remușcări – de partea celui mai puternic. Își dezvoltase chiar un instinct. Acela de a-l mirosi de la distanță pe cel puternic. Or, acum, nici nu mai era vorba despre instinct; treburile păreau cât se poate de clare. Plus că grasul îi promisese ferm că poate să păstreze banii, dacă își face treaba cum trebuie.

Uitându-se temător înjur, Șaron își făcu apariția la ora fixată. După ce se lămurii că nu era niciun pericol, începu să înainteze, târșindu-și piciorul olog.

— Unde-i eminența cenușie? Întrebă acesta, intrigat de absența lui Jim. Nu-mi spune că a renunțat la afacere, din cauza incompatibilității morale cu misiunea primită.

— Se poate spune și așa, replică Nevăstuică. E mort de-a binelea.

— Cum? se trase înapoi Șaron, sincer îngrozit. Mort-mort? Dar ce s-a întâmplat? De fapt, nici tu nu arăți grozav, constată el mirat, de parcă abia atunci îl vedea cu adevărat.

— Am bănuir eu că treaba nu e așa de simplă cum ne-ai prezentat-o tu. Cred că trebuie să mai pălăvrăgim puțin

despre bani. O să am și cheltuieli de înmormântare și cum a murit pentru tine, eu zic că ar fi normal.

— Lasă-i dracului de bani! Ți-am spus că nu sunt o problemă. O să capeți cât vrei; acum spune-mi ce-ați pățit! Ați fost la hotel?

— Am fost. Am vorbit cu imbecilul de pe palier, care ne-a zis că Tom avea o amantă, Frida, cu care și-o trăgea de zor. De altfel, și el i-a tras-o într-o seară. Se îmbătaseră amândoi și Tom adormise. Asta a ieșit goală la agățat pe holul hotelului. Băiatul a săltat-o și i-a aplicat morișca, folosind trei degete și vânturătorul de...

— Lasă, bă, prostiile! se înfurie Șaron, când își dădu seama că idiotul era în stare să-i povestească tot coitul. Îți bați joc de mine? Spune-mi lucrurile importante, lasă naibii amănuntele astea stupide! Ați dat de târfă sau nu?

— Era cât pe ce, trăgăună dezvăluirile șmecherul, pentru a mări suspansul. De fapt, se pare că nu era chiar târfă, în ciuda aparențelor, ci un fel de spioancă, o chestie de-asta. Lucrează pentru un arab, din câte-am înțeles, unu care-și zice Ahmed.

Șaron era fascinat de povestire. I se păru că a ajuns, la capătul căutărilor. Cercul începea, în sfârșit, să se închidă. Nu fusese chiar așa de greu, în cele din urmă. Însă ceva

nu-i era clar și-i bâzâia ca un bondar la creier.

— Stai, mă! Da tu de unde naiba știi toate amănuntele astea? Doar nu de la băiat?

— He-he! râse Nevăstuică, distrat. Credeam că n-o să mai întrebi niciodată! Păi nu-ți spusei că Jim, săracul, a murit? Evident, s-a mai petrecut ceva între timp. Când am ieșit de acolo, ne-au agățat doi cu pistoalele în mână și ne-au aruncat într-o mașină. Ne-au dus într-o casă de-aia plutitoare, nu știu exact unde, că ne-au legat la ochi. Acolo, bineînțeles, ne-au luat la întrebări și la bătaie. Sau invers. Ba nu, numai pe mine m-au luat, că amicului i-au tăiat gâtul fără să stea la multe discuții.

— Nu-mi spune că Jim a rezistat eroic și că de-aia l-au omorât! Asta ar fi o surpriză! îl întrerupse ironic Șaron, scobindu-se cu nonșalanță în nasul enorm cu care îi era ornată fața.

— N-a apucat nici să spună nici să reziste, continuă Nevăstuică. La prima mea reacție secretoasă, i-au luat gâtul demonstrativ ca să mă impresioneze. Și au reușit. Îți dai seama că nu mi-a mai ars de rezistențe idioate.

— Adică, i-ai spus toată tărășenia? se panică Șaron de parcă nu era suficient de stresat și așa.

— Normal! pufni indignat matahala. Doar n-ai fi vrut să-

mi las oasele pe-acolo!? Liniștește-te, la ora asta știe mai puțin decât o să știi tu peste zece minute, când o să termin de povestit! De altfel, m-am decis să deschid gura de-abia atunci când mi-au spus ei ceea ce știau deja. În afară de numele tău – pe care l-am modificat, de altfel – nu le-am oferit nicio noutate.

— Și dacă ești urmărit acum? Îl luă tare șchiopul.

— Dacă mi-ar fi dat ei drumul, probabil că aș fi fost, nu te contrazic. Însă ei habar n-au că am decis să părăsesc ascunzătoarea, după ce l-am păcălit pe paznic. Acum, probabil, păzește peștii de pe fundul canalului, he-he!

— Deci, cam ce date crezi tu că dețin în momentul de față?

— Aici vine partea mai spectaculoasă... Arabul principal „Ahmed, era împreună cu un rus pe nume Serghei. Din ceea ce am aflat eu cât pălăvrăgeau – trebuie să-ți spun că pe mine m-au ținut în cală, de unde auzeam ce vorbesc – rusul are niște documente despre ceva de rău pentru de-alde voi. Și o mai au aliată și pe bomba aia de Frida, care probabil a aflat câte ceva de la Tom despre cifru. Deci este un buboi mare, pe care trebuie să-l depistezi ca să-l poți sparge. Mai mult, s-ar putea să ai nevoie de mine ca să-i identifici pe toți, așa că să nu-ți faci idei! Scoate banii

promiși și apoi negociem restul.

— Ce bani, ce bani? Crezi că eu am bani așa, tot timpul? Mai așteaptă puțin, să ne mai gândim, să vedem ce putem face. Mai negociem, poate mai lași și tu. Numai la bani vă gândiți cu toții. Tu crezi că banii se fac atât de ușor?

— Dacă nu v-aș ști, aș fi al dracului de furios pe chestia asta. Și tot dacă nu v-aș ști, probabil v-aș fi spus ca prostul toate informațiile pe care le-am aflat. Țineți minte, se pregăti Nevăstuică să plece, locul unde își are rusul ascunse documentele și alte câteva mici surprize, le poți afla doar când vii cu banul și pentru că ai fost băiat rău, o să aduci dublu, altfel îl găsesc pe Ahmed și îi facilitez o întâlnire cu tine, când te-oi aștepta tu mai puțin.

— Stai, dragul meu! se înmuie Șaron dintr-odată. Ce, nu știi de glumă? Uite aici o parte din bani, că doar nu credeaai că nu ți-am adus nimic! Spune unde sunt documentele? Își îndulci limba Șaron, întinzându-i un plic cu dolari.

Nevăstuică luă plicul, îl deschise cu mult calm și începu să numere tacticos banii dinăuntru.

— Cam puțin pentru o așa informație. Nu acoperă nici cheltuielile de înmormântare ale bietului Jim! făcu el o mină dezamăgită. Uite ce-ți propun: află unde se ascunde Ahmed și dă-mi un telefon! Vreau să-l jupoi de viu, cu

mâna mea. Partea asta nu te pun să mi-o plătești, aruncă Nevăstuică momeala. Îmi dai restul de bani și posibilitatea să-l răzbun pe Jim, apoi suntem chit. După aia, dacă nu-l facem pe arab să ciripească, îți vând eu pontul cu locul în care poți găsi documentele. Da o să te cam coste. Ce zici, e un târg bun pentru tine sau nu?

— Hai să-ți spun un banc, să pricepi și tu ce-nseamnă un târg bun! făcu Șaron. Cică Ițic și Ștrul se plimbau pe o stradă, umăr la umăr. Deodată, Ițic vede un rahat pe jos și-l provoacă pe Ștrul: „Mei, Ștrul, mei! Uite, dacă mănânci rahatul ăla, îți dau zece mii de dolari!”. Ștrul nu stă prea mult pe gânduri, se repede și mănâncă tot, încântat de ideea de a câștiga o groază de bani cu un efort atât de mic. Corect, Ițic îi dădu banii. Continuară plimbarea și dădură peste un alt rahat mai mare. E rândul lui Ștrul să-și provoace prietenul: „Mei, Ițic! Îți dau și eu zece mii de dolari, dacă mănânci rahatul ăla! Ai curaj?”. La fel de neîngândurat ca Ștrul, Ițic se repede și mănâncă rahatul, bucuros că-și poate recupera astfel banii. Mai merg ei ce mai merg și, deodată, Ițic începe să râdă. Și râde... și râde... „Ce ți-i, mei, Ițic?”, îl întreabă Ștrul, nedumerit. „Păi, nu-ți dai seama? Am mâncat fiecare ditamai rahatul și avem exact aceeași bani ca înainte! Suntem proști sau

nu?” „Stai, mei, liniștit, îl consolează Ștrul, măcar avem cifră de afaceri!”

— Așa că, reluă Șaron, nu mă învăța tu pe mine ce înseamnă un târg bun! „Câștigi, păgubești, negustor te numești!” Mai gândește-te la documentele alea! S-ar putea să mă rogi să-mi vorbești despre ele, ca să te iau sub protecția noastră, când te-or afla extremiștii ăia de arabi!

— Las' că mă descurc eu cu ei, nu-ți face griji din pricina mea! Pregătește tu banii și sună-mă când te hotărăști! O.K., partener? îl bătu Nevăstuică pe umăr, degajat. Te sfătuiesc să iei legătura cu finanțatorii tăi. Sunt sigur că vor judeca altfel situația! mai spuse el și se depărtă cu un aer plictisit. Și sună-mă imediat ce ai vreo veste! strigă, când ajunsese deja suficient de departe.

Șaron vru să se mai târguiască puțin, dar renunță în ultimul moment. Deși îl indispunea inversarea de raporturi între el și fostul servitor, își dădu repede seama că ar putea folosi aerele de „partener” ale acestuia.

În fond și la urma urmei – gândi el – nu contează câți bani îi dau înainte de a-l lichida! Căci asta va păți, fără îndoială. Ar trebui să iau legătura cu Sammi, să-i dau ultimele amănunte și să ne apucăm să-l găsim pe

imbecilul ăla de Ahmed. Ne stă ca un ghimpe în coastă.

*

— Cum a fost? Beton, nu? vru să știe Nevăstuică, mândru de prestația lui.

Adevărul era că se simțise ca în fața unei camere de luat vederi. Nu era obișnuit să facă lucruri la lumina zilei, darămite să fie în centrul atenției. Totuși, contrar așteptărilor, nu avusese trac. Din contră, se simțise chiar bine, un pic excitat de împrejurare.

Mai știi, gândi el, poate o să încerc ceva în sfera audiovizualului! Dacă bag o parte din ce-o să câștig de la ovrei în niște retușuri plastice, ceva cursuri de dicție... doar pentru palmares, nu ceva serios... trec de partea albă a foi de hârtie.

— Da, ce să zic, ne-ai impresionat până la lacrimi! Îl luă Mark peste picior. Începuseră băieții să plângă în căști, grație prestației tale de un talent incontestabil. Mergi cu ei, deocamdată, și spune-le când ai descoperit fiorul actoriei. Eu o să-i iau urma lui „rabi” ăsta.

Nu îi era greu să-l urmărească pe olog. Acesta se mișca destul de greu, abia târându-și piciorul beteag. Deși era mult mai tânăr decât Mark, Șaron părea să nu mai aibă mult de trăit. Norocul lui a fost că, după ce dădu colțul la

ultima hală de pe chei, lângă el trase iute o mașină. Era un SAAB ultimul răgnet, cu scaune dintr-acelea care iau forma spatelui și se pot încălzi când afară e prea frig.

Deși nu se afla pentru prima dată în Europa, Mark nu reușea să se obișnuiască cu formatul ceva mai mic al mașinilor de aici. Urmase chiar un curs special pentru a le deosebi pe unele de altele, în munca lui, era vital să poată face acest lucru, fără să stea prea mult pe gânduri. Îi trebuia, totuși, ceva timp ca să deosebească o mașină de lux de una obișnuită. Uneori, tipul de mașină folosit îi spunea mult despre agentul care o utiliza.

Făcu un semn și lângă el opri un taxi.

— Ține-te după SAAB-ul roșu din față, dar de departe, ca să nu te observe! Vei avea un ciubuc gras de la mine.

Parcurseră așa câteva străzi, apoi automobilul din față opri în dreptul unui telefon public.

E prudent tipul! gândi Mark. Nu folosește porcăriile astea mobile.

După ce conversă două minute, Șaron urcă din nou în mașină, porni motorul și demară ceva mai repede de data asta, într-o direcție necunoscută.

Ce ciudat trebuie să părem unor primitivi care ne-ar urmări mișcările! își spuse Mark, în timp ce taxiul rula

silențios pe urmele mașinii din față. Te sui într-o cutie umblătoare, apoi cobori, intri în altă cutie, care de astă dată nu se mai deplasează, și începi să bolborosești cuvinte, ca o incantație, într-un obiect agățat de o altă cutie mai mică. Civilizația cutiei! Și noi când îi observăm pe ei, în nu știu care junglă, ne minunăm ca proștii de gesturile lor, înțelegând la fel de puțin ca și ei. De fapt, îi numim primitivi, eventual prelogici, numai pentru că habar n-avem despre rosturile gesturilor lor. Și le mai spunem cu dezinvoltură sălbatici! Până la urmă, cine-o fi sălbaticul în toată povestea asta? Noi... arabii... israelienii sau restul lumii?

Ajunsesse la un punct interesant al cugetării sale pur americănești, când mașina pe care o urmărea se opri în fața unui magazin alimentar.

I s-o fi făcut foame, urâtului! gândi agentul, străduindu-se să fie cât mai atent la toate detaliile.

Îl văzu pe Șaron intrând, schimbând câteva vorbe cu vânzătorul, apoi trecând într-o cameră, în spatele tejghelei. Cei doi aveau un aer complice.

— Așteaptă-mă aici și fii pe fază! îi spuse șoferului. Să nu pleci după mașină! adăugă el.

Mai avusese surprize din astea, cu șoferi de taxi pe care

nu-i mai putea scoate din priză când îi puneă să urmărească oarece. O dată rămăsese pe jos pentru că, renunțând la o urmărire, coborâse să-și ia un tub de maioneză. Idiotul de șofer nu-l mai așteptase și pornise în viteză după mașina pe care îl pusese s-o urmărească.

Intră în magazin și începu să se învârtă pe lângă rafturi, încercând să stea cât mai aproape de teighea și sperând să vadă ce se întâmplă înăuntru, în cazul în care s-ar fi deschis ușa. Deveni brusc interesat, când văzu pe un raft un tub de maioneză cu hrean de o mărime neobișnuită. Îi lăsa gura apă, așa că se apropie ca să vadă mai bine eticheta. Când ajunse în dreptul raftului, auzi ușa deschizându-se în spatele lui. Întoarse încet capul, dar se trase imediat îndărătul raftului, încercând să-și țină respirația. Își înăbuși cu greu un strigăt de uimire. Nu-i venea să-și creadă ochilor: din spatele ușii pe care dispăruse Șaron, apăru Steven McNamara, pe care îl văzuse cu proprii lui ochi cât se poate de mort, în biroul din New York.

CAPITOLUL XII

Serioja se înfuriase foarte tare în acea dimineață. Cum deschisese ziarul, îl izbise o știre pe care spera s-o vadă de-abia peste câteva luni: „Cadavru desfigurat pe un vas de agrement” Ce ghinion! Își spuse rusul cu năduf. Culmea era că fusese descoperit de un compatriot, în urma unei partide de sex.

Poftim! Și să nu crezi în semne! L-am omorât după o partidă de sex cu o rusoaică și a fost descoperit după o partidă de sex a unui rus... continuă el să constate, înciudat. Mai rămâne să-i descopere identitatea după organele genitale și cercul ar fi complet. Ce porcărie!

Își luase gândul de la prima și, până acum, singura lui acțiune „comandată”, de când era în SUA. Timpul trecuse la fel de molcom ca și până atunci, iar liniștea lui nu fusese cu nimic tulburată. Chiar se gândise, după ce se trezise din beție, că se acordă o prea mare importanță unei vieți omenești, mai ales dacă se sfârșește brutal.

Copacul din fața casei înflorise a doua oară. Soarele își filtra lumina printre frunzele lui, cu aceeași dulceață „mieratică”. Niciun dezechilibru în viața lumii. Destinul își continua drumul fără a fi influențat de vreun factor.

Și acum, când aproape se convinsese că, din punctul de vedere al unei persoane străine de caz – oricare ar fi fost aceea –, crima lui n-avea nicio importanță, apăruse știrea în presă. Toate căpătau acum un alt sens. Parcă Dumnezeu îl trăgea de mânecă pentru a-i aminti că nimic nu rămâne fără urmări pentru oameni. Totul se plătește. Frunzele filtrează aceleași raze, deoarece nici copacul nici soarele nu se abat de la cursul lor firesc. În toate există un echilibru.

Un rând de la sfârșitul știrii îi întrerupse meditația:

„Se așteaptă rezultatele testului A.D.N., întrucât celelalte semnalmente nu mai sunt operante, din cauza maltratării la care a fost supus individul”.

Se uită repede la ceas pentru a vedea în ce zi se aflau.

Prea puțin timp! gândi el. Ar trebui s-o avertizez pe Katia despre pericol. Ar fi timpul să se dea la fund, măcar pentru o vreme! Sau mai bine să fie „ajutată” să dispară definitiv.

Primul impuls fu să se repeadă la telefon. Apoi își aminti că nu avea nicio posibilitate de a o contacta. Nici pe ea nici pe altcineva din serviciu.

Există avantaje și dezavantaje în meseria asta! își zise el, lăsându-se moale în șezlongul de sub copac, încercând

să se destindă. N-o să pot spune nimănui care sunt legăturile mele, ce-i drept, dar nici nu-i voi putea ajuta în niciun fel. Există un echilibru în toate! conchise el pentru a doua oară.

Apucă sticla de votcă și trase repede o dușcă zdravănă. Pe urmă privi senin în sus. Știa că, dacă identitatea mortului va fi descoperită înainte de încheierea misiunii Katiei, va fi omorât.

Există un echilibru în toate...

*

Frank pierduse deja noțiunea timpului. Nu avea nici cea mai mică idee despre orele sau zilele care trecuseră de când era legat fedeleș într-un colț al încăperii. Mâncase ceva, dar nu putuse să-și dea seama ce. Oricum, nu fusese ceva foarte rău. Mai curând ciudat, dar nu rău la gust. Încercă să vadă dacă legăturile erau la fel de strânse. Dacă nu spera foarte mult într-o eliberare, putea încerca, totuși, să se facă mai comod. Nu reuși decât să-și dea seama că avea brațele amorțite ceva mai rău decât picioarele.

Auzi mișcare în camera de dincolo. Odaia în care era nu avea ferestre și nici vreun bec, dar pe sub ușă pătrundea o fantă luminoasă din încăperea alăturată. Astfel, zări niște

umbre, semn că dincolo se aflau cel puțin două persoane.

Dacă nu mă pot dezlega, se gândi el, poate reușesc să mă apropiu de ușă!

Se lăsă să cadă pe-o parte. Poziția fetală în care se afla așa, legat, nu-i permitea mari cascadorii.

Reuși totuși, mai târându-se, mai rostogolindu-se, să ajungă lângă ușă și își lipi urechea de lemnul acesteia.

— Hai, rus mare și urât! o auzi pe Ofra alintându-se. Lasă-mă să te golesc puțin de tensiunea asta care te macină.

— Ți-ar trebui mai mult decât o gură pentru asta! răspunse rusul. Nu sunt plin de nervi din cauza sexului, ci din cauza misiunii ăsteia blestemată. Parcă mă învârt și cad în gol din ce în ce mai vertiginos. Undeva s-a produs o ruptură. Fraierul ăsta de american nu pare să știe mai multe ca noi și chiar sunt curios ce naiba ar putea descoperi el dacă i-aș da drumul?!

— Hei, Serghei! se oțărî tipa. Mi-ai promis că mi-l împrumuți înainte de a-i lua capul sau de a-l elibera! Măcar atâta bucurie să am, în plictiseala din aceste ultime luni... olandeze!

Apoi nu se mai auzi nimic un timp, însă Frank reuși să sesizeze, mai mult să ghicească, niște foșnete de

veșminte, semn că Serghei se înduplecase până la urmă de ea. Se auziră apoi niște zgomote de sticle desfundate, însă Frank credea că era vorba despre altceva.

— Ia-ia! Îl auzi la un moment dat pe rus. Acum n-are rost să te oprești! Mamă, parcă ai fi aspirator, nu altceva! Strânge bine buzele și să nu te pună dracu să nu mă muști ca data trecută, că nu știu ce-ți fac! Boje moi! Îmi amintesc de seara când te-am îngenuncheat prima oară. Nu-ți întrerupe activitatea, dă-i înainte! Abia coborâsem de pe submarin... ce ascunzătoare inteligentă! Ai, ai, ai!

Ce președinte deștept ne-am mai tras! Poate o să-l faci și tu o dată... nu acum, că-i ciufut! Las' să dea boala și-n ăsta și apoi s-o mai înmuia.

Frank oscila între sentimentul de bucurie că aflase ceva - ce se putea dovedi hotărâtor - și sentimentul jenant că poziția în care se găsea se dovedea total incomodă pentru excitația ce-l cuprinsese. Și nu era una oarecare. Cei doi își ofereau servicii erotice dintre cele mai sofisticate, folosindu-și în special buzele, dinții, limbile și cavitățile bucale.

— Așa, comunist împuțit, se auzi vocea Ofrei, linge bine, nu face treaba de mântuială, că nu te afli în cadrul vreunei economii planificate! Crezi că aici poți să te porți ca pe

batiscaful ăla din Marea Nordului, când lingeai dosul unui marinar stătut la maximum? Eu nu mă mulțumesc cu leșinături, mă potaie! Mușcă, nu face pe timidul că-ți ard una în vintre de nu te vezi! Eu știu ca nimeni alta că durerea și plăcerea se confundă pe lumea asta mizerabilă! Aaașa...

Deodată, un zgomot puternic se produse în camera obsedaților. Se făcu auzită o bubuitură ca o explozie, urmată imediat de strigăte lătrate într-o limbă necunoscută pentru Frank. Urmară imediat două împușcături scurte, apoi un altfel de zgomot înfundat de corp prăvălit la pământ.

— Gata cu orgasmele! porunci o voce extrem de familiară. Leagă-i bine și du-te să vezi dacă beduinul nu și-a luat zborul!

Ușa se deschise și în pragul ei apăru Mark, cu silueta lui inconfundabilă.

— Ce faci, tinerețe? îl întrebă acesta cu veselie. Trăgeai cu urechea la perversi? Da destindete! Ce stai așa încordat? glumi el, în timp ce începuse să-i taie legăturile lui Frank.

— Ți-a luat cam mult timp să afli unde mă joc de-a v-ați ascunselea! Data viitoare mă pun eu și te mai ascunzi tu,

că mie mi-a trecut os prin os de când te aștept! replică „tinerețea”, chinuindu-se să-și dezmoștească membrele ostenite. Apropo, zi-mi și mie cum m-ai dibuit, până la urmă, ca să vii să mă salvezi?

Mark se uita cu milă la figura lungită de suferință a partenerului său. Era din cale-afară de murdar, slab și mai ales extrem de palid, semn că fusese ținut tot timpul în întuneric. Era cât se poate de clar, partenerul său n-o dusesse prea bine în ultima vreme.

— Nu cred că, cel puțin pentru o perioadă, o să mai faci ravagii printre dame, amice. Arăți mai rău ca o mumie egipteană, crede-mă pe cuvânt. Vrei să știi ce s-a întâmplat? E o poveste destul de lungă și plină de învățămintă. Așteaptă să vedem ce facem cu blondul și cu târfa aia maniacă, apoi o să-ți povestesc! Răbdarea ta o să facă toți banii, te asigur.

*

Cu câteva zile înainte, primise un telefon de la New York, care îl surprinsese mai mult decât revenirea lui McNamara printre cei vii.

Era luiu și părea extrem de impacientat:

— Șefu', să-ți zic una tare! Ești singur?

— Da! răspunse Mark, mirat de telefon primit. Ce-i? Ai

mai aflat ceva despre McNamara? Chiar voiam să te sun.

— Rece, șefu'! Rece rău! Hai să te duc eu de mână în zona fierbinte! Iau dimineată ziarul, la 'șto... știi că eu am știrile pe Internet și totuși mi-a venit așa, dintr-odată, să mă murdăresc pe mâini cu cerneală tipografică. Doar cât să mă dau intelectual la roșcata de la III. Mă foiesc pentru a deveni vizibil și îmi arunc ochi pe prima pagină, cât să fiu băgat în seamă. Și citesc: „Cadavrul mutilat și-a dezvăluit identitatea!”. Zic, în mintea mea: iată o mostră de titlu absolut cretin! Și dau să trec mai departe, când îmi cade ochiul stâng pe numele cadavrului, Zipp. Zic: „Aoleu, o fi rudă cu vampacadet”! Și purced să lecturez grozăvia.

— Au găsit unii, după ce și-au tras-o la greu pe un vaporeș de ăla cu dinți mari, un cadavru a cărui față lipsea. Poliția constată o evidentă încercare de a ascunde identitatea martorului, cum era și normal. Ampretele dispărute prin ardere, dinții complet sfărâmați. În fine, tot ce se putea face în afară de incinerare. Bănuind că poate fi vorba despre un tip important, îi efectuează o analiză ADN, pentru a-i identifica semnătura genetică. Așa află – țin-te bine! că respectivul era student, cadet la Academia de Poliție, și se numea Francesco Zipp. Ei, ce concluzii tragi de aici, pali?

Mark încremenise cu telefonul în mână. În mintea lui se derulau cu repeziciune secvențele anchetei de până atunci. Nu vru, totuși, să pară foarte impresionat. Nici veștile lui nu erau mai puțin spectaculoase, ce-i drept.

— Bravo luiu-le! O să le dăm în cap, de data asta! A, să nu uit! ghici pe cine-am întâlnit aici, din întâmplare? N-am timp să te las să ghicești, măi, că n-am decât un prăpădit de rest de viață! Pe răposatul Steven McNamara. Îi priește viața de apoi, te asigur. Nimic nu-i ce pare a fi... Mai ții minte filmul ăla stupid...? Twin Peaks, parcă se numea. Ce mai porcărie!

Deci, tânăra era un „cal troian”! De fapt, o iapă. Și ce mai iapă! Înțelese atunci cum de reușise Ahmed să-l surprindă pe Frank. Încă de când venise la hotel, arabul știa planul lor, cu deghizarea tânărului său partener în băiatul de palier. Ea era „frumoasa” cu care îl auzise Nevăstuică pe Ahmed vorbind la telefon. Venise special pentru a-l răpi, trambalându-se cu bagajele prin hotel. Important era acum să dea de șeful lui, să-l avertizeze și s-o ia la întrebări pe tânără. Așa ar fi putut afla unde era ascuns Frank. Și restul! Dar restul putea să mai aștepte.

Sună la numărul pe care îl obținuse de la Robert – cel al subordonaților prietenului său de la Serviciul de informații

olandez – și ceru ca o echipă să-l aștepte, ascunsă, lângă Palatul Regal. Se urcă repede într-unul dintre taxi-urile staționate în fața hotelului și lansă o comandă grăbită, iar șoferul demară în trombă în direcția indicată.

În alte circumstanțe, Mark – un mare iubitor al stilului arhitectural european – ar fi fost mai atent la împrejurimi. În minte îi încolțise, însă, un plan care nu-i permitea să admire peisajul, oricât de mult și-ar fi dorit-o. Ajuns în curtea palatului, îl răsplăti cu mare generozitate pe taximetrist. Acesta rămase cu gura căscată tot numărând la bancnote; nu înțelegea de ce primise o sumă atât de mare pentru o cursă așa de scurtă. Însă lui Mark puțin îi păsa de dilemele șoferului.

— Așteaptă aici! îi spuse, înainte de a se depărta. S-ar putea să am nevoie de tine din nou. Vei fi plătit la fel de bine, mai adăugă fără rost, taximetristul fiind dispus să staționeze și 24 de ore în acel loc, pentru un bacșiș atât de gras.

După ce urcă scările monumentale fu întâmpinat de un valet îmbrăcat în livrea. Acesta îl privi ca pe un gândac rătăcit în cocul reginei sau ca pe o molie descoperită în veșmintele ei de gală, unde n-avea ce căuta. Pur și simplu nu înțelegea și nici nu voia să înțeleagă noile modalități de

democratizare a Casei Regale. Fusesse crescut în interiorul curții și îndopat cu tot felul de chestii privitoare la marea tradiție a Casei Regale olandeze. Normal ar fi fost ca un asemenea specimen să fie legat de patru cai și sfâșiat în tot atâtea bucăți. Asta pentru îndrăzneala de a ajunge așa de aproape de ușa palatului, într-o asemenea vestimentație. Ucis fără milă, asta ar merita! Unde s-a putut ajunge...

Continuă să privească cu o scârbă nedisimulată și greu de descris la cămașa pătată a celui grăsan transpirat, care ajunsese acum la picioarele lui. Cum urca scara, i-ar fi dat cu mare plăcere un brânci, dar vremurile se schimbaseră atât de dramatic! Așa ceva nu mai era permis. Se putea alege cu un proces de toată frumusețea și poate chiar cu concedierea. Nu merita riscul, era nevoit să se abțină.

— Probabil, domnul de la poartă nu era prezent și nu a putut să vă explice că v-ați rătăcit, domnule! Aici este Palatul Regal, iar nu o casă oarecare!

— Bine-bine! dădu din mână Mark, plictisit. Și, probabil, tu ești regele, șamberlanul sau ceva pe-aproape, nu?

— Vai, domnule, străbunicul meu auzea, probabil, ironii asemănătoare, darnici el nu se hlizea, deoarece le auzise

povestite de străbunicul lui, iar acesta, la rândul lui... dar să lăsăm. Dacă nu îmi furnizați o scuză inteligentă pentru pătrunderea dumneavoastră atât de aproape de această ușă, voi fi nevoit să vă las la dispoziția câinilor regali. Vă asigur, domnule, că mai mult decât probabil vă vor face ferfeniță.

— Șeful meu, Robert O'Neill, din FBI, este invitat de șeful Serviciilor voastre de informații la această serată. S-a întâmplat, însă, un lucru despre care trebuie să-l informez imediat. Uite legitimația mea, în cazul în care v-au învățat să citiți, după ce ați terminat de șters clanțele de la uși! Te rog – până ce nu se lasă, probabil, cu scandal – să-mi dai drumul înăuntru!

Portarul, dacă i se putea spune așa, făcu fața unuia care era pe cale să sufere un atac de cord, când auzi propunerea lui Mark. E drept că legitimația îi mai ștersese puțin rictusul disprețuitor de pe față, dar așa ceva nu-și putea imagina. Nu, în niciun caz... peste cadavrul lui. Strămoșii lui, portarii cruciaților, s-ar fi răsucit în groapă, l-ar fi dezmoștenit, l-ar fi blestemat să nu mai poată deschide în viața lui o ușă, nici măcar de toaletă publică. Nu, nu, nu! în ruptul capului nu-i va da drumul înăuntru acelui nemernic.

La naiba cu americanii ăștia! își spuse. Își închipuie că pot răsturna ierarhiile cu o legitimație frumos colorată. Și ierarhiile ca ierarhiile, treacă-meargă, dar să intre îmbrăcat într-o cămașă – și ce cămașă! prin cadrul porții păzite de mine...?

Bietul om simțea că leșină, că se sufocă.

— Cu tot respectul, domnule polițist, dar nu puteți intra într-o asemenea ținută... nepotrivită! Dacă doriți, îl voi anunța pe maestrul de ceremonii, iar acesta, la rândul lui, pe șeful dumneavoastră. E tot ce pot face în această... și arată cu disperare spre hainele lui Mark – situație.

Mark înțelese, din figura parțial fermă, parțial panicată, a mândrului străjer, că ar fi pierdut prea mult timp să-l convingă, așa că trebui să se declare de acord cu această variantă. Totodată se stăpâni cu greu să nu-i ardă un pumn în bot.

Vru să îl roage s-o cheme și pe Francesca, însă alese o soluție mai subtilă ca s-o atragă.

— Să-i spui omului ăluia, chelnerul vostru, să aibă grijă când îl anunță! Șeful trebuie să se găsească împreună cu o domnișoară foarte frumoasă. Să-l anunțe – astfel încât să fie auzit și de ea – că au intervenit evenimente de maximă importanță și urgență, în cazul pe care cu măiestrie îl

conduce spre rezolvare. Ce zici, se poate așa ceva?

Îi făcu el cu ochiul și încercă să-i strecoare o bancnotă de douăzeci de dolari în mănuașă albă.

Nici dacă i-ar fi strecurat un șarpe în pat, nu s-ar fi scuturat înfiredatul atât de îngrozit. Îl privi pe nedoritul musafir cu scârbă, apoi zise:

— Vă asigur că dorința dumneavoastră va fi dusă la îndeplinire, fără a fi nevoie să apelați la asemenea grosolănii! După această replică îl privi de undeva de foarte sus pe „impertinentul american”.

Dispăru pentru scurt timp înăuntru, de unde reveni cu o mină și mai infatuată. Acum îl ignora complet pe Mark, care rămăsese pe ultima treaptă, nerăbdător de a-și pune planul în aplicare. Nu foarte repede, dar suficient de furios, peste vreo două minute apăru și „inimitabilul”, însoțit – conform așteptărilor lui Mark – de frumoasa impoastă.

— Sunt sigur că nu-ți vei putea justifica obrăznicia de a mă întrerupe dintr-o discuție cu Lordul William de Canterbury, începu abrupt Robert. Eu am misiuni mai înalte de îndeplinit în această deplasare decât jalnicele voastre cercetări de rutină. Este vorba despre macrostabilizarea geopolitică a planetei, dacă îmi înțelegei vocabularul.

— Bineînțeles, Excelență! îi cântă în strună Mark. De aceea am și îndrăznit să vă deranjez, nicidecum pentru a vă supăra amintindu-vă că ne aflăm într-o anchetă, la cererea Președintelui Statelor Unite ale Americii. Tot pentru macrogeopolitica lu' matala venii și io. Ați reușit să aflați unde își are Ahmed sălașul?

— Pentru asta m-ai deranjat? se supără și mai tare „Excelența”. Îți dai seama că nu pot să mă năpustesc în plin dineu la prietenul meu și să-l chestionez cu privire la probleme minore. Cel puțin deocamdată. Am să aflu, stai liniștit! O să-ți las mesajul la recepție, cum am vorbit.

Apăsase pe ultimele cuvinte, încercând să-i amintească subalternului său că motivul pentru care îi comunicase despre transmiterea mesajului la hotel era tocmai evitarea prezenței lui slinoase la recepție.

— Păi, de aia am și venit, să vă spun că am aflat unde se ascunde Ahmed, să nu vă mai deranjați prietenul. Cred că am aflat și unde este cifrul; cineva pe care-l crezusem mort s-a dovedit a fi viu. Trebuie să ne deplasăm să-l scoatem pe Frank din mâinile arabului și să punem mâna apoi pe cifru.

— Bine, dragă... mâine, la prima oră, să-mi amintești să mergem să rezolvăm și problema asta! Acum, te rog să

mă scuzi! Am alte lucruri mai importante de făcut.

— Cum spuneți, Excelență! Cum vă e voia. Dumneavoastră stabiliți ordinea priorităților, desigur.

— Eu cred, dacă îmi permiteți – se băgă Francesca în vorbă – că prima urgență ar fi recuperarea cifrului, apoi a partenerului Frank. Și mai cred, Excelență – adăugă, întorcându-se mieroasă spre Robert – că trebuie să ne grăbim. De mult doream să am ocazia... să văd talentele Excelenței Voastre în plină acțiune!

„Imprevizibilul” se umflă brusc în pene, uitând pentru moment de toate capetele încoronate.

— Desigur... hm-hm... desigur... datorită pe primul plan. Pe urmă plăcerile și celelalte. Să mergem, dară! Nu putem întârzia, bineînțeles. Trebuie să dau frâu talentelor mele, altfel văd că nu vă descurcați! Așa mi-a fost mie dat să nu am subordonați pe măsura mea, care să mă poată secunda cum se cuvine.

— Pe mine vă rog să mă iertați – se scuza fata –, trebuie să-mi recuperez haina!

Intră în grabă, moment așteptat cu nerăbdare de Mark. Imediat îl trase deoparte pe Robert și începu să turuie, pentru a avea timp să-l pună la curent cu situația reală, până la întoarcerea blondei. Nu voia ca ea să audă toate

detaliile afacerii, mai cu seamă cele ce o priveau în mod direct.

— Excelență, treaba e groasă. Francesca nu este Francesca, ci o impostoare sadea. Cadetul pe care vi l-a trimis prietenul dumneavoastră de la Academie era bărbat, se numea Francesco Zipp și a fost găsit mort și desfigurat la New York. Mort de-a binelea, nu e nicio glumă.

— Ce tot vorbești tu acolo? Da cum... da ce... unde... pentru cine...? Începu să se bâlbâie „indivizibilul”. Așa ceva nu se poate! E o infamie! Această zână... acest boboc... tocmai când eram atât de aproape. Ești concediat! Începu să strige. Definitiv. Ba nu... eu sunt concediat. Dumneata - se întoarce el spre valet - ești o rușine pentru națiunea americană și mondială! Ce... Iar restul invitațiilor...

— Calmați-vă, Excelență! Îl apucă Mark de mânecă, încercând să-l tempereze. Nu avem timp. Trebuie să aflăm unde este ținut Frank ostatic. Jigodia asta ne poate duce acolo. Nu am timp să vă explic, mergeți pe mâna mea, nu comentați nimic și o să fie bine. Vă promit.

Francesca îi văzu pe cei doi și își dădu seama că pierduse niște discuții importante, dar nu avea ce face, era

prea târziu. Nu-i venea să creadă că a fost recuperat cifrul. Era extrem de bucuroasă și se străduia cu greu să nu facă să transpară acest lucru.

— Am sosit! se arătă ea gata de acțiune. Mergem după cifru, nu?

— Nu, o dezamăgi Mark. Avem nevoie de Frank. El este pe primul plan. Cifrul poate să mai aștepte. Mergem împreună la hotel, unde mă așteaptă un echipaj, cu care o să atacăm cazinoul lui Ahmed. Tu vei rămâne la hotel. Poate se lasă cu pumni, pumnale sau împușcături și n-aș vrea să fii în primejdie.

— Bine, dar... nici vorbă. E o bătaie de joc!

Mark îl înghionti pe Robert pentru a-i capta atenția și susținerea.

— Asta e, comoara mea! confirmă șeful pe cel mai dulce ton cu putință.

Atât de dulce încât valetul simți nevoia să se ducă să se spele pe mâini, de frică să nu năclăiască ușa pe care continua să o sprijine cu mâna, de parcă i-ar fi fost frică să nu i-o fure cineva.

Robert continuă fără sens:

— Un bărbat trebuie să facă ceea ce... un bărbat trebuie să facă. Azi nu ne putem pierde timpul cu lecții pentru

cădeți neinițiați. Te rog să înțelegeți asta! Voi veni însă în camera ta, ceva mai târziu, și îți voi povesti de-a fir a păr tot ce s-a întâmplat. Vei fi extrem de satisfăcut, bobocul meu! Mă vei aștepta cum m-ai așteptat și astăzi, la fel de neconvențional, cu puful de pădărie la vedere, bine?

— Phh! pufni blondina furioasă, bătând din picior de ciudă. Asta nu va rămâne așa! Mă voi plânge superiorilor voștri. Am să ajung până la Casa Albă dacă e nevoie. Și la presă. Nu se poate așa ceva... continuă ea să se văicărească, îndreptându-se neagră de supărare spre limuzina care îi aștepta la scară.

Urcă în automobil și plecă, prea țâfnoasă ca să mai poată împărți aceeași mașină cu misoginii ei companioni!

— Unde pleacă asta cu limuzi...? se precipită „Excelența”, supărată nevoie-mare.

— Lăsați-o! Asta era ceea ce doream! îl liniști Mark. Nu cred că se duce la hotel, ci va merge să-l avertizeze pe Ahmed despre venirea noastră și pretinsa rezolvare a problemei cifrului. Noi o s-o urmărim îndeaproape și-l vom găsi pe cel căutat.

— Vrei să spui că, de fapt, n-ai aflat unde se află cifrul? rămase perplex „Excelența”.

— Nici vorbă! Am folosit această minciună ca s-o întărit

pe Francesca. Inteligentă stratagemă, nu-i așa?

CAPITOLUL XIII

După cum bănuise, automobilul de lux nu se îndreptă spre hotel, ci într-o cu totul altă direcție. Cam la jumătatea drumului opri, lăsând-o pe blondă să coboare. Fata așteptă ca mașina să se depărteze și chemă un taxi, cu un fluierat scurt printre degete. Mark și Robert îi urmăreau, plini de curiozitate, fiecare mișcare. În urma taxiului lor rula o altă mașină, un Volvo negru, cu geamuri fumurii și cam suspect, după gusturile lui Mark. În el se găsea echipa de ajutor a colegilor olandezi.

Francesca îi ceru taximetristului să facă drumul invers, în direcția din care veniseră. Parcurseră câteva străduțe, mai rulară pe două artere importante, apoi automobilul frână în fața unui cazinou.

— Aici trebuie să fie! Nu știu dacă e cea mai bună mișcare, dar nu ne mai putem permite să așteptăm! spuse Mark și coborî, îndreptându-se spre mașina olandezilor.

Schimbă câteva cuvinte, prin geamul lăsat al Volvo-ului, cu cei aflați în interior, apoi se întoarse.

— I-am trimis pe ei să vadă dacă Francesca se va întâlni cu Ahmed. După aceea intrăm și noi! Dacă doriți, bineînțeles, să participați la acțiune.

— Da cum? Crezi că am ruginit chiar într-atât? Ai uitat că am fost împreună în Vietnam? sări Robert ca ars. Abia aștept să îndoi niște fizionomii de arabi. Deși - se mai domoli el - ținuta asta nu se prea potrivește pentru cazinou. La naiba cu eticheta! Puțină acțiune n-are la ce să-mi strice. Nici măcar la ten. Chiar dacă e spioană, Francesca va fi impresionată de mine și de talentele mele, orișicât.

După câteva minute, unul dintre agenții olandezi ieși, făcându-le un semn scurt.

— Bun, zise Mark. Dacă v-ați decis... să acționăm!

Pătrunseră discret în cazinou. Gorila de la intrare stătea cuminte într-un colț, alături de unul dintre agenții locali. Părea speriat și se dezumflase ca un balon la vederea unei legitimații de serviciu care impunea respect. În plus, agentul era de două ori cât el, deși bodyguardul se crezuse un fel de Hercule, până înainte cu câteva minute.

Se apropiară de agent.

— Care e situația? întrebă Mark.

— E O.K! răspunse matahala, rânjind fără rost. Tipa a intrat într-un separeu cu arabul și stau la taclale. Frumosul ăsta mi-a spus că mai există un apartament sus. Putem intra prin spate, să nu-i deranjăm pe cei doi.

Urcară încet, împreună cu gorila, la apartamentul secret. Ajunși în dreptul unei uși masive de stejar, Mark își lipi urechea de ea. Nu se auzea nimic dinăuntru. Apucă ușor clanța, apăsă încet și împinse. Firește, era închisă. Se uită, întrebător, spre gorilă. Aceasta dădu din umeri, semn că nu avea cheia și nici nu-i trecea prin cap vreo modalitate de a o deschide.

Mark scoase șperaclul și începu să meșterească la broască, dar după scurt timp se opri și își lipi din nou urechea de ușă. Era clar! Dinăuntru se auzea ceva. Păreau a fi niște gemete și chiar un fel de conversație răstită. Le făcu semn celorlalți să facă liniște și să fie atenți, apoi scoase pistolul din buzunar, în timp ce cu cealaltă împinse ușor ușa, pe care reușise să o descuie.

Prin deschizătură putu observa încăperea. Pe peretele opus, pe un suport special, trona un imens acvariu. Într-o fracțiune de secundă, se petrecură mai multe lucruri deodată. Mark observă, reflectată în sticla acvariului, o adevărată scenă erotică: un bărbat, pe jumătate dezbrăcat, era așezat pe un scaun, cu fața spre acvariu, deci în stânga ușii. Cu spatele la acvariu și cu fața îndreptată spre peretele pe care se găsea ușa o recunoscuse, după îmbrăcămintea sumară din piele, pe

maniaca sadomasochistă care îl chinuise pe Nevăstuică. De fapt, era mult spus că individul avea fața îndreptată spre perete; mai curând privea fix spre podea. Era îngenuncheată în fața bărbatului și îi aplica acestuia, după părerea de nespecialist a lui Mark, metoda „pompa mare de evacuare”.

În acea fracțiune de secundă realizează faptul că, din poziția în care se găsea bărbatul – un blond bine făcut –, acesta putea să-l zărească în orice moment în reflexia acvariului ca într-o oglindă. Norocul era că, din motive lesne de înțeles, individul avea ochii îndreptați spre tavan și nu bănuia nimic.

Își dădu seama că acest lucru nu putea dura prea mult, așa că îi făcu rapid un semn agentului olandez și deschise ușa la perete, cu o mișcare bruscă. Acesta se năpusti de îndată în cameră și strigă câteva cuvinte într-o limbă care îi păru cu desăvârșire străină lui Mark, deși erau câteva zile de când o tot auzea în jurul lui. Surprinși, cei doi încremeniră în poziția în care se găseau: el, cu ochii în tavan, iar ea, în podea. În toiul acțiunii, intrușii uitaseră însă de gorila care îi însoțea. Individul, odată cu pătrunderea în cameră a celui care îl supraveghea, încercă s-o șteargă hoțeste pe scări în jos. Dovedind o prezență de

spirit lăudabilă, Robert scoase un revolver (spre surprinderea totală a lui Mark) și trase două gloanțe în direcția fugitivului.

Lovit în picior, acesta se prăbuși, continuând coborârea scărilor de-a berbeleacul.

— Gata cu orgasmele, porumbeilor! Leagă-i bine și du-te să vezi dacă beduinul nu și-a luat zborul! îi ordonă Mark olandezului.

După ce „Excelența Sa” pătrunse în cameră, studiind cu interes poziția super erotică a celor doi, olandezul reuși să-i lege pe protagoniști cu cătușe de scaun. Apoi o luă în grabă spre parter.

Mark observă restul încăperii și văzu, pe latura din dreapta, o bibliotecă ticsită cu fel de fel de cărți. I se păru atât de nefirească această piesă de mobilier, încât se apropie imediat de ea, pentru a o studia mai de aproape. Se gândi că în spatele ei era posibil să se ascundă cu ușurință o ușă secretă, însă constată cu surprindere că era o bibliotecă cât se poate de adevărată, nu una de butaforie, începu să se uite cu atenție înjur, când observă că blondul privea îngrijorat la manevrele pe care le făcea lângă bibliotecă. Acesta nu-l scăpa din ochi, tresărind la fiecare mișcare a agentului.

„Excelența Sa”, în schimb, nu dorea să piardă prea mult din prețiosul său timp și începuse să schimbe câteva cuvinte cu tânăra, care părea extrem de furioasă că fusese întreruptă în mijlocul acțiunii erotice.

Mark se gândi că ar putea exista, totuși, un mecanism secret de acționare a unei uși, judecând după mimica blondului care începuse să-l obsedeze. În cele din urmă, prizonierul își dădu seama de gafa făcută și afișă o mină impasibilă, ușor disprețuitoare, deși îi era destul de dificil, așa cum stătea pe scaun, cu șlițul desfăcut și cu amicul lui cel mai bun leșinat pe-o parte. Poziția lui era mai mult grotescă decât ilară.

Americanul începu să tragă afară cărțile din bibliotecă una câte una și – noroc sau nu – odată cu a treia carte scoasă se auzi un scârțâit ușor. Instantaneu, în peretele opus se căscă o ușă. Mark se apropie în fugă, dar își recăpătă calmul imediat ce ajunsese în pragul deschizăturii. De undeva de jos, legat fedeleș, îl privea cu surprindere abia mascată partenerul lui, Frank.

— Ce faci, tinerețe? Te distrezi, nu-i așa? îl luă Mark peste picior, după care se apucă să-i dezlege legăturile.

*

După ce se dezmoțî puțin, Frank ceru să fie pus la

curent în legătură cu cele întâmplate. În timp ce Mark îi făcea un scurt rezumat, iar tânărul agent căsca niște ochi ca faza lungă a unui camion american, în cameră intrară doi dintre colegii lor din Amsterdam: matahala și încă unul, ceva mai subțire.

— N-am mai găsit pe nimeni jos, spuse huiduma, destul de deranjată de acest fapt. Probabil că au fost alertați de împușcături și au spălat putina. Colegul nostru care a rămas în mașină spunea că i-a văzut ieșind în grabă și plecând înspre Noordzee Kanaal. Nu i-a urmărit.

— Aha! spuse Frank, gândindu-se la locuința plutitoare. Ar fi bine să ne grăbim, dacă vrem să nu ne scape. Peăștia îi putem toca mai târziu. Deocamdată stau bine aici și pot fierbe o vreme în suc propriu. Excelență! strigă agentul – cu tot respectul și recunoștința, n-o mai frecați atâta între picioare pe târfa aia, că-i periculoasă rău. Am văzut cu ochii mei de ce e în stare, credeți-mă!

Robert O'Neill se ridică în picioare, își netezi cutele de la pantaloni și scoase discret o batistă stacojie pentru a se șterge pe degete. Remarca subalternului său îl deranjase vizibil, însă nu avea altceva ce face decât s-o lase în pace pe șerpoaică.

— Tocmai încercam să-i smulg niște informații... se

justifică el. Dar, desigur, asta poate să mai aștepte. Să purcedem, dară!

— Nu mai este nevoie să ne însoțiți, Excelență! De aici ne descurcăm noi doi. Ar fi mai bine dacă i-ați însoți pe cei doi – și pe colegii noștri – într-un loc unde să puteți continua interogatoriul, dacă nu sunteți prea obosit pentru o asemenea chestie complicată. Oricum, prestația a fost impecabilă... și suficientă.

— Aveai vreo îndoială? He-he, frumoasă domniță, se întoarce el politicos spre Ofra, să mă fi văzut în Vietnam... Eram ca un taur înfierbântat când puneam mâna pe câte o vietnameză drăguță.

Se îndreptau în cea mai mare viteză spre casa plutitoare, în același taxi în care își petrecuse Mark aproape toată seara. Șoferul nici nu mai voia să le ia banii pe care îi merita cu prisosință. Omul era de-a dreptul pasionat de întreaga acțiune, descinsă parcă din filmele pe care le urmărea cu mare atenție în fiecare joi, ziua lui liberă. Aventura era una din marile pasiuni ale vieții sale.

— Și zici că frumoasa Francesca nu-i chiar ucenică, așa cum am crezut? Întrebă Frank, pentru a relua discuția din punctul în care o întrerupseseră.

Voia să afle cât mai multe amănunte și să se asigure că

partenerul său nu uitase să-i menționeze vreun amănunt important al operațiunii.

— Îți dai seama ce surprins am fost și eu! Abia aflatam de faptul că McNamara trăiește, deși l-am văzut mort, că am dibuit și dandanaua asta. Noroc că l-au găsit pe adevăratul cadet, altfel ar mai fi durat ceva timp până să ne dăm seama de substituție. Deja îl pusesem la lucru pe Nevăstuică; îți dai seama ce departe eram de rezultatul final...

— Cred că am aflat unde sunt ascunse documentele! În timp ce era supt... de sângele din zona pubiană, Serghei a simțit nevoia să facă niscaiva confesiuni târfei, necerute de altfel. Spunea ceva despre un submarin folosit ca ascunzătoare. N-am auzit să fi dat vreun nume, dar a menționat o localizare Marea Nordului -, așa că îmi închipui că e un submarin de-ăla nuclear, de spionaj sau de ce naiba o fi! Ia-o mai încet... așa! i se adresă el șoferului, când observă că se apropiaseră. Trage pe dreapta și așteaptă-ne!

Spre surprinderea lor, în fața casei se găseau nu unul, ci două automobile.

— Ceea?! se miră Mark. A luat fiecare câte o mașină sau au musafiri? Ce zici, te simți în stare de încă o filare via

baltă?

— Mă simt încă amorțit, dar pe distanța asta... am să mă descurc. Văd că nu stă nimeni de șase, așa că am putea să ne strecurăm pe uscat, fără prea multe acrobații.

Zis și făcut. Se apropiară tiptil și trecură la vechiul loc de observație, pe „pridvorul” plutitor.

Când se uitară pe geam, avură o altă surpriză de proporții. Ahmed era răstignit de panoplia cu arme albe și „mortul” new-yorkez își exersa talentele de aruncător de cuțite. Lângă el, așezat pe un scaun, Sharon părea destul de relaxat. Francesca nu era nicăieri.

— Și, ia zi, măi, fundamentalistule! auziră pentru prima oară cei doi agenți vocea lui Steven McNamara. Spui că nu știi nimic despre cifru, ai? Nici usturoi n-ai mâncat nici gura nu-ți miroase.

— Dacă aș ști, ce? Doar nu crezi că v-aș spune vouă, slugile Tel Aviv-ului? Nu sunt un turnător și trădător - cu atât mai puțin.

— Vezi tu, ăsta e cusurul vostru: politizați totul excesiv! Aici e vorba despre o afacere mare, castrat mental ce ești. Ce-i tot dai cu lozinci patriotice? reacționează Steven și mai aruncă un cuțit care se înfipse zbârnâind în panoplie.

Terminase deja de conturat piciorul stâng al arabului și

Își admira cu încântare opera realizată.

— Treaba e deja destul de răsuflată... continuă el. Noi trebuie doar să ne scăpăm pielea acum. Altceva nu mai avem de făcut. Eu v-am vândut documentele alea o dată și n-ați fost în stare să aveți grijă de ele. ăsta, urâtul, a vândut cifrul și nici de el nu reușim să mai dăm, mama lui de câine! Așa că îți dai seama că nu putem să ne mai jucăm de-a patriotismele. A trecut vremea pentru așa ceva. Trebuie să refacem traseul până nu ne citesc urâții. Cu mine e mai simplu, că deja m-au înmormântat la New York, probabil. Dar vezi tu – și mai aruncă un cuțit sub talpa dreaptă a arabilui – cheltuielile au fost cam mari și banii e musai să fie recuperați. Nu e prea ieftin să mori, în ziua de astăzi. Ce vremuri, domle, ce vremuri! Hai să uităm cifrul... Eu sunt un om care are încredere în semenii lui, mă poți crede pe cuvânt. Spune unde sunt documentele și totul va fi în regulă! Am putea obține un preț frumos dacă am vinde locația. Ai avea și tu partea ta din cozonac. Ai idee câți bani ar plăti „prieteni” lui și ai mei pentru a le distruge?!

— Dacă nu spui tu, poate o să ne spună Serghei, interveni Șaron. Sau, poate, Frida o să ne povestească ce știe despre cifru, ce zici?

— Sunteți demenți, câini turbați! Care Frida, cine mai e și cățeaua asta?

— He-he! râse Șaron. Te faci că nu știi! Amanta lui Tom, partenera voastră.

— Ce parteneră? Ești idiot, amice! Bine, nici nu mă mir, la voi creierul e de vânzare, da sunteți prea zgârciți să-l plătiți.

— Te pomenești că nici Serghei nu există! Îl zgândări Șaron, căruia îi cam pierise surâsul.

— Ba există și o să vă pună fuduliile pe băț! Ăla nu-i un om cu care să te joci! bravă Ahmed, gândindu-se cu tristețe că, probabil, la ora asta Serghei se afla într-o poziție similară cu a lui.

Nu înțelegea, însă, cine era misterioasa amantă a lui Tom. Totuși, își aminti că Nevăstuică îl amețise cu o istorioară asemănătoare, dar era o invenție a celor doi agenți americani. Deci, Șaron fusese intoxicat cu povestea asta de Nevăstuică. Erau mult în urma lui cu informațiile.

Se bucură, deși avea presentimentul că, acum, toate astea nu prea mai contau pentru el. Întreaga poveste îi va fi scrisă cel mult pe mormânt, probabil, și atâta tot.

Afară, cei doi agenți începuseră să priceapă toată povestea. Se gândeau dacă merita să-și mai piardă timpul.

Lucrurile erau clare, cu excepția unuia singur, și anume cifrul.

— Ce zici? întrebă Mark. Îi lăsăm să se mai joace sau îi arestăm pe toți? Nu văd cu ce ne-ar mai putea ajuta ei. Eventual, cu câteva mici curiozități personale.

Frank nu mai apucă să răspundă. Din stradă se auzeau scrâșnete de roți, portiere trântite și, până când să se dezmeticească cei doi de-afară și cei trei dinăuntru, în casă năvăliră – prin ușă și ferestrele dinspre stradă – vreo zece indivizi în costume gri, impecabile.

— Mâinile sus toată lumea! tună unul dintre ei, într-o americană neaoșă. CIA! Sunteți arestați!

CAPITOLUL XIV

Pentru a evita explicațiile neplăcute, Frank și partenerul lui aleseră sănătoasa variantă a fugii prin apă. Ceva mai târziu ajunseră la hotel, murați și obosiți. Până dimineață mai erau câteva ore, așa că se hotărâră să tragă câte un pui de somn. Frank avea nevoie chiar de unul mai mare, deși i se făcuse o foame de lup, iar mațele îi chiorăiau.

Când ajunse în dreptul camerei, auzi deschizându-se o ușă de la capătul coridorului și văzu ițindu-se capul lui Uli, cu părul răvășit și ochii roșii, ca proaspăt sculat din somn.

— Tu ești, Frank? Întrebă acesta în șoaptă.

— Eu sunt, puștiule! răspunse agentul, mirat. Dar ce-i cu tine, nu ai somn? N-aș prea crede, după fața șifonată pe care o abordezi.

— Putem sta puțin de vorbă? Întrebă Uli, timid.

— Păi... știi și eu? se codi Frank. Adevărul este că sunt frânt de oboseală. E ceva important care nu mai poate fi amânat?

— Pentru mine este foarte important. Vreau să-ți cer un sfat.

— Bine, fie, dar să nu dureze prea mult. S-ar putea să adorm înainte de a termina tu de povestit și rămâi fără

sfat.

Băiatul de palier ieși din camera lui și se îndreptă tiptil spre cea a lui Frank. Pășea îngândurat, pregătindu-și cuvintele pe care urma să le rostească, în modul cel mai concis cu putință.

— Ce s-a întâmplat, că nu te-am mai văzut de câteva nopți? vru să știe puștiul pentru început.

— Să zicem că am fost... reținut cu treburi. Dar mai bine spune-mi despre ce-i vorba!

— Am tot vrut să-ți dezvălui un secret de-al meu, care nu mă lasă să dorm în ultimul timp. Poate tu o să-mi spui ce să fac, căci eu n-am nici cea mai mică idee. Mai ții minte că m-ai întrebat, când ne-am cunoscut, despre Tom, domnul care s-a sinucis?

— Țin minte, că nu sunt așa de ramolit! Ce-i cu el? Întrebă Frank, căruia îi sărise dintr-odată tot somnul.

— Mi-e tare teamă că s-a sinucis din cauza mea!

— Vai de mine! Cum poți să gândești așa, doar nu mai ești un copil!

— Stai să-ți povestesc cum a fost! Cu o seară înainte de a muri, am intrat la el în cameră. Am bătut la ușă mai întâi și, cum n-am primit vreun răspuns, m-am încumetat. El era în baie, mai precis făcea duș, așa că n-am vrut să-l mai

deranjez. Venisem doar să-i cer o carte cu împrumut. Știam că se bucură să îmi dea, așa că m-am dus la dulap, unde știam că-și ține cărțile, și am căutat una pe care n-o mai citisem, dar n-am găsit. La plecare, când am închis ușa, am trântit-o din greșeală și de pe dulap a căzut un volum intitulat „Război în Balcani”. Nu-l citisem, așa că l-am luat, cu gândul să trec mai târziu ca să-i spun. Am adormit, însă, și n-am revenit în seara respectivă. A doua zi am plecat la școală, am fost cu mama prin oraș, așa că m-am întors destul de târziu. Am mai citit puțin și, deodată, din carte a căzut o hârtie ciudată. Era așa, cam ca o cartelă telefonică, puțin mai subțire și mai mare, cu fel de fel de cifre și semne pe ea. M-am speriat, fără să-mi dau seama de ce anume mi se făcuse frică.

— Și ce-ai făcut cu cifrul, unde l-ai pus? sări Frank surescitat din pat, apucându-l pe tânăr cu forță de braț. Nu cumva l-ai pierdut?!

— Au! Mă doare! Ce cifru? Nu știu despre ce vorbiți! se sperie puștiul, devenind dintr-odată circumspect.

— Scuză-mă! își reveni puțin Frank, nevenindu-i parcă să creadă cele auzite. Am exagerat. Îți povestesc eu mai târziu. Termină mai întâi de povestit!

— Păi, după ce am găsit cartela, m-am gândit că nu

trebuia să iau volumul ăla și că, poate, Tom îl căuta. Așa că am alergat la el să-i spun și să-mi cer scuze. L-am găsit mort! Crezi că din cauza cărții... din cauza mea s-a sinucis?

— Nu, puștiule, încercă Frank să-l liniștească, probabil că Tom avea prea multe probleme și nu le mai putea duce pe toate. O să înțelegi câte ceva când vei fi mai mare. Asta nu înseamnă că toți oamenii maturi se sinucid, bineînțeles, dar toți au probleme în viață. Spune-mi ce-ai făcut apoi cu... cu cartela și cu cartea luate de la Tom. Pot să văd și eu volumul?

— Păi, acum urmează o altă dandana. M-am gândit că e o problemă cu cartea aia și că aș putea s-o pățesc dacă află mama cum a ajuns la mine. Ca să nu se întâmple una ca asta, i-am dat foc.

— Ce-ai făcut, nenorociture?... sări Frank ca un arc în picioare. Cum adică i-ai dat foc? De fapt, poate-i mai bine așa, se calmă el, după ce reflectă câteva secunde. E în ordine, puștiule! Dar ești absolut sigur că ai ars-o?

Tânărul încuviință, grav, din cap. Spunea adevărul.

— Și n-a mai rămas nimic-nimic? Nici din cartelă nici din carte?

— Nimic, pe cuvântul meu de onoare! Doar scrumul, pe care l-am aruncat la toaletă și am tras apa de mai multe

ori.

Drastic! zâmbi Frank, gândindu-se la câți oameni muriseră pentru un „împrumut” nedeclarat la timp. Apoi se gândi câți ar mai fi murit dacă cifra ar fi ajuns la New York. Întreaga poveste se consumase odată cu apa trasă la W.C.

*

A doua zi de dimineață se întâlnește cu toții la micul dejun. Chiar și „Excelența Sa” renunțase la room-service în favoarea unui taifas lămuritor despre operațiune. Mark renunțase și el la porțiile enorme de mâncare pe care le-ar fi ingurgitat cu această ocazie – și cu oricare alta, de altfel. Evenimentele din ziua precedentă fuseseră prea dense și oarecum aiuritoare, așa că dorea să-și păstreze energia pentru a le lămuri. Ar fi vrut să se gândească puțin la ele chiar când ajunsese în cameră, dar căzuse răpus de oboseală și dormise neîntors până dimineața.

— Ei, ce spuneți, întrebă „incredibilul”, v-a plăcut modul în care am rezolvat problema? Întotdeauna am fost de părere că ultima tușă contează, cea a geniului. Cred că a fost chiar ultima, nu? I-am prins pe nemernicii ăia de comunisto-petroliști.

— Oarecum, se feri să-l contrazică de-a dreptul Mark.

Am prins niște oameni care mergeau pe o cale paralelă cu a noastră, dar care se aflau în căutarea acelorași răspunsuri. Așa că acum avem mai mulți indivizi care știu aproape la fel de puține ca și noi. Nimeni n-a reușit să afle ce s-a întâmplat cu cifrul acela blestemat.

— Am reușit eu! se decise Frank să le arunce bomba.

Apoi tăcu, pentru a da mai multă greutate spuselor sale. În alte circumstanțe ar fi preferat să-i lase să-și mai bată puțin capul, mai ales că rămăseseră două probleme nerezolvate. Una era cea a Francescăi, care dispăruse în ceață, cum era și de așteptat. O alta era cea a locației documentelor. Nimeni nu știa unde se află acestea.

— Motivul pentru care niciuna dintre părți nu a reușit să găsească cifrul s-a datorat faptului că dispariția acestuia n-a avut nicio legătură cu cazul.

— Este cea mai aberantă teorie pe care am auzit-o în strălucita mea carieră! se precipită Robert să-l umilească pe Frank. Asta nu înseamnă că ai reușit să dezlegi ghicitoarea cifrului, ci că ai fost bătut prea mult în cap, cât timp ai fost ostatic. Asta e părerea mea sinceră, fie că-ți place, fie că nu!

— Luați-o ușor, nu dați năvală! încercă Mark să-l potolească. Sunt sigur că nu este vorba despre o teorie, ci

de o certitudine; nu-i așa, fustangiuile?

Frank nu dorise să-i taie elanul „impardonabilului”, așteptând cu răbdare momentul adevărului. Uneori, când avea el chef, demonstra o răbdare de fier.

— Trebuie să recunosc că nu am un prea mare merit în găsirea răspunsului, începu el să-i lămurească, încercând să pară modest. Poate că e vorba despre ceva șansă, la care se adaugă, fără îndoială, farmecul meu personal. Farmec datorat minunaților părinți pe care mi i-a dat bunul Dumnezeu și destinului pe care acesta din urmă mi l-a ursit. Cifrul a fost distrus de ceva care, inițial, părea să fie o invenție de-a noastră.

— Drepturile omului? Încercă Robert să ghicească, înainte de a afla răspunsul de la Frank. Războiul rece? Călătoria pe Lună? Nu înțeleg la ce te referi, subordonatule! Dacă nu ai de gând să vorbești cu cuvinte de-ale noastre, eu îți întorc spatele.

Și ca să demonstreze că nu glumește deloc, superagentul se ridică de la locul său, cu un aer din cale-afară de contrariat.

— Când am spus invenția noastră, mă refeream la invenția celor de aici, nu discutam despre propaganda de acasă. Sunteți prea subtil pentru mica veste pe care v-am

dat-o, dacă-mi permiteți! mai precis, cheia este băiatul de palier. Țineți minte că l-am scos din mânecă, pentru prima dată, când m-am substituit recepționarului, ca să ne putem infiltra printre căutătorii cifrului acela blestemat?

— Da, confirmă Mark, fără niciun chef. Și ce-i cu asta? În scurt timp s-a dovedit că un asemenea băiat chiar există. Vrei să spui că puștiul de care mi-ai povestit... dar ce motiv ar fi avut? Ce joc poate să facă, la vârsta lui, unul ca el?

— N-o să-ți vină să crezi, dar a făcut exact jocul vârstei lui. A „împrumutat”, fără să-l anunțe pe Tom, o carte a acestuia, care era pitită cu mare grijă pe dulap. În ea se găsea cifrul. Probabil că s-a ghidat după principiul folosit de spioni, potrivit căruia cea mai bună ascunzătoare este aceea ce nu pare deloc să fie așa ceva. Altfel nu se explică.

— Da – confirmă Robert, captivat de povestire – îl știu și eu. „Un secret are cele mai multe șanse să rămână secret, atâta timp cât nu este considerat secret”. E o axiomă deja celebră, fără îndoială. Nici nu știu dacă mai poate funcționa în lumea mare, fiindcă naivii s-au cam împuținat în ultima vreme. Dar pentru imbecilii precum Nevăstuică și celălalt, era de succes, asta e de la sine înțeles.

— Bine, dar de ce nu a înapoiat cifrul, că doar n-avea ce face cu el?

— L-a găsit prea târziu. Asta e o chestie credibilă. Când s-a dus să returneze cartea, dându-și seama că acea cartelă cu codul blestemat poate avea importanță pentru Tom, acesta se sinucisese deja. Sau fusese... sinucis, cine mai știe?! Abia aici intervine un oarecare mister. De ce a disperat așa de repede Tom, fapt ce l-a determinat să evadeze din această complicată lume? Să fi fost depășit de importanța acțiunii sau...

—... într-adevăr, gestul lui suprem e de-a dreptul uimitor! îl întrerupse Mark, uluit. Și ce-a făcut puștiul cu cifrul? S-a speriat și l-a distrus, nu-i așa?

— Exact! Și cei mari fac de cele mai multe ori la fel, în încercarea de a distruge orice urmă care i-ar conecta la ceva neplăcut. Mai exact, i-a dat foc, apoi a aruncat cenușa la closet.

— Definitiv! conchise Mark. Eee... păi cam asta fu acțiunea noastră! N-a fost cine știe ce succes, dar cel puțin a avut un oarecare happy-end. Eu zic să ne luăm catrafusele și captura și s-o depunem la glorioasele picioare ale președintelui, nu?

— Și eu gândeam la fel, dar am mai avea ceva de făcut.

Să-l strângem ușurel cu ușa pe rusnac, astfel încât să ne dezvăluie numele submarinului pe care a ascuns documentele. Sunt convins că treaba asta prezintă destul interes pentru mai marii noștri.

— Nu cred că e nevoie de atâta efort, interveni Robert, care ca de obicei era cu gândul în cu totul altă parte. Marea majoritate a deplasărilor și acostărilor submarinelor sovietice sunt urmărite de Serviciul de Informații al Marinei S.U.A. E suficient ca președintele să dea un telefon și să întrebe unde e „batiscaful” de pe care a coborât Ivan – sau cum l-o fi chemând, mama lui de bolșevic – și locația se află imediat. Știm că era vorba despre Marea Nordului, deci problema e ca și rezolvată. Restul nu ne mai privește pe noi. CIA are și ea propriile jucării, nu trebuie să-i ducem noi grija, i-a prins pe ciudații ăia, se cheamă că nu se întorc cu mâinile goale. Treaba e că noi mai avem o mare nelămurire. Unde e fata? Nici măcar n-am apucat să... ce păcat, ce păcat! Era atât de frumoasă...

Într-adevăr, misterul legat de Francesca trebuia lămurit. Totuși, fata nu mai constituia o problemă pentru ei, din punctul de vedere al misiunii. Însă în niciun caz nu trebuia să scape nepedepsită. Asta era clar. În plus, CIA avea nevoie de informații privind rețeaua prin care ea reușise să

se infiltreze într-o divizie atât de ultrasecretă. Așa ceva nu putea fi trecut cu vederea.

Rămaseră îngândurați cu toții, reflectând asupra acestui ultim aspect care îi mai reținea în Olanda. Un aspect apetisant, fără îndoială, dar nu mai puțin stânjenitor din prisma orgoliului fiecăruia dintre cei trei agenți.

— la stați puțin! păru să se trezească Frank din meditație, pocnindu-se cu palma peste frunte. Blonda nu știe ce-a fost cu împușcăturile de aseară! Ea nu m-a văzut aici! Deci, i-am putea întinde o cursă.

— Știi că ai dreptate! se luminează dintr-odată și Mark. După calculele ei, noi ar trebui să ajungem mult mai târziu la Ahmed, i-am spus că trecem mai întâi pe la hotel. Deci, are toate motivele să creadă că acțiunea de ieri seară aparține altcuiva. Credeți că mă înșel?

— Așadar – punctă Frank, părând că nu și-a luat partenerul în seamă – n-are niciun motiv să ne evite, cel puțin deocamdată. Ba mai mult, încă vă poate folosi pentru a merge mai departe și a afla cine a fost în cazino ieri seară, nu? Și i-ai spus că ai găsit cifrul... E posibil să fie în camera ei, să se pomădeze și să apară aici, senină și suavă ca o garofiță. Trebuie să mă ascund, ca să nu dea naibii peste mine.

Abia părăsi masa, că și apărură falsa Francesca – radioasă ca o dimineață însorită de primăvară – în ușa salonului unde se servea micul dejun.

— Ar trebui să fiu în continuare supărată pe domniile voastre, începuse ea când ajunse în dreptul bărbaților rămași la masă. Însă încerc să fiu înțelegătoare cu instinctele misogine ale bărbaților, chiar dacă e o treabă a naibii de dificilă. Totuși, de ce să nu recunosc, trăiesc cu convingerea că, odată cu trecerea timpului, veți înțelege că femeile vă pot fi și folositoare în viața de zi cu zi, nu doar în pat și la bucătărie. Acum, dacă eu promit că uit întâmplarea urâtă de aseară, când am fost practic concediată, promiteți și voi că îmi povestiți ce-ați mai aflat și că o să continuăm ancheta împreună? Mi se pare un târg cât se poate de cinstit.

— Desigur, raza mea de soare! se aruncă Robert, care simțea că are vreme să încheie socotelile cu ea, înainte de a o preda „specialiștilor”.

Avem tot timpul din lume ca să-ți povestim de-a fir a păr toată tărașenia. Eu cred că în avion, pe drumul de întoarcere, este locul cel mai nimerit pentru așa ceva.

— Ce drum de întoarcere? se miră fata cu o sinceritate debordantă. Am terminat treaba deja? îl abandonăm pe

Frank? Și cifrul?

— Din păcate, nu cred că partenerul meu a reușit, îi făcu Mark jocul superiorului său. Păcat, a fost un tip de treabă, în pofida ciudățeniilor sale și a poftei sexuale care pe mine m-a scos întotdeauna din sărite. Și acum vă rog să mă scuzați, da trebuie să-mi strâng bagajele! Excelență, sunt convins că n-o veți lăsa pe draga noastră colegă să ia masa de una singură! mai spuse Mark, apoi îl lăsă pe șef s-o amețească cumva pe fată, pentru ca el să poată discuta în liniște ultimul plan împreună cu Frank.

Așa cum se așteptase, mai tânărul său partener era deja în cameră și stătea întins în pat, reflectând la cele petrecute în ultimul timp. Încă nu-și revenise complet după zilele petrecute în captivitate și încerca, totodată, să se destindă.

— Am avut dreptate? întrebă el, când îl zări pe Mark intrând pe ușă.

— Avut! E nevinovată ca o căprioară... domnișoara. Îmi venea să-i sucesc gâtul ca la găște! Chiar, de ce nu facem noi chestia asta?

— Ce naiba, șefu'? Te știam mai cerebral! Cum s-o omorâm, ce, suntem criminali? Și-apoi, la ce ne-ar folosi? Eu zic să profităm de elementul-surpriză pe care-l avem la

îndemână. Luăm bilete la avion... și aveți grijă să nu am locuri la aceeași clasă cu voi! În rest, uite cum zic eu să facem!

În continuare, cei doi rămaseră să întocmească toate detaliile, pentru a o sili pe fată să spună tot ce știa și fără să fie nevoiți s-o ducă în America, purtând cătușele la mâini.

CAPITOLUL XV

Ajunseră cu bine la New York, după șapte ore obositoare de zbor, care păruseră că nu se mai termină. Francesca fremăta, parcă presimțind că era ceva putred la mijloc. Plecarea se petrecuse atât de repede, încât nu avusese timp să încerce a-l contacta pe Ahmed, pentru a-i da de știre despre schimbarea de planuri. Nu înțelegea, în primul rând, cum de se împăcaseră agenții atât de ușor cu abandonarea lui Frank.

Robert îngăimase el ceva despre un ordin al președintelui de a lăsa totul baltă și a se întoarce acasă, dar nu reușise să-i explice de ce survenise această modificare și cum se împăca ea cu caracterul urgent al misiunii în cauză.

Pentru că era dimineață, stabiliră să meargă direct la birou.

— Dar aş dori mai întâi să-mi las bagajele și să fac un duș. Nu se poate să încep lucrul așa, după atâtea ore de zbor! Începu tânăra să se vaiete, făcând pe cocheta.

— Ei, vedeți, de-aia nu-mi place să lucrez cu femeile! se gândi s-o întărâte Mark. Trebuie tot timpul să se ducă să-și pudreze nasul. Când ți-e lumea mai dragă, cu toți

criminalii pe capul tău, ele se trezesc să-și aranjeze buclele în oglindă și să-și dea cu ruj.

— Bine, bine! se înfurie blonda. Nu înțeleg de ce atâta grabă, asta e tot! Nu-i nicio problemă să merg la birou și așa. Ce contează, pot să miros și eu la fel de urât ca un bărbat, dacă meseria mi-o cere.

— Așa te vreau! se bucură Robert de hotărârea femeii, care îl scutea de alte discuții în contradictoriu.

*

O dată ajunși la birou, îi permisese fetei să se aranjeze puțin în baia lui Robert care, de altfel, era mai mare decât birourile lui Mark și al lui Frank luate împreună.

— Gata, domnișoară? Ți-ai revenit? o întreabă Robert, galant.

Încerca să-și stăpânească poftetele, gândindu-se mereu la faptul că falsa Francesca era o dușmancă de moarte a poporului american, o relicvă a războiului rece, o exponentă a luptei împotriva democrației – într-un cuvânt, un diavol cu chip de femeie.

Dar ce picioare are, Dumnezeule, gândi el. Și mai ales ce sâni, ce fese, ce brațe, ce ochi, ce buze... Cerule, ce mai buze!

Robert își scutură capul ca după un vis de care dorea să

scape cât mai degrabă și zise:

— Am o veste mare pentru tine, frumoasa mea! Am aranjat să mergi și tu la președinte. Asta s-ar putea să-ți ajute enorm la carieră – sau în carieră – depinde la ce ne gândim fiecare. Presupun că n-o să uiți că am făcut asta pentru tine și că îmi voi primi binemeritata răsplată la timpul potrivit.

— La pre... la președinte? se bâlbâi Francesca. În halul în care arăt?

Poftim reacție! gândi și Mark. În loc să se întrebe ce caută ea acolo și dacă e bine pentru misiunea pe care o are de îndeplinit, se gândește dacă are destul talc pe meclă... Cum să nu devii misogin?!

— Ar fi ultima grijă pe care aș avea-o, în locul tău, încercă Mark s-o liniștească... Arăți foarte bine, oricum. Oricât ar fi președintele fidel soției sale, te asigur că, măcar din priviri, tot o să te mănânce. Așa că nu trebuie să-ți faci griji pentru înfățișarea ta. Cu ea, totul e în regulă, insinuă agentul.

— Acestea fiind zise, avem avion peste o oră, așa că vă sugerez să plecăm imediat! îi grăbi

Robert.

Era teribil de emoționată, având în vedere turnura

neprevăzută a evenimentelor. Nu știa ce să facă, deși își dădea seama că orice eschivare ar fi fost teribil de suspectă. Nenumăratele ore de antrenament o pregătiseră, ce-i drept, să facă față celor mai neprevăzute situații, dar una ca asta nu credea că o să i se întâmple vreodată. Și cu rochița pe care o avea pe ea... Nu, categoric, va face o figură deplorabilă! Avea să fie un fiasco de proporții. Noroc că nu se va întâmpla și a doua oară. Indiferent de rezultatele întrevederii, de-acum încolo, prezența ei în cadrul Diviziei Secrete devenea cu adevărat riscantă. Cadavrul lui Francesco putea fi descoperit în orice clipă și chiar identificat după semnătura genetică, adică după ADN.

*

— Domnule președinte - începu Robert O'Neill, care era cel mai familiarizat cu asemenea protocoale -, permiteți-mi să-mi exprim întreaga considerație, în numele Diviziei noastre și al întregului...

—... Haideți să sărim peste faza asta, domnule președinte! îl întrerupse Mark pe șeful lui... Am vrea să vă prezentăm, foarte pe scurt, rezultatele înregistrate pe parcursul anchetei pe care ne-ați ordonat-o și nu vrem să vă răpim prea mult timp pentru asta.

Președintele încuviință cu un semn din cap, străduindu-se din răspuțeri să-și dezlipească privirea de la apetisantele picioare ale Francescăi. Totodată, se gândea la expozeul început de Mark și aștepta cu răbdare ca acesta să-i explice cam ce se întâmplase în ultimele zile. În mare, fusese informat despre derularea evenimentelor, însă dorea să afle și unele amănunte pe care nu le cunoșteau decât agenții.

— După cum știți, din CIA a dispărut, cu câțva timp în urmă, un set de documente care nu trebuia în niciun caz să dispară. Am identificat individul care a vândut aceste documente rușilor, în persoana lui Steven McNamara, avansat într-o poziție foarte importantă, la o vârstă proaspătă, prin niște jocuri pe care înălțimea Voastră le știți, iar eu mă prefac că nu... Acesta a colaborat cu un alt tip ciudat, avansat pe un știu ce căi în Mossad, numit Șaron și nu mă mai interesează cum. Cert e că ambii, plus un arab, Ahmed, se află – după cum cred că ați aflat deja – în custodia CIA, care nu știu ce are De gând cu ei și de ce. Pentru că Steven era deja bănuț de dispariția documentelor, a încercat – și a reușit, până la un punct – să facă pe mortul. Unde? Chiar la mine în birou, deoarece aflase – nu știm cum și nu ne băgăm – că o să fiu

însărcinat cu o anchetă în cazul partenerului său, Tom, mort în condiții suspecte la Amsterdam. Acest Tom – după cum iarăși știți – avea ca misiune cumpărarea, de fapt, răscumpărarea cifrului de decriptare a documentelor amintite. Acest cifru fusese vândut arabilor de către Șaron, agent al... la fel... nu știm, nu ne băgăm... Deci, situația era cât se poate de disperată. Pe de-o parte, documentele erau vândute rușilor de către un american, iar cifrul de decriptare – arabilor. Deci, o joncțiune a celor doi posesori, foarte probabilă, ar fi dus la darea în vileag a unui plan de asasinare a tuturor liderilor antisioniști de pe piață. Evident că scandalul ar fi depășit Watergate-ul și celălalt... gate, despre care nu vorbim în acest... oval al biroului domniei voastre.

— O exagerare mârșavă din partea presei vândute republicanilor... mârâi președintele în barbă, după ce-l lăsase pe interlocutorul său să-și încheie expozeul.

Mark se prefăcu a nu observa intervenția în speță. Oricum, se simțea destul de penibil că trebuia să dezvăluie atâtea amănunte, totalmente politically incorrect.

— Până ce vă voi enunța restul concluziilor noastre, trebuie să vă spunem că documentele care ne-au dat bătaie de cap se află pe un submarin rusesc, în Marea

Nordului, unde au fost depuse de numitul Serghei Antofimov Belinski, fost ofițer KGB actualmente, chipurile, liber profesionist, interveni Robert.

Președintele nu așteaptă mai multe lămuriri. Puse mâna pe telefon și transmise datele aflate, cerând să fie anunțat în maximum o jumătate de oră despre numele și actuala locație a submarinului. Invitații săi se așteptau la o asemenea operativitate.

Mark înțelese că informația pe care i-o dăduse „imperisabilul” era corectă și continuă:

— Printr-o ingenioasă manevră, partenerul lui Steven McNamara, Tom Beckam, reușește să răscumpere cifrul de la un partener de-al lui. Ahmed, în această situație, documentele deveneau fie de nedescifrat, fie aproape imposibil de descifrat înainte ca operațiunea vizată să aibă loc. Din păcate, cel puțin până când ne-am dumirit noi, Tom pierde documentele. Speriat, probabil, de consecința acestei neglijențe – pe care n-o mai putea repara în timp util – se sinucide. Trebuie să mărturisesc că, la început, n-am înțeles de unde acest gest disperat la un agent cu o asemenea pregătire.

— Abia după ce am aflat eu – ținu Robert să intervină în discuție – că trebuia să predea documentele a doua zi, am

înțeles oarecum disperarea ce l-a cuprins.

— Practic - îl întrerupse Mark -, îi era imposibil să recupereze cifrul, iar acuzația de neglijență nu ar fi fost nimic față de cea de deturnare de fonduri, de care ar fi putut fi învinuit, fiind singurul ce știa că imensa sumă fusese într-adevăr achitată. Nerezistând perspectivei de a fi catalogat drept hoț, a ales calea cea mai onorabilă, din punctul lui de vedere. Nu-mi vine să cred că cineva i-a pus capăt zilelor. Și le-a luat de unul singur.

— Ce s-a întâmplat de fapt cu cifrul buclucaș, o să vă povestim imediat. Mai întâi trebuie să specificăm faptul că raportul de forțe se schimbase din nou. Documentele deveneau inutilizabile, pe de-o parte. Steven, pe lângă faptul că era bănuț de CIA, mai devenea și pasibil de răzbunarea rușilor, care plățiseră o sumă mare pentru niște acte inutilizabile. În aceeași situație se găsea și Șaron. Mai mult chiar, rușii și arabii se suspectau unii pe alții că ar fi pus mâna pe cifru, pentru a-l vinde după bunul plac. Într-o atare situație, toți căutau cifrul cu disperare.

— Arabii aveau un atu demn de menționat, interveni Robert, ca să facă pe deșteptul. Și anume, beneficiau de serviciile unei „cârțițe”, ce-i ținea la curent cu toate mișcările pe care eu și colegii mei le făceam în Olanda. Din

această cauză, am fost gata să-l pierdem pe unul dintre cei mai destoinici agenți ai noștri, Frank Cooper. Dar mai bine să-l întrebăm pe el, dacă îi permiteți să intre. E pe hol.

În acel moment, tânăra, care se rezumase la o atentă ascultare a expunerii celor doi, sări în picioare, neputând să se mai controleze. Împurpurată subit la chip, fata explodează, fără a mai ține cont unde se afla:

— Cum, Frank a scăpat? De ce nu mi-ați spus? Ce-i cu toată porcăria asta?

— Calmează-te, domnișoară Francesca sau mai bine-zis, Katia! interveni Frank din pragul ușii, zâmbind misterios. „Jocurile au fost făcute, nimic nu mai merge!”

Fata simți că o ia cu leșin. Se lăsă moale să cadă într-un fotoliu, moment salutat printr-o ridicare a sprâncenelor din partea președintelui și a lui Robert. Katia nu mai era în stare să-și controleze ținuta, iar cei doi observaseră, în același timp, o oarecare lipsă a domnișoarei: bikinii pe care era normal să-i poarte lipseau cu desăvârșire.

— Toată stima și considerația, domnule președinte! se simți Frank dator să salute onorata prezență.

Acesta, după același tipic, dădu ușor din cap și-i făcu semn să se așeze. Misteriosul personaj îi captase întreaga

atenție.

— Dacă îmi permiteți, o să preiau eu povestirea, cât mai pe scurt posibil. Domnișoara superbă pe care o aveți în față este un agent rus de cea mai bună calitate. Cred că nimeni nu mă va contrazice dacă afirm cu tărie acest lucru. Sunt sigur că o să ne povestească pe îndelete modul în care a ajuns să se substituie unui cadet ce trebuia să lucreze cu noi, trimis de decanul Academiei de Poliție. Deocamdată, știm că acesta este mort, mai bine-zis, asasinat. Cadetul, vreau să zic, nu decanul. Informațiile transmise de superba făptură lui Ahmed mi-au „permis” să mă arunc cu capul înainte, ca idiotul, într-o plasă pe care mi-am întins-o singur.

Așa ceva mi s-a întâmplat pentru prima oară în viață, minți agentul cu nonșalanță.

Președintele, la auzul acestor fapte, catadicsi să puncteze cu arătătorul înspre Katia, ceea ce îl umplu de furie pe Mark, care ar fi călcat-o în picioare dacă ar fi putut.

— Urmarea? continuă Frank, încercând să nu observe reacția puerilă și don-juanescă a președintelui. Câteva zile de detenție. Am fost puțin schingiuit, cât să nu bată la ochi și să nu intru la idei. De fapt, atât Ahmed cât și Serghei

știau că nu posed informații care să-i intereseze în mod expres. Eram ținut ca o posibilă monedă de schimb, în cazul în care Mark ar fi pus mâna pe cifru acela blestemat. În fine, acestea sunt amănunte cu care nu vă mai împovăram memoria. Ceea ce trebuie să știți este faptul că cifra NU MAI EXISTĂ!

— Un puști cu care Tom se împrietenise la hotel, a împrumutat – fără știrea agentului – o carte, în care bărbatul ascunsese cifra până a doua zi, continuă Frank. Simplu și banal, veți spune, dar așa s-a întâmplat. Puștiul a găsit prea târziu hârtia suspectă, „cartela”, cum îi spunea el, adică atunci când Tom era deja în drum spre cele sfinte. Speriat de consecințe, a ars cartea împreună cu cartela, iar scrumul l-a aruncat în sistemul de canalizare al Amsterdamului, printr-o simplă apăsare pe butonul de la... înțelegeți... nu e cazul să vă mai pomenesc despre acest dispozitiv vulgar în biroul în care ne aflăm. Cam asta ar fi povestea, în mare... Ar mai rămâne să descoperim sub...

Dar fu nevoit să se întrerupă, întrucât unul dintre telefoanele de pe masa președintelui prinse a suna cu o insistență de-a dreptul enervantă.

— Da, ați aflat numele submarinului? Bravo! Cum îi zice? Kursk? OK, Kursk să fie! Sau, mai bine, să nu mai fie... OK,

ați recepționat mesajul? Aștept confirmarea cât de curând.